Colecția Globus

În urma unui cutremur de pământ uriaș, Istanbulul a fost transformat în ruine. Redenumit Nova Roma, orașul se află sub controlul Națiunilor Unite. Într-un viitor nu foarte îndepărtat, în care inteligența artificială a făcut posibil ca visele cuiva să fie visate de o altă persoană prin intermediul unui implant în creier, asistăm la desfășurarea unei aventuri în care sunt implicate ambiții politice și religioase, manevre ale serviciilor secrete și o femeie frumoasă purtând numele Destina.

UNIVERS

Mine G. Kirikkanat

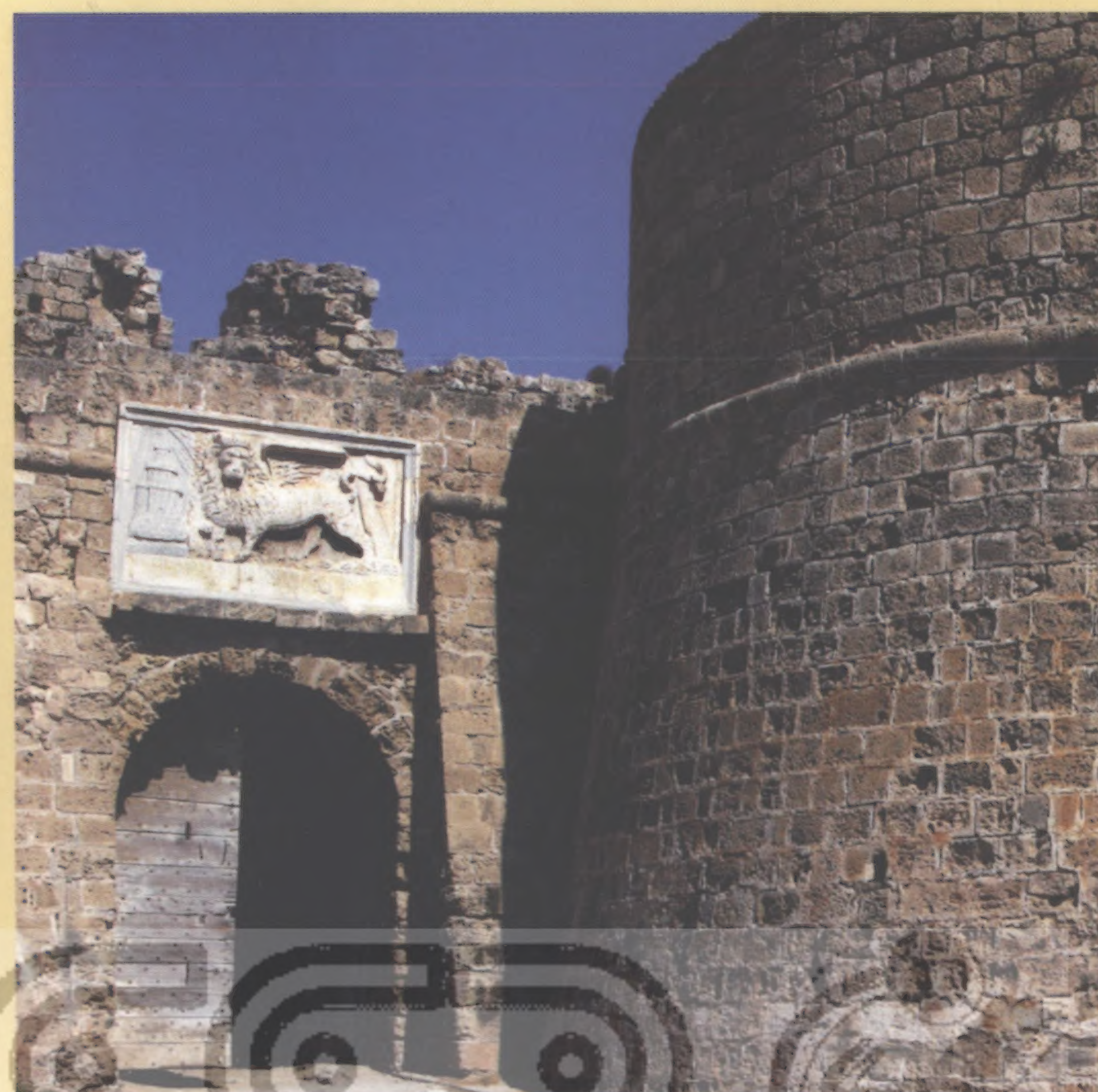
Destina

Colecția Globus

Mine G. Kirikkanat

Destina

UNIVERS

Colecția Globus

MINE G. KIRIKKANAT

Destina

Traducere
de
DIANA CRUPENSCHI

Redactor Irinel Antoniu
Tehnoredactor Constantin Niță

MINE G. KIRIKKANAT
DESTINA

EDITURA UNIVERS
Str. Suvenir, nr. 4, ap. 3, et. 1
sector 2, cod 020741, București
tel/fax 021.31.53.308
comenzi: office@editurauniverse.ro
www.editurauniverse.ro

ISBN 978-99931-13-35-5

Tot ceea este scris în acest roman așa este,
cu toate acestea nimic nu este adevărat...

Sărbătorile Vicennalia pentru a douăzecea aniversarea a încoronării împăratului roman Constantin au început pe 25 iulie 325 înainte de Cristos, imediat după Conciliul de la Niceea. În vara lui 326, Împăratul s-a pornit spre vechea capitală Roma, unde erau organizate sărbătorile Vicennalia, dinspre noua capitală, Constantinopol, darul pe care îl făcuse creștinătății.

Singurul copil pe care i-l dăruise soția sa Minervina, fiul său cel mai mare, pe numele său Caesar Crispus, urma să vină de la Sofia pentru a participa la festivități, cu soția și cei doi copii ai săi.

Caesar Crispus învinsese flota lui Licinius, rivalul tatălui său, o flotă formată din 200 de nave de război, doar cu cele 80 de vase pe care le avea sub comanda lui, și astfel îl ajutase pe Constantin să cucerească Bizanțul.

Dar înainte să ajungă la Roma fusese ucis din ordinul tatălui său undeva pe teritoriul Croației de astăzi. Constantin primise vestea execuției fiului său în timpul călătoriei.

Împăratul a intrat în Roma cu cei trei fii pe care-i avea cu Fausta, pe 18 iulie 326. Aceasta va fi ultima sa călătorie la Roma, iar împăratul Constantin I nu se va mai întoarce niciodată în imperiul său.

Caesar Crispus, care a extins hotarele de nord ale Romei prin înfrângerea francilor și a germanilor între anii 320 și 324, avea douăzeci și trei de ani când a fost ucis.

Soția lui purta același nume ca și bunica lui dinspre tată: Elena.

Cronicarii acelor timpuri nu au lăsat nici un înscris despre ceea ce s-a întâmplat cu soția sa Elena, nici cu fiica lor de patru ani și cu fiul lor de doi ani, în timpul execuției lui Caesar Crispus, și nici după aceea.

Kyrenia
Ciprul de Nord: Somnul înroșit de sânge

Își imagina că salteaua prea moale, în care trupul lui era pe jumătate cufundat, era un sicriu. Cadavrul lui, cu mâinile pe lângă corp și picioarele întinse, era înconjurat de un talmeș-balmeș de cearșafuri albe, mototolite sub greutatea trupului său.

Nu-și împreună mâinile. Și pe lumea cealaltă, mâinile nesupuse ale necredincioșilor trebuia să fie de-o parte și de alta a trupului, libere și independente.

„Liber să pierd, independent să fiu pierdut", își spuse în sinea lui.

Dar, văzând luminile de deasupra piscinei, care pătrundeau în cameră prin fereastra deschisă, se gândea la camera cu pereții albi ca la cuptorul în care sicriul-pat avea să fie împins pentru a fi incinerat, iar cântecul neîncetat al greierilor, care devenea mai intens, apoi se stingea doar pentru a începe și mai puternic, i se părea că sună ca șuieratul focului.

Aerul era fierbinte.

Interiorul bungaloului, aflat în penumbră, era un iad întunecat.

Pe deasupra, i se părea că râsetele care se amestecau din când în când cu vocile stridente ale turiștilor întârziați la barul de pe marginea piscinei erau hohotele diavolilor din iad.

Mai ales râsetele femeilor.

Aceste râsete coapte, ademenitoare, vesele care sunau ca susurul apei.

Era obişnuit cu atmosfera de la Courtyard Inn, stătuse de mai multe ori acolo.

Complexul de la malul mării, constând într-un bar pentru toate anotimpurile, un restaurant, terenuri de golf, piscină şi mai multe bungalouri, cu decorul său care părea împrumutat din istoria colonială, era un loc în care se întâlneau toţi englezii din Kyrenia. Era trecut de miezul nopţii când proprietarul complexului, Abdullah, pe jumătate englez, pe jumătate pakistanez, îi spusese, zâmbind cu toţi cei treizeci şi doi de dinţi care străluceau pe faţa-i brun-gălbuie:

– Îmi pare rău, domnule; avem un bungalou liber, dar aparatul de aer condiţionat nu merge.

Centrul oraşului era destul de departe. Îi era prea lene să sară în maşină şi să o ia pe strada principală în căutarea unui alt hotel. Se gândise că ar putea să suporte căldura până în zori, din moment ce o jumătate de noapte trecuse deja.

Totuşi, ventilatorul care se învârtea ca o moară de vânt fantomatică în mijlocul tavanului jos şi întunecat era ca o pereche de foale. Trupul lui nemişcat răspundea la fiecare val de aer cald printr-o revărsare de transpiraţie. Dacă s-ar fi mişcat, probabil că s-ar fi topit de-a binelea.

De fapt, nu era sigur că voia să adoarmă. Ar fi avut un coşmar orice ar fi făcut. Fie coşmarul la care se aştepta, fie coşmarul acestei anticipări. Nu avea nici o scăpare.

Ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi răspuns vameşilor din aeroportul din Nicosia, care-l întrebaseră despre scopul vizitei sale în Cipru, astfel: „Am venit să urmăresc un coşmar"?

Probabil că l-ar fi trimis înapoi cu primul avion.

Mai mult, dacă şi-ar fi arătat actul de identitate oficial şi ar fi şoptit: „Sunt în căutarea unui coşmar!", l-ar fi vârât într-o cămaşă de forţă înainte de a-l trimite înapoi acasă.

Desigur că dăduse răspunsul obişnuit funcţionarului care aştepta:

– Am venit în scopuri turistice.

Totuşi, Daryal era cu adevărat în căutarea unui coşmar şi, dată fiind seriozitatea oamenilor care îl trimiseseră în Cipru, nu era nebun deloc. Cel puţin, nu până acum.

Trebuia să vadă în vis o crimă comisă cu o mie şapte sute de ani înainte.

Îi spuseseră:

– Relaxează-te, o să te simţi ca şi cum ai urmări un film.

Ar fi putut să vadă scena în stare de trezie, dar şi în somn.

Pentru el, nu era posibil să fie mai bine pregătit din punct de vedere psihologic. Toate somităţile de la Europol, tot personalul medical şi paramedical îi scotociseră prin creier timp de două luni şi se presupunea că îi pregătiseră mintea conştientă pentru locul pe care avea să-l încaseze subconştientul lui.

Se poate spune că şi Daryal a făcut toate eforturile posibile: în ultimele două luni, citise mai mult decât citise toată viaţa lui şi, pe deasupra, trebuise să memoreze totul!

Ştia pe de rost povestea crimei care avea să-i pătrundă în vis.

Totuşi, avea o nelinişte legată de prima încercare, dar numai de prima...

Era încordarea unui alergător într-o cursă de o sută de metri; stresul unui arc cu coarda întinsă, aşteptând startul. Când începe să alerge, se transformă din arc în săgeată, iar creierul său, care trece din stare inertă la viteza acţiunii, se concentrează asupra ţintei.

Desigur, dacă ar putea determina ţinta...

Ca în toate misiunile sale, voia să iasă pe primul loc în timp şi în spaţiu. Totuşi, de data aceasta nu era sigur în ce direcţie ar fi trebuit să alerge şi nici unde era linia care marca sfârşitul cursei.

Nu ştia cu cine se întrecea şi, de fapt, nici dacă avea vreun adversar; nu ştia nici cine era duşmanul, pe cine ar trebui să învingă, să doboare, pe cine ar fi, poate, obligat să ucidă.

Așa că avea să facă ce știa mai bine: să aștepte.

Încercase asta de numeroase ori: a-i lăsa vreme timpului era ceva mult mai satisfăcător decât să alerge înaintea timpului.

Dintr-odată, pereții albi pe care dansau luminile reflectate de apa piscinei începură să se înroșească. Daryal închise ochii. Când îi deschise din nou, toți cei patru pereți ai camerei deveniseră stacojii; încrețiturile apei reflectate pe tavan și pe pereți se transformaseră în sânge.

Cântecul greierilor se transformă într-un zgomot teribil în urechile lui. Își simți capul greu; nu mai putea deschide ochii. Nu putea să reziste; cădea adânc în somn ca și cum ar fi fost tras în fundul unei fântâni.

Înțelese. Timpul venise, nu mai trebuia să aștepte.

Ultima sa reacție conștientă fusese să gândească: „Acesta este somnul înroșit de sânge. Așadar, acum..."

Un submarin în New York

Birourile SVR din clădirea Națiunilor Unite meritau cu prisosință porecla de „submarin", deși erau la etajul opt: niște cabluri care generau vibrații erau tot timpul întinse pe zidurile placate cu oțel. Zidurile acestea făceau ca submarinul de la etajul opt să fie imposibil de scufundat, fiind antiglonț; dar era evident că oamenii dinăuntru se temeau atât de tare de „furtul sunetelor" încât aveau nevoie de cabluri cu vibrații care preveneau orice încercare de a trage cu urechea la conversațiile lor.

Deși agenția SVR și chiar dedesubtul ei, etajele care aparțineau misiunii diplomatice ruse, acolo unde lucrau diplomații „obișnuiți", erau considerate teritoriu rusesc potrivit regulilor Națiunilor Unite, prin urmare neputând fi încălcate, aceste măsuri n-au fost considerate ca adecvate pentru izolarea agenției.

În timpul Uniunii Sovietice, la cerere, etajul al optulea a fost separat de clădirea Națiunilor Unite printr-un sistem de suspensie și a fost clădită o cutie lipsită de ferestre care, văzută din afară, părea să aibă ferestre.

KGB, demonstrând cât de puțină încredere avea în propriii diplomați care împărtășeau aceeași ideologie politică și lucrau la nivelurile normale ale misiunii Uniunii Sovietice, a fost transformată în SVR atunci când imperiul sovietic a devenit Federația Rusă, dar porecla „submarinul" a rezistat acestei schimbări.

Ofițerii serviciilor secrete și-au continuat vechiul obicei de a le telefona „informatorilor" preferând să vorbească

din cabine telefonice de pe stradă, de fiecare dată altele. Folosirea telefoanelor mobile era oricum în afara oricărei discuții.

Mecanismul de cod, care funcționa cu un inel sau o monedă de metal pentru a intra în submarin, rămăsese același din vremea KGB-ului, doar că i se adăugase un senzor de identitate specific vremurilor moderne.

Iuri Kramar prinse cu degetul mare și cu arătătorul de la mâna stângă pielea sub care avea un implant la care reacționa senzorul. Când capacul electronic care proteja mecanismul clasic alunecă într-o parte, introduse moneda de metal și formă codul.

Era antrenat să țină minte codul care se schimba în fiecare săptămână, la fel ca toate celelalte date numerice.

Făcuse niște cursuri specializate în operațiuni cu cifre pentru a-și însuși această abilitate.

Totuși, făcuse o obsesie privitoare la ușa agenției SVR. Uneori o visa, avea coșmaruri în care uita codul de la intrare.

Ultima operațiune „de coșmar" care i se încredințase aproape că îi încurajase această obsesie, făcându-l să uite codul și mai des în visele sale.

Nu întâlni pe nimeni pe coridorul lung pe care pătrunsese după ce deschisese ușa. Luminile erau difuze și era liniște ca și cum ar fi fost ora unsprezece noaptea. Dar Iuri Kramar știa că birourile SVR nu aveau cum să rămână nesupravegheate. Era sigur că erau mai mulți civili la datorie în spatele panourilor mobile care separau departamentele.

Colonelul Kramar mergea privind drept la camera de deasupra capului, astfel încât comandantul să-l poată vedea. Ușa se deschise și Andrei Kuliev se ivi în prag în toată splendoarea sa. Lui Iuri Kramar i se înteți pulsul.

Se înfurie pe sine însuși.

Era sigur că nu se dăduse de gol, dar nu putea să-și rețină surescitarea de fiecare dată când își întâlnea șeful, cu toate că se pregătea pentru întâlnire dinainte. Cu certitudine, Andrei Kuliev știa că era homosexual. La SVR nu

exista nimic care să poată fi ținut secret de superiori! Dar se întreba: oare Kuliev avea habar de faptul că îl dorea nebunește?

Andrei era un bărbat foarte frumos.

Un adevărat rus, cu ochii oblici de culoarea gheții, ca ai câinilor din Siberia, și cu părul de un castaniu deschis. Deși era înalt și subțire, trupul său vânjos emitea o energie sălbatică, viscerală, chiar și atunci când stătea perfect liniștit. Femeile erau atrase de Andrei ca de un magnet, și la rândul lui îi plăceau mult femeile.

Așa s-a întâmplat că asistenta secretarului general al Națiunilor Unite întâi căzuse în brațele lui Andrei Kuliev și apoi în mrejele SVR.

Șeful agenției SVR din New York fusese destul de generos în a pune în serviciul Rusiei interesul pe care i-l arătau femeile.

De aceea, Iuri Kramar nu-și încercase deloc norocul. Dar se întâmpla de multe ori să-și vadă comandantul cel chipeș în vise, alături de codurile de pe ușă.

Andrei Kuliev înaintă până în mijlocul camerei cu pași de panteră. Iuri Kramar îl urmări cu privirea. Ochii i se opriră asupra portretului lui Lubakov care era agățat deasupra biroului, așa cum se întâmpla de fiecare dată când intra în acel birou. Tânărul și atleticul președinte al Rusiei semăna cu Andrei Kuliev atât de tare – cel puțin în fotografia aceea – încât ar fi putut crede că șeful lui era fiul nelegitim al președintelui dacă n-ar fi fost de vârste atât de apropiate.

Totuși, un detaliu important semnala faptul că Andrei Kuliev, cel mai tânăr general „civil" din serviciile secrete ruse, nu-l prea avea la inimă pe președintele Lubakov, cu care prezenta o atât de surprinzătoare asemănare.

Chiar în fața portretului, o reproducere fusese lipită pe ușă, astfel încât o acoperea în întregime: tabloul lui Francis Bacon *Figure with Meat*.

În pictura asta oribilă, o siluetă îmbrăcată în violet, stând între două carcase de vită tăiate în jumătate, atârnate

în cârlige într-un abator, simboliza în particular figura papei și clerul în general.

Kramar nu era în stare să-și da seama de ce șeful statului rus era obligat să-l privească pe papă stând între două carcase însângerate de vită în biroul șefului agenției SRV din New York, chiar dacă îl privea numai prin ochii portretului său.

Generalul Kuliev încerca să comunice ceva prin această analogie, dar ce anume?

Oare era... Oare îl acuza astfel pe președinte că transformase statul rus într-un campion și o citadelă a Bisericii Ortodoxe care liniștea ca un sedativ sufletele oamenilor, într-o lume a religiilor care se războiau între ele?

Colonelul Kramar își veni în fire auzind vocea comandantului.

– Cum merg lucrurile?

Andrei Kuliev vorbea despre misiunea diplomatică care trebuia să organizeze vizita președintelui Boris Lubakov în acel moment.

– Destul de bine. Dar pentru a informa Adunarea Generală despre data și ora la care președintele își va ține discursul trebuie ca data sosirii sale să fie sigură; acum asta se așteaptă.

– Asta depinde de noi... Președintele va vorbi în adunarea generală în funcție de rezultatul operațiunii din Cipru. Care este data limită pentru încheierea ei?

– Obiectivul a fost cazat într-un motel din Kyrenia. Este sub stricta supraveghere a agentului Xesus. Acesta așteaptă momentul potrivit pentru a stabili contactul cu obiectivul. Deocamdată, totul este sub control... așa se pare. Așteptăm să apară visul.

Șeful agenției SVR din New York râse cu nervozitate:

– Visul! Pentru prima dată în istorie, am rămas în urma europenilor. Pe deasupra, se întâmplă tocmai când trebuie să rescriem istoria Crucii învingând Semiluna. Am fost

întrecuți chiar și în neurobiologie, un domeniu în care eram cei mai avansați încă de pe vremea lui Stalin...

– Dar și americanii au rămas în urmă, zise Kramar liniștit.

Părea că încerca să-și consoleze șeful, a cărei furie de neîmblânzit o contempla cu admirație.

După ce o vreme se plimbă prin cameră în lung și-n lat, Andrei Kuliev se opri.

Era calm atunci când întrebă:

– Cunoști bine obiectivul, colonel?

– E cel mai bun om din Europol. Pentru că e imprevizibil. Nu are antrenamentul clasic al serviciilor secrete. A ajuns aici din Legiunea Străină. Dintr-un mediu turc sau belgian. El a fost cel care a plănuit atacul asupra consulatului american din Istanbul...

Kuliev își opri subalternul cu o mișcare a mâinii:

– Știu; a adus Rusia și Statele Unite în pragul războiului! Mi se pare riscant să ne jucăm cu tipul ăsta. Trebuie să-l lichidăm cât mai repede.

– Dar numai după ce identitatea Moștenitorului este descoperită, îi aminti Kramar.

– El va fi cel care va găsi Moștenitorul. E mai ușor așa. După aceea îi lichidăm pe amândoi!

Andrei Kuliev rămase tăcut. Iuri Kramar spuse:

– Asta am avut de raportat! Aveți instrucțiuni pentru mine, domnule general?

Uitându-se la portretul președintelui Lubakov, Kuliev își continuă reflecțiile:

– Prima capitală a creștinătății s-a întors la sânul tatălui său, la semnul pruncului Isus din brațele milostive ale Fecioarei Maria. Din nou este capitala Bisericii Ortodoxe, calea spre Dumnezeu, împotriva Vaticanului deviantei Biserici Catolice. Desigur, Rusia ar trebui să poarte această torță; ar trebui ca un patriarh rus să reprezinte cea mai mare populație ortodoxă din lume din lume împotriva papei...

Aruncând o privire în direcția reproducerii care-l înfățișa pe papă între două carcase de vită, Iuri Kramar adăugă:

– N-ar trebui să uităm de poziția strategică a regiunii și de faptul că farul capitalei ortodoxe va lumina și calea Rusiei spre mări mai calde. Este, desigur, nevoie ca un patriarh rus să fie păzitorul farului în vremurile acestea de rivalitate religioasă.

Andrei Kuliev se strâmbă:

– De unde-a mai apărut și ideea asta că ar putea exista un moștenitor pe linia lui Constantin cel Mare? Toți fiii lui Constantin s-au omorât unul pe altul și i-au ucis și pe fiii fraților lor. Moștenitorul ăsta pe care ne-au pus să-l căutăm ar putea fi o invenție, un scenariu. De ce din neamul lui Constantin, de fapt? Dacă ar căuta un nobil bizantin care să-i fie de folos Rusiei, un moștenitor al Comnenilor sau al Paleologilor ar fi la fel de bun. De ce să căutăm atât de departe, pe vremea lui Constantin cel Mare?

– Pentru că a fost primul împărat creștin al Imperiului Roman și pentru că a construit o nouă capitală! Până în urmă cu cincizeci de ani, mulți impostori au apărut în Europa, din Macedonia până-n Franța, pretinzându-se a fi descendenți din linia Paleologilor, a Comnenilor, din Leon Armeanul sau Iustinian. În primul rând, a găsi un moștenitor din aceste familii prezenta riscul de asociere cu acești șarlatani... În al doilea rând, este mai ușor să faci lumea să creadă ceea ce este imposibil. Asta încearcă să facă prin căutarea unui moștenitor al celui care a întemeiat capitala creștinătății. Ar face întregul plan mult mai convingător dacă ar pretinde că nu știu cine este. Pe deasupra, nu vor un candidat grec ortodox împotriva unui candidat patriarh rus! Nu așa este jocul. Vor prezenta un conducător din Roma antică pentru Nova Roma. Dar va fi un moștenitor al Romei antice, un simbol care va fi mai presus decât păzitorul farului, oricine ar fi acesta. Desigur, acest simbol ar putea fi, de fapt, femeie sau bărbat... Atâta timp cât continuitatea sa istorică simbolizează rădăcinile Romei

răsăritene și este mai presus de patriarhul rus, care se va raporta și la Europa, și la America...

Când Iuri Kramar observă că Andrei Kuliev își fixase privirea ca de gheață asupra reproducerii după Francis Bacon, ca și cum nu l-ar mai fi ascultat, tăcu dintr-odată, știind că mersese prea departe.

Tot timpul făcea greșeala aceasta, dezvăluind că stăpânea prea bine subiectul la care lucra. De fapt, nici un șef său nu tolerează ca subalternul său să fie prea bine pus la punct, și nici să vorbească mai mult decât el, mai ales Andrei Kuliev.

Treaba lui Iuri era să organizeze operațiunea, nu să-i analizeze motivele și scopurile!

Deși comandantul îl îndemnase să vorbească despre operațiune, nu colonelul Iuri trebuia să facă o asemenea analiză. Rusia era Rusia, iar familiaritatea democratică nu pătrunsese nici printre rușii din New York. Mai ales în serviciul de informații...

Urmă o tăcere lungă.

Iuri Kramar lăsă ochii în jos și așteptă să fie mustrat.

Se aștepta ca șeful lui, care îi apărea în vise scoțând gemete de plăcere, să se răstească la el pe un ton nu prea plăcut.

Dar Andrei Kuliev nu scotea un sunet.

Când Iuri își înălță capul după un timp, niște ochi de gheață îl fixau.

Prințul viselor lui nici nu-l învrednici cu un „Poți să pleci".

Îi arătă lui Iuri ușa cu o mișcare imperceptibilă a capului.

La SVR, tăcerea aceasta de la superior la subordonat însemna un avertisment mai rău decât o muștruluială.

Bruxelles, CEICS[1]
Laboratorul de Inteligență Artificială

Sinan nu-și dădu seama de la început unde se afla.

Era treaz, cu siguranță. Dar, când deschise ochii, era complet întuneric.

Pe măsură ce-și recăpăta încet cunoștința, își aminti.

Se retrăsese să se odihnească puțin în cabina ofițerului de serviciu, o cămăruță fără ferestre, înghesuită ca un compartiment de tren și asemănătoare cu o celulă de închisoare, când obosise tot așteptându-l pe Daryal să adoarmă în Cipru.

Când se ridică din patul lui neobișnuit, se lovi cu capul de cel de deasupra.

Simți cum i se prelinge pe față ceva cald.

– La dracu'!

Sângera în locul unde se lovise. Căută o batistă în buzunar, dar nu găsi. De ce era atât de întuneric aici?

Se smulse din patul îngust în care stătea întins, străduindu-se să nu se mai izbească de altceva, și se ridică. Bâjbâind prin întuneric, găsi ușa; simți o ușurare când o deschise și ieși.

Se uită la ceasul de la mână; orarul și minutarul erau aproape suprapuse și arătau și un sfert. Dar aici, la șapte nivele sub pământ, la CEICS, unde soarele nu răzbătea niciodată, nu era ușor să distingi dimineața de seară. Coridorul,

1. CEICS: Centrul European de Informații și Cercetare în Securitate.

cu linii colorate vopsite pe pardoseală, urma geamul dublu care înconjura complet laboratorul. După cât de vioi arătau oamenii dinăuntru, probabil că dormise doar două ore, iar acum era dimineața devreme.

Se gândi: „4.15 în Cipru".

Cine știe câte nopți aveau să petreacă în subteran, în urmărirea asta suprarealistă?

Urmărirea era suprarealistă fiindcă nu-l monitorizau pe Daryal, care dormea la mii de kilometri distanță, ci visul pe care Daryal avea să-l vadă! Sau mai degrabă erau responsabili cu monitorizarea acestuia.

Bineînțeles, dacă ar fi reușit să facă ceea ce spuseseră specialiștii în NRBI[1] și să aplice teoria în practică.

Când intră în laborator – sau, mai bine spus, în camera de control – specialista în neurobiologie, o femeie mignonă, blond-roșcată și cu ochelari, pe care avea impresia că o cheamă Sylvie, se uită la el surprinsă și exclamă:

– Domnule Laforge, ce s-a întâmplat?

Când toate capetele se întoarseră spre el la fel de îngrijorate, Sinan își aminti de rana de pe frunte. Probabil că avea fața plină de sânge.

– Nu-i nimic, am uitat că erau paturi suprapuse și m-am lovit la cap!

Unul dintre experți, care erau cu toții specialiști în neuroștiințe, biologie, fizică nucleară, tehnicieni excentrici, dar făcuseră și studii de medicină, veni să-i examineze rana. Nu era nevoie de copci.

Mignona Sylvie aduse cele necesare ca să îngrijească rana.

Când îi curăța și bandaja rana, trebui să se apropie de Sinan, iar el găsi foarte atrăgător parfumul pe care-l emana când își mișca brațele...

Se întrebă câtă vreme trecuse de când flirtase cu o femeie și simți înviorarea unei aventuri, dacă nu a iubirii

1. NRBI: acronim pentru neuroștiință computațională și bioinformatică.

adevărate. Câte zile ori săptămâni se scurseseră de când făcuse dragoste cu partenera lui „legiuită", darămite cu una ilicită?

„Asta nu-i viață!", își zise în gând. „Nu-i, n-ar trebui să fie!"

Și totuși așa trăia el.

Ba chiar, dacă își dorea excitație, asta avea; ocupat în fiece clipă, fără să fie conștient de trecerea timpului, își iubea slujba. Viața lui nu avea compartimente. Era obișnuit cu o existență în care partea privată și cea publică se amestecau.

Căuta numai o ureche nouă, un chip nou care ar fi, poate, vrăjit de poveștile pe care nu le putea repeta fiindcă mama fiului său, Christine, le știa deja pe toate.

Își aminti maxima „Iubirea se sfârșește când totul a fost spus". Când nu mai sunt povești de spus, amintiri nemărturisite.

Chiar se terminase totul cu Christine? Nu era sigur. Dacă mai era o urmă de dragoste între ei, nici asta nu știa. Anii nu trecuseră fără să-și pună pecetea, dar totodată aduseseră o uniune la care nu puteau renunța ușor. Mai ales că era un copil la mijloc. Cu timpul, viața luase iubirea și pusese în loc afecțiunea între bărbat și femeie. Sinan era dispus să se mulțumească cu afecțiunea. Totuși, când frazele cărora le știau deja sfârșitul se înmulțiseră, atracția sexuală dispăruse și ea, împreună cu iubirea.

– Gata!

Când degetele iscusite ale doctoriței roșcate îl atinseră pentru ultima oară, fu ca și cum o aripă de fluture i-ar fi mângâiat fruntea.

Sinan oftă și înălță capul. Fără să vrea, își fixă privirea plină de dorință asupra ochilor fetei.

Erau verzi.

– Și-ai dumneavoastră sunt verzi! râse Sylvie. Firește că-i receptase invitația, îi citise gândurile.

Sinan își desprinse ochii dintr-ai ei și o cercetă din cap până-n picioare spunând:

– Știi că nuanța părului tău se cheamă blond venețian?

– Sigur... Dar nu prea-mi place.

– De ce nu? Știi povestea blondului venețian?

Bineînțeles c-o știa. Dar jocul începuse.

Mirarea din exclamația „Nu!" scăpată de fată îl invita pe Sinan să-i astâmpere curiozitatea.

El se ridică imediat. Era cu un cap mai înalt și mult mai voinic decât fata.

O voce masculină și autoritară ordonă revenirea la realitate:

– Sylvie!

Blonda venețiană, transformată în dr. Braibant, se grăbi spre unitatea de control în fugă. Sinan porni și el în urma ei înspre robotul cu inteligență artificială, unitatea de control pe care specialiștii o botezaseră „Hal" ca un omagiu adus lui Stanley Kubrick.

Hal era un cap oval și transparent, de aproximativ zece ori mai mare decât unul uman, așezat pe o coloană subțire precum capul unui faraon prea mare pentru tronul lui. Exact ca o ființă umană, avea două orbite care emiteau o lumină de intensitate scăzută, cel puțin deocamdată.

De fapt, nu putea fi considerat un robot adevărat. Era o inteligență artificială compusă pe jumătate din celule umane clonate.

Ideea că acea configurație complexă din creierul transparent al lui Hal era „vie" îi dădea fiori lui Sinan.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, capul transparent al lui Hal deveni deodată activ. În timp ce prin vene începură să-i curgă culori fosforescente, în același moment, luminile ce-i țâșneau din ochi se fixară în centrul țintei, ca două săbii încrucișate în aer.

Ținta era câmpul cibernetic înconjurat de masa de control ovală, precum baza unui templu, compusă din plăci electronice conectate prin fibre optice.

Acest câmp era un cilindru transparent de mărimea unui om. Îl numiseră „Cyber Idol", tot în amintirea Pietrei Negre a lui Kubrick.

Sinan înțelese când văzu că halatele albe din cele patru colțuri ale laboratorului încep să se repeadă agitate spre Cyber Idol.

În timp ce el își spunea „A început...", strigăte de bucurie se auziră din grupul de halate albe. Unii strigau „Am reușit!", alții „Ura!"

În spațiul gol din centrul cilindrului se mișcau lumini slab colorate, deocamdată în unde intermitente.

Vasăzică Daryal începuse să viseze.

Luminile colorate deveniră treptat mai intense și începură să prindă formă.

Lui Sinan i se accelerară bătăile inimii. Își încleștă inconștient mâinile. Toți erau entuziaști, dar el era speriat. Curând avea să vadă visul lui Daryal, de la mii de kilometri distanță, ca și cum s-ar fi uitat la un film. Visul rău-prevestitor care-l apăsa și pe el ca un coșmar, fiindcă nu era deloc obișnuit cu sarcina asta...

De când fusese proclamat „Augustus", Constantin echivalase batalionul de lictori care se ocupa de executarea romanilor nobili cu apostolii lui Isus, fiul lui Dumnezeu, față de care își declarase de curând credința.

Prin urmare, în timp ce-i ridica pe călăi în rangul „sfinților", făcea ca victima căreia-i atribuia totodată rolul celui de-al treisprezecelea apostol să plătească pentru nobila-i trădare.

Deosebirea dintre apostolii lui Isus – dintre care aproape toți erau păcătoși pocăiți – și lictori era că aceștia din urmă nu puteau să scrie despre crimele pe care le săvârșiseră sau aveau să le săvârșească.

Legendele lor n-aveau să fie scrise în cartea sfântă.

Toți erau surzi și muți.

Diferența față de *tortores,* care erau doar surzi, ca să nu audă strigătele oamenilor pe care-i torturau, era că lictorilor li se tăiaseră și limbile.

Visul istoriei nescrise

zPe copitele cailor fuseseră legate cârpe, ca să nu facă nici un zgomot.

Se făcea că el era unul dintre călăii călare, îndreptându-se spre nefericita țintă.

În întunericul ca smoala, pădurea se cufundă într-o tăcere mohorâtă când batalionul morții trecu pe lângă ea; strigătele animalelor se opriseră și nu se auzea nici un sunet în afară de trosnetul vreascurilor strivite de copitele învelite.

Liniștea era de-ajuns, de una singură, ca prevestire a violenței.

Pădurea se termină.

Tabăra romană devenea vizibilă de pe câmpia unde se aflau. Întreaga legiune, cu cai și războinici, dormea, în afară de gărzile din fața corturilor ofițerești și de câțiva soldați adunați în jurul unui foc mare în centrul cartierului general, cu niște câini care se culcușiseră lângă ei.

Doisprezece călăreți se iviră deodată în lumina focului dinspre bezna pădurii.

În afară de neastâmpărul cailor, ar fi putut crede că ucigașii cu pelerine negre și fețele ascunse de măști albe erau niște zei nemișcați ai morții.

Soldații încremeniseră; nici pârâiturile focului nu se mai auzeau.

În timp ce batalionul se apropia de cortul din centru cu zgomot înăbușit de copite, gărzile rupseră rândurile ca să le facă loc și până și câinii care urmau armata în campanii rămaseră tăcuți.

Chiar și ei înțeleseseră.

Cezarul tată semnase condamnarea la moarte a cezarului fiu.

Călăii se opriră în fața cortului tânărului cezar. Descălecară. Unul dintre ei luă fără grabă funia de mătase de pe șaua calului. Niște săbii romane scurte apărură în mâinile celorlalți.

Însă toți știau.

Dacă Caesar Crispus nu se împotrivea ordinului de execuție dat de tatăl său, numai unul dintre ei, cel cu funia de mătase, avea să-i ia viața.

Căpetenia lictorilor sfâșie cu sabia perdeaua groasă care închidea cortul; se strecurară unul câte unul înăuntru.

În lumina care se făcuse purpurie chiar înainte să se verse sânge, un bărbat destul de chipeș încât să te lase fără suflare dormea sub o plasă de țânțari.

Părul negru, lung și buclat al soției lui, care-și ținea capul pe umărul lui, era încurcat în brațul lui drept.

„Elena", se gândi Daryal. „Femeia care va supraviețui și va purta în vise marele secret care va fi transferat memoriei genetice din generație în generație."

Elena dormea liniștită în brațele bărbatului iubit.

El vedea reproducerea exactă a unei crime, comisă cu o mie șapte sute de ani în urmă, care ieșea dintr-un tunel al timpului, cu o curiozitate încordată de parcă ar fi fost un film palpitant.

Oare Crispus avea să se trezească, să opună rezistență și să lupte?

Un plânset de copil se auzi în cort.

Inima lui Daryal se opri din bătaia nebunească. Așadar copiii...

Cel puțin unul dintre copiii lui Crispus – pe al cărui moștenitor îl căutau – era în cort în timpul omorului.

***

La mii de kilometri distanță, la cincizeci de metri sub campusul Consiliului European, imaginile reflectate

pe Cyber Idor, în centrul laboratorului CEICS, se schimbară deodată.

Sinan nu prea înțelegea visul turnat în cilindrul tridimensional de mecanismul cu inteligență artificială care percepea și descifra semnalele trimise de implantul din creierul lui Daryal. Dar până și el pricepu că Daryal trecuse la alt vis.

– Nu-i secvența pe care-o așteptam, spuse unul dintre experții din fața panoului informatic care urmăreau cu atenție analiza.

Altul râse nervos, spunând:

– Există o interferență!

Reconstrucția undelor trimise de implant era reflectată în cyber-cilindru cu un decalaj de câteva minute după ce erau transmise de creierul lui Daryal, în ciuda extraordinarei viteze a mecanismului de inteligență artificială. Cu alte cuvinte, fizica cuantică nu-și putea egala triumful asupra spațiului în ceea ce privește timpul; adică nu ajunsese încă din urmă timpul real.

Sinan știa că era martor la un eveniment ieșit din comun, dar putea înțelege toate acestea, care păreau să vină dintr-un film science-fiction, numai în măsura în care îi erau simplificate și explicate. Era singurul care părea nepotrivit acolo, cu mâinile în buzunarele hainelor civile, printre extratereștrii în halate albe.

Incapabil să mai suporte, izbucni:

– Îmi spune și mie cineva ce se-ntâmplă?

În mod natural, se uită înspre Sylvie, dată fiind intimitatea lor de adineaori.

Dar răspunsul veni sub forma unor priviri dure din spatele unor ochelari cu rame din carapace de țestoasă. Sinan reținuse fără greutate numele șefului echipei: dr. Fleming. Prenumele lui era Loost ori Joost; era olandez, dar venea de la CICN din Stockholm[1].

1. CICN: Centrul Internațional de Coordonare Neuroinformatică (Karolinska Institutet, Stockholm).

– Sunteți sigur că n-ați înțeles?

Vorbea ca un profesor. Lui Sinan nu-i plăcea atitudinea de superioritate a lui Fleming. Era, desigur, supărat pe el pentru interesul pe care i-l arătase roșcata. Îi punea la încercare autoritatea. Totuși nu era nici locul, nici momentul pentru o asemenea etalare a rivalității.

Sinan se hotărî să înăbușe ostilitatea celuilalt înainte ca ea să crească și mai mult:

– Domnule doctor Fleming, am pus o întrebare. Aștept în schimb un răspuns, nu o întrebare!

Nu era nevoie să-l mustre mai mult de atât pe un om de știință de acest nivel. Fleming pricepuse. Chiar dacă el era căpitanul CEICS-ului, Consiliul era proprietarul navei, iar purtătorul acestuia de cuvânt era Sinan, punct.

Șeful de echipă se adună imediat:

– Îmi pare rău... Subiectul a trecut la alt vis, domnule Laforge. Nu putem ști ce visează. Hal, unitatea de inteligență artificială, a fost încărcat cu informații despre Europa post-romană și, desigur, cu informații contemporane zilnice, ca să poată interpreta semnalele venite dinspre subiect. De vreme ce inteligența artificială nu poate interpreta semnalele ca forme pe ecran, înseamnă că nu e capabilă să facă analiza. Cum nu poate face analiza, înseamnă că semnalele primite sunt în afara contextului informațiilor despre trecut stocate în memoria ei, dar și că ele nu se potrivesc nici cu cele contemporane... Înseamnă că visul pe care subiectul îl vede în prezent aparține unei ere neînregistrate în Hal. O simplă deducție ar concluziona că e vorba de un eveniment istoric din epoca pre-romană sau...

Fleming se opri deodată, parcă surprins de o idee nouă care-i venise în minte.

Sinan era și surprins, și amuzat că savantul de renume mondial se referea la Daryal numindu-l „subiectul", dar înțelesese restul și asculta cu interes. Insistă:

– Sau? Ce altceva poate fi, în afară de istoria pre-romană?

Omul de știință își completă fraza încet, obosit de parcă ar fi fost strivit sub o povară uriașă:

– Sau epoca post-romană, dar ar putea aparține unei moșteniri culturale mai puțin cunoscute în istoria europeană.

Un moment de tăcere se lăsă între ei.

Sinan era sigur că dr. Fleming se gândea la același lucru care-i venise și lui în minte. Întrebă cu lehamitea omului resemnat cu soarta sa:

– Otomană?

Savantul olandez era deodată epuizat ca și cum ar fi cărat o povară pe care n-o putea duce.

Își potrivi mecanic ochelarii și spuse cu o voce obosită:

– Tot ce se găsește în istoria otomană, în special în perioada care corespunde Imperiului Roman de Răsărit și perioadei de după, a fost inclus în program. Dar există o realitate pe care n-o putem schimba: otomanii nu au o istorie oficială scrisă, înregistrată sistematic. Cum desenarea figurilor era considerată un păcat, nu se poate spune nici că au amintiri ilustrate... Cu excepția câtorva picturi, toate după secolul al XV-lea, materialele vizuale care pot fi folosite pentru a da viață unui trecut de 700 de ani sunt niște miniaturi în număr limitat. Cu toate că materialele de arhivă sunt abundente, cea mai mare parte din colecție constă în registre de impozite și titluri de proprietate. Istoria otomană este o moștenire în care nici chestiunile de stat, nici evenimentele sociale nu sunt reflectate cronologic în detaliu. O istorie în care multe pagini n-au fost scrise deloc, iar unele au fost șterse intenționat...

Apoi tăcu.

Sinan căzu pe gânduri.

Privea cyber-cilindrul fără a ști ce să spună. Hal nu putea să transforme semnalele primite în imagini; ochii lui ca niște arme cu laser aruncau acum unde de culori amestecate. Personalul laboratorului era peste tot, fiecare în

fața unui ecran, apăsând butoane ca să facă ajustări care să dea formă acestui talmeș-balmeș, dar degeaba.

Deodată i se păru că vede figura lui Iznogoud, eroul de desene animate, în cyber-cilindru. În timp ce ochii i se căscau într-o surpriză vecină cu alarma, imaginea lui Iznogoud, creată de Goscinny și Tabary, se dispersă; semnalele care curgeau în cilindrul tridimensional se preschimbară brusc în figuri de ieniceri care dansau cu săbii și scuturi și apoi se dizolvau cu aceeași viteză.

Inteligența artificială pe jumătate vie a lui Hal încerca să rezolve visul lui Daryal, neinclus în program, pe baza informațiilor stocate în memoria lui. Hal dădea semnalelor primite imaginea unor lucruri pe care le știa, dar nu era prea probabil ca Daryal să-l vadă în vis pe Marele Vizir Iznogoud ori o trupă de ieniceri fluturând săbii și scuturi!

Nu mai încăpea îndoială. O poveste otomană mult mai târzie se infiltra în visul roman al lui Daryal, programat pentru anul 326 d.Cr. Dar ce era povestea aceasta, din ce vremuri și de ce?

Își reveni auzind lângă el vocea doctorului Fleming, de existența căruia uitase.

Cercetătorul, care părea la fel de nedumerit ca el, spunea, parcă pentru sine:

– Dacă ne gândim că subiectul vede visul altcuiva...

Sigur, era și latura aceasta a problemei. Ba chiar se putea spune că acesta era miezul problemei: visul transmis unității de inteligență artificială de la Bruxelles, o minune a tehnologiei, nu era creația propriului subconștient al lui Daryal. Daryal era pe urmele unui om al cărui strămoș fusese ucis cu o mie șapte sute de ani înainte. Îl urmărea pe omul acela, care poate nici nu-i cunoștea identitatea, printr-un vis care crease un leitmotiv în memoria lui genetică sau, mai degrabă, văzând un coșmar identic.

Cu alte cuvinte, în cazul în care confuzia istorică detectată în visul care ajunsese la baza CEICS nu era în subconștientul „subiectului" Daryal, cum spunea dr. Flemming,

atunci visul acesta era în memoria genetică a moștenitorului din prezent al lui Caesar Crispus, „ținta" însăși.

Încă de când auzise de planul Europol-ului de a da de urma unui om cu ajutorul unor tehnologii sofisticate pe care el nu le prea înțelegea, Sinan avusese rezerve. Dar ca planul să ajungă în impas din prima zi era absolut inacceptabil. Mai ales dacă te gândești la bugetul uriaș alocat și deja cheltuit pentru programul ăsta!

Șeful CEICS-ului își continuă meditația de parcă ar fi vorbit singur:

– Poate că alții intră în subconștientul proprietarului visului, al țintei, la un nivel superior față de al nostru, poate chiar intervenind...

Sinan exclamă:

– Doctore Fleming!

Vocea-i era atât de viguroasă încât fu el însuși surprins de cât de hotărât suna.

– Putem să stabilim un contact cu Daryal... vreau să spun cu subiectul, ca să înțelegem ce vede exact?

Cercetătorul ridică din umeri:

– Nu, nu putem. El nu are nici un fel de echipament cu el, ca rivalii noștri să nu afle cumva unde este.

Se referea la telefoane, senzori corporali și computere.

– Micro-implantul din creierul lui e foarte special. E un telepator compus în întregime din celule vii. Semnalele pe care le trimite pot fi înregistrate numai de Hal. Nu credem că pot fi receptate de altcineva în afară de noi, cel puțin deocamdată.

Sinan spuse:

– Păi, el poate primi mesaje telepatice pe care să i le trimitem de aici?

Și în același timp se gândi: „Unde-am ajuns!".

Se născuse în era telegrafului; văzuse faxul; crezuse că telefoanele celulare și Internetul erau ultima fază în comunicații. Dar acum încerca să trimită mesaje telepatice!

În acel moment, cineva spuse, privind spre unitatea de control:

– S-a terminat.

Fleming și Sinan se întoarseră spre Cyber Idolul din centru. Cilindrul revenise la modul de așteptare, cu activitate de densitate redusă.

Dr. Braibant se ridică, aruncându-și părul blond-roșcat pe spate. Cu o îmbufnată, dar atractivă încrețitură a buzelor, ca o fetiță necăjită că jocul s-a terminat, declară:

– Subiectul s-a trezit!

Numele ei este Destina

Daryal stătea pe pat când își veni în fire.

Cu pumnii strânși, asudând din cap până-n picioare, avea trupul încordat de durere.

Auzi mai întâi zgomotul mecanic al ventilatorului suspendat de tavan. Apoi nesfârșitul țârâit al greierilor, dincolo de fereastră.

Îl durea capul care-i zvâcnea într-un fel cu care nu era obișnuit. Rămase nemișcat pe pat și-și apucă sărmanul cap în mâini, ținând coatele îndoite pe genunchi.

Nu mai simțise niciodată atât de apăsător ușurătatea insuportabilă a implantului fixat în creier. I-l arătaseră înainte să-l introducă. Era... o chestie subțire ca o foaie de ceapă, cât o picătură de apă și moale. Se gândise: „Ar trebui să-i spun obiect".

Era o minune a nanotehnologiei. Nici măcar nu fusese nevoie să-l opereze.

Îi spuseseră: „O să-l introducem prin nas" și asta și făcuseră. Nu-i rămăsese nici un semn.

Își zisese în gând: „Nu puteau să intre prin dos; distanța ar fi fost prea lungă".

Totuși nu era prea sigur, fiindcă-l sedaseră. Ultimul lucru pe care și-l amintea era anestezista care-l întreba ce înseamnă numele lui și-i atingea încheietura mâinii.

Opri rămășițele de vis care pătrunseră în conștiința lui, gândind: „Nu acum; nu, nu acum".

Dar nu mai putea să stea nici măcar un minut în cameră, între cei patru pereți. Ascultă sunetele de afară; vocile

omenești încetaseră. Avea nevoie de aer, să respire, de spații deschise. Își aminti de piscina de afară. Sigur avea să-l ajute cu durerea de cap.

Se ridică și încercă, întinzându-se, să-și relaxeze mușchii încordați dureros. Își trase șortul și, bâjbâind prin întuneric, apucă un prosop și ieși în liniște.

Se aștepta la întuneric, dar îl întâmpinară zorii, cu forme distincte, dar culori ascunse. Vremea era ca un purgatoriu înainte de iad.

Nu-i trecuse prin minte să se uite la ceas, dar se apropia dimineața; soarele răsare devreme în est. Indiferent de timp, erau, fără-ndoială, cele mai răcoroase ore pe care le poți trăi în Cipru vara.

Se opri în fața bungaloului și trase adânc aer în piept. Zvâcnetul din cap deja se mai liniștise. Se îndreptă cu agilitatea unei pisici spre marginea piscinei, simțind plăcerea de a călca desculț pe iarba rece, și plonjă fără zgomot în piscină.

Înotă până pe fund, apoi se întoarse la suprafață, pentru mult timp. Se străduia să nu se gândească la nimic și să-și odihnească mintea obosită; ca și cum s-ar fi curățat de ceva.

După ce înotă mai multe lungimi de piscină, destul de lungă și de adâncă, deși nu chiar de dimensiune olimpică, se opri când își pierdu suflul. Urcă și se așeză pe margine, legănându-și picioarele în apă. Bineînțeles, același proverb care-i venea în gând ori de câte ori intra cu picioarele în apă rece reveni și acum: Ține-ți picioarele la căldură și mintea la rece și nu gândi prea mult!

Chiar și când era mic, făcuse întotdeauna pe dos, fiindcă era nedumerit. Era o mare plăcere să stea cu copiii pe malul mării și să-și bălăbănească picioarele în apa rece, în timpul zăpușelii. Și de fiecare dată simțea că încalcă o regulă importantă și străveche. Acum era bărbat în toată firea, dar nu scăpase de amintirea zicătorii ăsteia stupide. Mintea lui, care ștersese multe cuvinte și evenimente

importante, se agăța cu tenacitate și determinare de lucrul ăsta fără sens.

Fără sens? Poate că nu. Fără îndoială, mintea lui dăduse un sens acestei obsesii. Dar trupul lui neînsemnat avea să se facă țărână înainte ca propria-i conștiință să înțeleagă care era înțelesul acela și numai așa avea să se elibereze de ghicitoarea din copilărie!

Funcționarea creierului era o enigmă pe cât de captivantă pe atât de complexă și dificilă pentru experții curioși să afle secretul tuturor lucrurilor.

Oricât ar fi pătruns în ea și ar fi aflat mai multe, ea își păstra secretul și toate informațiile noi împingeau frontiera necunoscutului și mai departe.

Unii comparau creierul uman cu spațiul și chiar construiseră o paralelă între harta funcțiilor creierului și aranjarea stelelor în spațiu.

Cel mai mic îl conținea pe cel mai mare în interior, iar creierul era suma universului. Hallac-ı Mansur n-a trebuit să aștepte până acum ca să înțeleagă asta și a putut spune „Eu sunt Dumnezeu!" încă din secolul al IV-lea.

Așadar creierul omenesc poate face descoperiri numai prin propria-i energie, fără instrumente și echipamente, fără să aibă nevoie de sofisticatul mecanism al științei și tehnologiei, fiindcă el știe! Firește, unii erau în stare să sape și să extragă cunoașterea din adâncimile unde era îngropată, iar alții nu.

Daryal credea că oricine, orice și chiar și el era făcut din țărâna lui Dumnezeu.

Într-o zi, cel puțin unii oameni vor fi capabili să citească gândurile celorlalți fără a avea nevoie de implanturi, când simțuri prezente în creier, dar amorțite de civilizație vor fi reactivate.

Implantul...

Nu mai putea evita să se gândească la vis. Ceva mersese prost; fie propriul lui subconștient deformase visul Moștenitorului, fie...

Fusese o confuzie în visul Moștenitorului.

Cum nu putea primi ajutor de la nimeni și nu putea stabili nici un contact, în special cu baza CEICS, era imposibil deocamdată să-și dea seama unde și de ce se produsese confuzia. Trebuia totuși să se apuce de treabă, fără să mai piardă timpul.

CEICS determinase corect că sângele moștenitorului lui Constantin, urmașul lui secret din descendența fiului său pe care-l omorâse, se afla în Cipru. De vreme ce Daryal putea să pătrundă în visul lui, probabil că era foarte aproape.

Faptul că se cunoștea ascendența persoanei căutate, poate chiar necunoscută persoanei înseși, dar nu identitatea și înfățișarea ei actuale nu-i ușura misiunea lui Daryal.

Să presupunem că el ar fi determinat identitatea și locul unde se afla această ultimă femeie sau ultim bărbat din linia lui Constantin. Vor putea să acționeze înaintea celorlalți? În numele cărei organizații îl vor aborda? Câți rivali aveau? Cum urmăreau aceștia ținta?

Era tehnologia CEICS-ului, deci și Daryal, în avans ori în urma competitorilor?

Dacă întreruperea bruscă din vis, schimbarea de timp și loc erau intervenția unor tehnologii rivale, atunci sarcina lui devenea foarte dificilă.

Probabilitatea aceasta îl făcu pe Daryal să tresară și-l readuse cu gândurile pe marginea piscinei.

Soarele încă era în spatele Munților Cinci-Degete, dar se făcuse zi de-acum. Era cald; albastrul cerului fără nori se întindea peste munți, ca să se amestece cu marea.

Daryal privea acest peisaj minunat din mijlocul văii verzi, dinspre piscina așezată deasupra Golfului Kyrenia.

Epitetul „Ciprul cel Verde" nu era dat degeaba. Insula, unde un băț înfipt în pământ se înverzea în ciuda apei puține, nu era numai sălașul a mii de copaci și flori, ci și o explozie de verde, albastru și portocaliu.

Păsările amețite de parfumul crângurilor de lămâi, portocali și mandarini care înconjurau Courtyard Inn,

cum făceau în toată Kyrenia, cântau pentru o nouă zi cu o energie care amuțea sunetul greierilor. Curând aveau să obosească din pricina căldurii și să lase iar locul greierilor. Însă, deocamdată, Daryal se simțea ca și cum ar fi privit și ar fi ascultat un paradis.

Își scoase picioarele din piscină și se rostogoli ca să se întindă pe iarbă. Închise ochii. I-ar fi prins bine un somn „fără vise" de câteva ceasuri, sau măcar de jumătate de oră, înainte să cerceteze insula unde nu știa încotro să o apuce, de vreme ce nu știa unde avea să găsească obiectul căutării lui.

Inspiră adânc ca să-și umple plămânii cu mirosul proaspăt al ierbii și își abandonă trupul în sânul cald al pământului.

Când îl trezi sunetul apei, soarele se ridicase peste munți și vremea se încălzea. Îi luă câteva secunde ca să-și dea seama unde era.

Se ridică și privi împrejur. Bungalourile motelului erau cufundate în tăcere. Se părea că oamenii veniți în vacanță încă dormeau și era foarte devreme.

Totuși în piscină înota o femeie.

După costumul dintr-o bucată, casca și ochelarii de înot, părea să fie o înotătoare serioasă. Acoperea lungimea bazinului cu bătăi mari.

Cine știe dacă mișcările regulate ale femeii ori sunetul apei tăiate le declanșaseră, dar zăngănitul săbiilor se auzi ca un ecou în urechile lui Daryal și niște imagini atât de dense încât nu le putea goni se îngrămădiră în memoria lui.

Un războinic înalt și oacheș, cu mustață groasă, se lupta cu sabia împotriva unei mulțimi în pelerine albe, făcând să țâșnească sânge acolo unde lovea. Însă nici bărbații în alb nu erau lictori romani, nici bărbatul cu mustață în formă de ghidon nu era Caesar Crispus...

Visul avea loc într-un cort, dar cortul nu era același, nici eroii visului nu țineau de istoria memoriei pe care o cerceta Daryal.

– Tată, mă ucid!

Strigătul acesta al tânărului luptător îl trezise pe Daryal.

Era un strigăt atât de pătrunzător și sfâșietor, încât răsuna și acum în urechile lui. De fapt, când se trezise în cameră, ascultase atent, gândindu-se că venea de afară; abia atunci își dăduse seama că nu se auzeau decât greierii, fusese convins că strigătul aparținea visului.

Deodată își aminti un amănunt pe care nu-l băgase de seamă până atunci.

Daryal era obișnuit să viseze în diferitele limbi pe care le vorbea. Iar strigătul acela...

– Tată, mă ucid!

Strigătul din vis era în turcă.

Daryal se liniști.

Tot ce nu putea înțelege, mustața răsucită a războinicului, sabia lungă și curbată pe care o mânuia și care nu semăna deloc cu săbiile romane drepte și scurte și atacatorii în robe albe, era limpede acum.

Probabil că, în timp ce percepea și transfera visul văzut de „țintă", implantul din creier stimulase o amintire din subconștient care aparținea vieții lui anterioare.

Vreo informație din trecutul lui turcesc. O înregistrare pe care o purta memoria sa genetică.

Cu alte cuvinte, el „inventase" partea aceasta din visul venit de la omul pe care-l urmărea.

Așadar știința tot avea limite. Putea să transmită către el subconștientul altcuiva, dar nu putea împiedica propriul lui subconștient să i se suprapună!

Acum dilema era însă de unde crease subconștientul lui acest vis și ce amintire istorică vânase memoria lui ca să scrie acest scenariu.

***

– Dormeai așa adânc, sper că nu te-am trezit?

Fraza era în engleză. Dar în engleză cu accent grecesc.

Daryal se uită la femeia care ieşea din piscină. Avea un trup suplu, bine proporţionat. Îşi trase ochelarii peste casca de înot; zâmbi în timp ce se ştergea repede cu un prosop.

– Ce culoare are părul tău?

Femeia râse fermecător şi îşi scoase casca; îşi scutură părul scurt. Trebuie să fi avut cam treizeci de ani. Era o femeie frumoasă, cu ochii ei mari, buzele pline şi nasul drept, şi chiar mai mult, atrăgătoare.

– Ei, ce culoare e?

De astă dată râse Daryal:

– Castaniu închis cu reflexii roşcate. Exact ca ochii tăi. Scuză-mi francheţea, dar nu mă pot hotărî dacă o femeie e frumoasă sau urâtă până nu-i văd părul...

Femeia se mulţumi să spună:

– Interesant...

Şi îl privi pe Daryal cu atenţie.

Luă un şezlong şi-l aşeză lângă piscină. Întinse prosopul şi se lăsă pe el, cu faţa spre soare.

Faţa aceasta i se părea cunoscută lui Daryal. Privind-o, simţea că a mai întâlnit-o, că o mai văzuse undeva.

Cum avea accent, probabil că era de pe insulă. Se întrebă dacă era turcoaică sau grecoaică.

– Eşti de pe insulă sau ai venit aici în vacanţă?

Femeia răspunse de la locul ei, fără să deschidă ochii:

– Sunt de pe insulă, dar nu-s de aici. N-am venit în vacanţă, dar sunt în vacanţă...

Daryal se ridică, se îndreptă spre scaunul ei şi întinse mâna:

– Atunci semănăm mult; să facem cunoştinţă. Mă cheamă Daryal...

Femeia ridică uşor capul şi-l inspectă pe bărbat întorcând privirea spre el, accentuând faptul că-l măsoară din cap până-n picioare. Cât aştepta răbdător un răspuns, cu mâna întinsă, Daryal se întrebă cum arăta. Ba chiar trebui să se străduiască să nu arate că-şi pierde încrederea în sine

cât dură inspecţia: femeia nu părea prea impresionată de ceea ce vedea.

La sfârşit, ea îşi aşeză ceremonios mâna într-a lui.

Daryal simţi o delicateţe fermă în mâna cu unghii vopsite în culoarea rodiei.

– Destina!

Vasăzică era grecoaică.

Când îşi rosti numele, vocea ei părea să aibă un ton sfidător.

Daryal îl simţi. Se vede că era pregătită ca, ori de câte ori îşi spunea numele, lumea să exclame „Destina?" ori chiar să tresară. El n-avea să cadă în capcană arătându-se surprins.

Zâmbi:

– M-ai făcut să mă gândesc la cineva; acum ştiu la cine!

Femeia era surprinsă, căzând în propria cursă:

– La cine?

Daryal avea două variante. Fie să spună „La destinul meu", ca o replică ieftină de flirt, fie să meargă mai departe cu surpriza.

O alese pe cea de-a doua.

– La portretul unei femei dintr-o pictură pe care-am văzut-o în Nova Roma. Mai mult, numele tău era scris sub pictură: Yazgı.

– Yazgı?

– Da. Yazgı, echivalentul pentru Destina în turcă... Cine ştie, poate pictura era chiar portretul tău, bineînţeles, dacă n-ai o soră geamănă.

Pe când vorbea, se întinsese pe iarbă cu moliciunea unei pantere pregătindu-se să se odihnească lângă şezlongul pe care stătea femeie.

Destina înghiţise momeala; în privirea distrată i se citea un interes viu.

Străduindu-se să pare neinteresată, spuse:

– Credeam că echivalentul turcesc pentru numele meu e „Kader".

– Da, e mai comun. Dar Kader e un cuvânt adoptat în turcă din arabă. De cealaltă parte, Yazgı are rădăcini turcești; e și nume de femeie, și de bărbat.

– Ești turc?

Curiozitatea pe care n-o putea ascunde era acum evidentă în vocea ei.

Minciuna lui Daryal era, ca de obicei, credibilă:

– Nu chiar. Dar am fost de multe ori în Nova Roma...

Destina râse.

– Și-au mai rămas turci acolo cât să se mai vorbească turcește?

Dacă s-ar fi uitat în acel moment la chipul lui Daryal, i-ar fi văzut mușchiul bărbiei zvâcnind. Însă el își scotea o țigară, iar vocea pe care ea o auzi era calmă și nepăsătoare:

– Sunt câțiva, dar, sigur, nu mulți care să spună că-s turci și că vorbesc turca. Oricum, eu vorbesc de o pictură. O pictură făcută pe peretele unei cafenele cu mult timp în urmă... Dar ia spune-mi, de unde știi că pentru Destina se spune „Kader"? Și tu ești de-acolo?

Nu spusese „novaromană". Și totuși așa erau numiți cetățenii din Nova Roma. În zilele astea...

Simți că femeia băgase de seamă.

– Sunt din Peninsula Peloponez, dar mama mea s-a născut în Neopolis...

Daryal zâmbi. Știa că grecii dăduseră Noii Rome numele de Neoconstantinopolis, dar îl scurtaseră în Neopolis fiindcă era prea lung. Refuzaseră să numească Constantinopolul „Istanbul" în cele șase secole de stăpânire turcească. Iar acum nu acceptau numele Nova Roma, dar, cum orașul se schimbase atât de mult încât nu-l mai puteau numi Constantinopol, adăugaseră prefixul „neo" la început.

Nu puteau să se împace cu faptul că Administrația Mondială dăduse numele de Noua Romă orașului deschis întemeiat pe trecutul lui roman, în locul celui bizantin.

Insistența grecilor de a folosi „Constantin" ca referință pentru zona care face legătura între Asia și Europa exprima

o sfidare împotriva Administrației Mondiale similară cu cea împotriva turcilor, în trecut.

Chiar dacă orașul își schimba cuceritorii și stăpânii, întemeietorul lui tot Constantin cel Mare era. Chiar dacă fusese împărat roman, ei erau cei care nu-i trădaseră numele, prima capitală creștină, întemeiată de el, și religia pe care o adoptase: grecii ortodocși, moștenitorii Bizanțului helenistic.

Speraseră că vor dobândi conducerea morală a orașului pentru mult timp – dacă nu a insulei însăși – când fusese luat de sub stăpânirea turcilor, după ce fusese ras de pe fața pământului de cutremur.

Conferința Internațională a Mării Marmara începuse cu propuneri promițătoare. În conferința care dăduse un nou statut internațional strâmtorilor care legau Marea Neagră de Marea Egee, regiunea Bosforului fusese declarată „patrimoniu comun al lumii". Regiunea urma să fie curățată de arhitectura ei coruptă, care oricum fusese distrusă, și transformată într-un „oraș-muzeu" întemeiat pe cultura ei antică.

Asta însemna cultura bizantină.

Dar s-a întâmplat ce s-a întâmplat, iar orașul deschis de care grecii erau siguri și pe care chiar aliații non-greci îl numeau Neoconstantinopolis fusese botezat în cele din urmă Nova Roma.

Cuvântul „botezat" se potrivea situației ca o mănușă. Daryal își amintea de parc-ar fi fost azi ultima sesiune a Conferinței Maramara care dăduse formă statutului internațional al orașului, prezentat spre semnare cu titlul de „Acordul pentru Nova Roma".

Mai știa și că numele de Nova Roma fusese adoptat în ultima clipă în loc de Neoconstantinopolis. Orașul construit la ordinele lui Constantin cel Mare se numise pentru o lungă perioadă Nova Roma, fiind dedicat întemeietorului său abia după moartea împăratului.

Dându-i-se numele de Nova Roma orașului deschis care se întorcea la originea lui creștină, trecutul roman era pus în evidență în fața celui helenistic pentru a-i împiedica pe greci să preia controlul.

Pe scenă se vedea rivalitatea de două mii de ani între Biserica Ortodoxă și Biserica Catolică, presupuse a se fi reconciliat. În spatele scenei, se purta o mare competiție de geografie politică.

Nu se găsea el însuși în Cipru din cauza unei ciocniri de interese globale care părea sau era prezentată ca o dispută între religii?

Daryal era o rotiță zimțată în mașinăria războiului rece global: nici mai mult, nici mai puțin. De fapt, războiul nici nu putea fi numit chiar rece; mașinăria se învârtea, iar rotițele se înfierbântau.

Kufernesis I

Liftul care lega laboratorul CEICS de clădirea Consiliului urca la suprafață atât de silențios încât Sinan ar fi crezut că se oprise dacă numerele etajelor n-ar fi continuat să apară pe panoul electronic.

Laboratorul se afla sub uriașa parcare acoperită care se întindea peste toată Piața Robert Schuman, unde erau împrăștiate birourile UE, ba chiar înaintând spre centrul orașului. Liftul privat ducea personalul laboratorului la ultimul nivel al parcării, de unde, printr-un pasaj special, ajungeau la lifturile folosite de membrii Consiliului.

Desigur, la Consiliu, unde lucra de ani buni, Sinan știa de existența laboratorului, dar abia ieri fusese nevoie să coboare și încă nu se întorsese la suprafață!

De asemenea, era prima oară când participa la o operațiune al cărei centru de comandă era noul laborator de știinţe al CEICS.

Diferența dintre această operațiune și toate celelalte sarcini pe care le îndeplinise era similară cu aceea dintre un joc de șah jucat pe o tablă adevărată cu piese mutate cu mâna și un joc virtual jucat pe monitor împotriva unui adversar invizibil.

„Ce vremuri erau!", se gândi cu părere de rău. Înainte se simțea inclus în acțiune prin comunicarea cu agenții dintr-o misiune, fie și codat.

Amenințări, pericol ori moarte să fi fost! Agitația și teama erau reale.

Însă acum, ori cel puțin de data asta, își îndeplinea sarcina bazându-se pe instrumente avansate ale unei tehnologii pe care o înțelegea foarte puțin și numai prin intermediul celor care le mânuiau.

Numele dat de Europol operațiunii era la fel de încurcat ca inedita tehnologie utilizată: Kufernesis I.

Rădăcina grecească a cuvântului „cibernetică".

Din păcate, cum fusese botezată Kufernesis I, însemna că putea exista și o a doua...

Sinan era îngrijorat.

Se gândi: „Pesemne că îmbătrânesc...".

Teama lui ținea mai mult de incapacitatea de a-l contacta direct pe Daryal, cel mai apropiat prieten și partenerul lui, cu care comunicase personal în fiecare misiune, decât de inabilitatea de a îndeplini o sarcină în care nu avea controlul, fiindcă rezultatul depindea de expertiza oamenilor de știință.

În lift se aflau și angajați ai laboratorului, ieșiți în pauză. Și ei erau tensionați și obosiți, nici unul cu chef de vorbă. Nimeni nu credea că Daryal, care se trezise dimineața în Kyrenia, va avea un vis în timpul zilei. Dar mignona Sylvie spusese: „Poate o să-și facă siesta!" și, pentru orice eventualitate, echipa fusese împărțită în două ture; zece oameni rămăseseră jos, cu ea la conducere.

Sinan era acum sigur că dr. Fleming, care urca împreună cu el în pauză, avea un interes deosebit pentru tânără.

Își dăduse seama din felul în care solidul profesor de la Karolinska Institutet din Stockholm o atinsese pe tânără cu emoția unui adolescent și-i spusese „Ai grijă!", de parcă lăsând-o la șapte niveluri sub pământ, într-unul din cele mai bine păzite locuri din lume, ar fi fost în vreun pericol.

Coridorul prin care ajungeau de la liftul special în parcare chiar semăna cu un labirint. Camerele de supraveghere, alarmele de incendiu și de tot soiul erau montate direct pe zid.

În pasajul scund, luminat slab de becuri protejate și atât de îngust că doi oameni n-ar fi putut merge alături, Sinan se simți sufocat, ca și cum n-avea să mai vadă cerul.

Ideea de a se duce în biroul lui după ce ieșise de aici îi păru insuportabilă.

Îi spuse doctorului Fleming:

– Ce ziceți, ieșim la o cafea? Poate o să ne funcționeze mai bine creierele dacă luăm puțin aer curat...

Era esențial să determine dacă acea confuzie din vis își avea originea în subconștientul lui Daryal sau în memoria genetică a moștenitorului lui Caesar, pe care-l căutau. Căci răspunsul la această întrebare ar fi putut să influențeze direct scopul operațiunii Kufernesis I sau chiar s-o anuleze.

Joost Fleming spuse „OK" cu o voce care-i arăta oboseala.

– Bună idee. Am și uitat de câte zile n-am mai ieșit la aer...

Sinan zâmbi. Când operațiunea, elaborată în mare secret de CEICS în cooperare cu institutele neuro-computaționale de la Zürich și Stockholm, ajunsese în faza de execuție, trecuse sub controlul lui. Discuția anterioară cu dr. Fleming, mai bine zis prima lor întâlnire, fusese cu două săptămâni în urmă, când acesta venise din Suedia. Dacă bietul om stătuse dedesubt tot timpul în aceste două săptămâni, e de mirare că nu se țicnise.

Când își aminti cum a fost recrutat în Kufernesis I, se simți la fel de furios ca atunci când fusese informat pentru prima oară.

Nu era un secret pentru nimeni că CEICS făcea studii parapsihologice și chiar folosea clarvăzători, ca și alte servicii de informații. Se știa și faptul că își extindea interesul în domeniul neurobiologic și cel neurocomputațional. Dar el nu fusese implicat în vreun proiect care să-l implice pe unul sau pe celălalt, până acum două săptămâni.

Însă de Kufernesis I nu știuse până când fantasticul mecanism nu fusese adus de la Zürich și Stockholm și instalat

fără zarvă în laboratorul de inteligență artificială al CEICS. Poate chiar era prea bătrân pentru asemenea activități; se gândi că repartizarea lui la o asemenea operațiune se datora experienței lui în „trecutul de Istanbul“ al Noii Rome, regiunea avută în vedere. Altfel spus, în misiunea aceasta aveau de câștigat din cunoștințele lui despre trecut, nu din predicțiile pentru viitor...

Dar adevărata lui supărare era împotriva lui Daryal, tovarășul lui în toate experiențele din trecut, un *alter ego* al lui. Erau împreună în noaptea dinaintea plecării lui Daryal spre Cipru. Sinan îi descrisese cu naivitate operațiunea în care era recrutat în ultima clipă, spunându-i că un agent va fi monitorizat printr-un implant din creier, dar și că încă nu știa în creierul cărui agent avea să fie introdus implantul și cine avea să fie urmărit.

Ticălosul îl ascultase zâmbind; nu spusese „Eu sunt!“, ci plecase spunând „Ne vedem mâine; atunci o să ai informații mai detaliate...“, cretinul!

A doua zi, mesajul codat care-l informa că „Nejla a ajuns în Atlantis“, împreună cu ordinul de a se alătura echipei de laborator în calitate de coordonator al CEICS, acoperiseră acest deficit de informație: miticul nume Nejla aparținea în istoria CEICS-ului unei singure persoane, nimeni altul decât Daryal!

Sinan înnebunise de furie. Cum putuse să-i ascundă că își asumase o asemenea misiune, cum? Cum putuse s-o accepte fără să-l consulte?

Dac-ar fi pus mâna pe Daryal l-ar fi strâns de gât spunându-i „Uite-te ce păr cărunt ai, omule! Cum poți să te gândești la un implant? Cm poți să pleci într-o asemenea misiune la vârsta ta?“

Cincizeci de ani. Jumătate de secol. Sărbătoriseră împreună cu doar o lună în urmă, la Paris. Ce seară frumoasă fusese! Sinan se uita admirativ la prietenul lui care ridica paharul de șampanie vărsându-l și spunea în hohote de râs: „Sunt gata să mușc din cealaltă jumătate de secol!“

Daryal chiar era în formă.

Părul lui blond închis acum părea blond, fiindcă jumătate încărunțise. Era și mai arătos cu ridurile pe care anii le săpaseră pe fața lui, iar lucirea sălbatică din ochii lui verzi nu se schimbase deloc. Se întreba dacă gropița din bărbie le mai înnebunea pe femei.

Dar Daryal, în ce-l privește, nu fusese nebun după femei... În afară de două. Pe Dimitra o îngropase, iar pe Feride o pierduse în favoarea doctorului; nu mai era legat de nimeni și, oricum, de nici un loc. Întotdeauna trăise ca un glonț. Pe drum, fie în arma din care avea să fie tras, fie îndreptându-se spre ținta pe care urma s-o lovească...

Când se gândi la asta, înțelesese de ce Daryal îi ascunsese că era implicat în proiect. Știa, desigur, că Sinan ar fi încercat să-l oprească amintindu-i că a îmbătrânit.

Ar fi dăinuit miticul „nume de cod Nejla“ dacă el s-ar fi retras la locul lui și-ar fi acceptat un post de birou, ca Sinan? Un Daryal inactiv ar mai fi fost Daryal?

Poate că se identifica prea mult cu Daryal; se gândea că și pe prietenul lui îl ajunsese timpul din urmă, că obosise și el. Era numai cu patru ani mai mare ca Daryal, dar nu fusese în prima linie la fel de mult ca el.

În plus, făcuseră alegeri diferite.

Sinan își întemeiase o familie; era tată și avea acum responsabilități pentru un omuleț de trei ani.

Erau două vițe ale căror rădăcini se agățau de identități care nu erau ale lor, după ce noaptea se lăsase într-o zi peste țara pe care o părăsiseră cu ani în urmă, întorcându-se să lupte pentru ea și pierzând.

Prietenia lor nu se formase din amintiri pentru care numai ei puteau depune mărturie și, prin urmare, indispensabile pentru amândoi?

Dar Sinan era lipsit de atașament emoțional.

Trăia lipsa unei țări șterse de pe hartă în memoria mamei sale. El aparținea altui loc prin jumătate din sângele care-i curgea prin vene. Cu toate că se simțea ca o viță,

avea rădăcini în pământul Franței, prin numele lui de familie, Laforge.

De cealaltă parte, Daryal era cu adevărat o viță fără rădăcini, fără nimeni, fără casă, silit să-și îngroape trecutul turcesc, și nici măcar nu putea spune cu voce tare de unde se trăgea.

Așadar de ce se putea agăța Daryal, dacă nu de beția acțiunii, el, care nu avea alte legături decât un trecut despre care putea vorbi numai cu Sinan?

Scutul de hârtie

– Ne așezăm aici?

Erau în fața la Mary's, unul dintre faimoasele magazine de ciocolată din Bruxelles. Vremea era minunată. Cafenelele din piață se revărsaseră pe trotuarele pavate.

Toate mesele magazinului de ciocolată erau ocupate, dar una, cea mai apropiată de stradă, se eliberă chiar când se apropiau ei.

Sinan îi privi pe cei trei oameni care se ridicau de la masă. Mai târziu, când încercă să-și amintească dacă trupurile lor viguroase și identice sau costumele din material lucios – foarte populare printre esticii lipsiți de rafinament –, când toată lumea umbla în cămăși pe căldura asta, îi atrăseseră atenția, nu putu să găsească răspunsul și puse totul pe seama „telepatiei".

Îi spuse colegului său:

– Bine.

Se așezară la masa liberă. Mersul pe jos le prinsese bine amândurora. Nu scoseseră o vorbă de la clădirea Consiliului până în Rue Royale, dar de când apăruse problema respectivă între ei se stabilise o apropiere ca de „tovarăși de destin", diferită de o cooperare distantă.

Sinan putea să-și dea seama că proiectul Kufernesis I avea o importanță vitală pentru dr. Fleming, datorită metodelor experimentale folosite pentru prima oară atât în teorie cât și în aplicație.

De când neurologia fusese combinată cu nanotehnologia, domeniul neuro-computațional cunoscuse un progres

incredibil. Cercetători de renume mondial se întreceau să înregistreze vise în mediu cibernetic și să citească gândurile prin implanturi în creier.

Iar echipa europeană a lui Flming reușise. Totuși o problemă importantă se ivise în timpul primului experiment, un test de realitate directă, mai mult, într-o operațiune bazată chiar pe descoperirea făcută de CEICS.

– *Messieurs, bonjour!*

Sinan fu eliberat din gândurile lui de vocea chelnerului și comandă o ciocolată și un croissant.

Joost Fleming spuse „La fel!" și așteptă să plece chelnerul. Se aplecă, încovoindu-și spatele, de parcă ar fi dezvăluit un secret. Sinan era sigur că-și frământa mâinile una-n alta sub masă. Când începu să vorbească, semăna mai mult cu un copil care mărturisește o greșeală nevinovată, nu un secret:

– Proiectul acesta e foarte important pentru mine, domnule Laforge...

– Înțeleg.

– O să vă mărturisesc ceva.

Sinan nu spuse nimic.

În acel moment, chelnerul le aduse comenzile și începu să le pună pe masă. Cupe de ciocolată caldă cu linguri lungi stăteau în fața lor, având alături niște elegante pliante cafenii împăturite în două, care descriau istoria prafului de cacao și trecutul onorabil al ciocolatierului, începând din 1880. Croissantele erau așezate în mijlocul mesei, într-un coș la fel de rafinat.

Chelnerul îi văzu că se uită zâmbind la pliante și spuse:

– Câteodată le amintim clienților noștri istoria gustului pe care-l oferim; puteți să le păstrați dacă doriți. Poftă bună!

Sinan, pură creație franceză, încă nu se putuse obișnui, după atâția ani, cu amabilitatea caldă a chelnerilor și vânzătorilor belgieni. Încă era uimit de contrastul dintre felul abrupt în care erau serviți clienții la Paris și politețea arătată la Bruxelles.

Dr. Fleming luă o înghițitură din băutura de ciocolată și începu în sfârșit să vorbească iar.

– Știu că în știință nu trebuie să fii mânat în direcții greșite. Dar în ultimii cincizeci de ani competiția globală se reflectă și în cercetarea științifică. Cercetătorii lucrează la proiecte similare în aproape toate domeniile și se întrec să fie primii în descoperiri. În cei douăzeci și cinci de ani de când mi-am început cariera, am făcut multe descoperiri, dar n-am fost niciodată în frunte cu vreuna. Fie în faza de proiectare, fie în cea de experimentare, cineva publica întotdeauna un articol sau obținea patentul cu câteva zile sau ore înaintea mea și așa descoperirea științifică era înregistrată sub numele lui. Și numele meu era citat, dar după al lui, în umbra lui. Nu cred că nu mi-e recunoscută valoarea, nici nu-s nefericit. Dar de data asta cred că le-am luat-o înainte tuturor colegilor mei. Nu pot spune că-s sigur, fiindcă n-ar fi științific. Dar, ciudat, noi, oamenii de știință, putem să ghicim în ce stadiu sunt ceilalți...

– E o telepatie între voi?

În spatele ochelarilor subțiri cu rame din carapace de țestoasă, ochii albaștri ai doctorului Fleming scăpărară de un umor copilăros pe care îl au numai cei foarte inteligenți. Trebuie să fi avut vreo șaizeci de ani și, când zâmbea, părea tânăr și puternic, chiar arătos.

– Puteți să spuneți și așa. Toți suntem de ani buni într-o cursă pentru crearea unei inteligențe artificiale compuse din celule vii. Dar cred că acum Hal e fără egal și nu are rivali. Ceilalți pot să citească gânduri, dar nu să citească vise. În acest moment suntem în frunte. Firește, eu nu sunt singur; e un succes de echipă. Succesul echipei pe care am construit-o de la institutele din Zürich și Stockholm. O reușită europeană. Realizăm unul dintre rarele proiecte în care-i depășim pe americani, ruși și chinezi.

Cât timp își asculta interlocutorul, mâinile lui Sinan nu stăteau locului. Făcea, fără să-și dea seama, bărcuțe de hârtie din pliantul ciocolatierului.

– Şi în primul experiment, când l-aţi folosit pe Hal într-un caz real, a apărut o problemă. Aţi prevăzut o asemenea situaţie?

Dr. Fleming încuviinţă din cap.

– Desigur. Oricum, sursa de energie a viselor neuronale este subconştientul. Dacă creierul subiectului se abandonează complet visului din implant, nu şi propriei activări/sinteze din când în când, numită A/S, se ajunge la demenţă. Adică subiectul înnebuneşte. Ştiam că uneori visele individuale triumfă în creierul care actualizează memoria genetică în somn şi, în acelaşi timp, percepe visul printr-un implant. Dar ne gândisem numai la secvenţe simbolice legate de experienţele lor din trecut, mai simple, a căror interpretare o ştim pe de rost şi cărora le putem descifra structura. Însă...

Sinan terminase bărcuţa. Despături hârtia, o netezi, o împături în două la loc şi o puse pe masă. Îşi împreună mâinile şi se lăsă pe spate. Zise:

– Însă visul văzut de agentul Nejla a fost întrerupt de un vis pe care nu l-a visat el însuşi şi pe care n-ar fi trebuit să-l viseze nici creierul pe care-l urmărea!

Joos Fleming tăcu pentru o clipă. Oftă un „Da", învârtind distrat lingura de ciocolată în cupa de acum goală.

– Dacă e un vis care aparţine istoriei la care ne gândim, perioada otomană, atunci nu poate fi determinat decât de informaţii externe. Fenomen pe care-l numim „inducţie de vise" în jargon ştiinţific. Desigur, problema nu-i uşor de rezolvat. În plus, nu ştim care memorie a produs visul; cine, subiectul sau ţinta, vede visul amintind de perioada otomană.

Privirea lui Sinan fu atrasă de motocicleta care venea de pe cealaltă parte a trotuarului unde se aflau. Strada era aglomerată de maşinile şi scuterele care treceau. Dar motocicleta aceea era ciudată. Intrase pe pista pentru biciclete de lângă trotuar, deşi era un vehicul puternic.

Ceea ce i se păruse de fapt ciudat lui Sinan era umbrela neagră aşezată orizontal pe bord.

Doar era senin şi destul de cald.

În acelaşi moment îi spunea doctorului Fleming:

– Şi totuşi trebuie să ştim sigur. Dacă e o creaţie a subconştientului agentului Nejla, nu-i important. Însă, dacă subiectul nostru a avut un asemenea vis, lucrurile se schimbă. Înseamnă că fie nu urmărim pe cine trebuie, fie informaţiile de la CEICS au fost infiltrate şi operaţia e în pericol.

Mai erau numai câţiva metri între masa la care stăteau ei şi motocicletă. Sinan îl văzu pe motociclist apucând umbrela cu mâna dreaptă şi înţelese brusc.

Dându-şi seama că nu e înarmat, se gândi că ar trebui să răstoarne masa, dar era prea târziu. Sări în picioare. Când motociclistul făcu o mişcare ca şi cum ar fi înfipt o banderilă într-un taur, pliantul despre ciocolată pe care Sinan îl luă de pe masă se interpuse între vârful de oţel al umbrelei şi umărul doctorului Fleming.

În timp ce motocicleta prindea viteză şi se pierdea din vedere, cu pliantul înfipt în vârful umbrelei, Sinan sări peste scaunul pe care-l răsturnase, repezindu-se spre dr. Fleming.

Savantul îşi ţinea umărul drept cu mâna dreaptă, palid la faţă.

Sinan îi dădu deoparte cămaşa şi se uită; o zgârietură subţire era vizibilă prin gaura din cămaşa cu mânecă scurtă.

Joost Fleming fixă din spatele ochelarilor ochii lui Sinan şi întrebă:

– S-a terminat?

Se prăbuşi peste masă încercând să se ridice.

Un cadavru la Creanga Porcului

Daryal opri mașina. Se repezi afară fără s-o mai aștepte pe Destina să coboare și trase adânc aer în piept. În sfârșit, aerul care-i umplea plămânii era răcoros și nu-l ardea pe dinăuntru și pe dinafară.

Biserica bizantină Panaghia Araka din Lagudera, unul dintre satele ascunse în singura zonă împădurită a Ciprului, Munții Troodos, era prima lor oprire.

– Ce zici, îți place?

Când începuseră să transpire din abundență, în ciuda limonadelor reci cu mentă pe care le beau lacom, în curtea unei taverne umbrite de o viță-de-vie în care atârnau ciorchini de struguri, în Laiki Yitonia, centrul vechi al Nicosiei, Destina sărise în picioare și strigase:

– Gata, mergem!

Când el întrebase „Unde?", ea îi răspunsese doar:

– La munte...

El nu era în stare nici să se miște, nici să spună „Nu!".

Se târâseră până pe Strada Onasagoru și închiriaseră un Land Rover.

El se așezase la volan cu un ultim efort – un reflex profesional, să nu lase niciodată inițiativa celorlalți – și pornise mașina. Firește, după ce dăduse aerul condiționat la maxim.

Avea volanul și deci inițiativa, dar Destina îi spunea pe unde s-o ia, iar rezultatul nu fu rău deloc. Panaghia Araka era un cuib de vulturi pe vârful Dealului Madira. În contrast cu arhitectura simplă a bisericii, construită din pietre groase și solide, cu un acoperiș de țiglă roșie, satul

Lagudera, aflat în mijlocul văii, în fața lor, semăna cu o bijuterie mică, dar prețioasă, așezată într-o cutie splendidă. Culmea care se vedea în depărtare trebuie să fi fost Olimpul, dacă-și amintea el bine ce citise despre Cipru înainte să plece spre insulă.

– Sigur că-mi place! Sunt eu însumi din nou, pot să respir! Dealul ăla din față e Olimpul?

– Da! L-ai mai văzut?

– Nu. Doar am citit despre el. Vârful lanțului muntos Troodos, cu o înălțime de 1951 de metri...

Destina râse:

– Bravo! Eu nu pot să-mi amintesc amănunte din astea oricât aș citi despre ele. Nu le țin minte nici măcar pe drumul până acolo și înapoi.

O mică alarmă sună în mintea lui Daryal. Însă în vocea lui se citea numai o curiozitate inofensivă:

– Vizitezi des regiunile astea?

– Da.

– De ce?

– Cu treburi!

Femeia nu voia să spună. Nici Daryal nu insistă întrebând ce fel de treburi. Curiozitatea nu trebuia să se transforme în interogatoriu și s-o sperie. Dar notă în carnețelul lui: era acum esențial să afle cu ce treburi venise Destina...

– Dar ai văzut ce merită văzut?

Tânăra arăta spre copacul din fața bisericii, cu ochii sclipindu-i de o euforie copilărească. Privind mai atent, Daryal înțelese ce voia să spună. Era un stejar de o înălțime uimitoare, a cărui măreție nu puteai s-o ignori și care merita pe deplin epitetul de „maiestuos".

– Se estimează că are între 900 și 1000 de ani. Nu se știe sigur; așa de vechi e, continuă Destina. Cine știe de ce, i se zice „Gurunoklado".

– Gurunoklado... Înseamnă creanga porcului, nu? Mă-ntreb ce vrea să spună.

– Știi grecește?

Se părea că o mică alarmă se declanşase şi în mintea Destinei. Şi totuşi în voce i se citea numai o curiozitate inofensivă. Pe Daryal asta îl amuză, gândindu-se că se testează unul pe celălalt.

–Cum să nu? Bineînţeles că ştiu, spuse.

Femeia întrebă:

– De ce bineînţeles?

– Fiindcă e meseria mea!

Se priviră şi izbucniră în râs în acelaşi timp. Nici Destina nu-l întrebă despre munca lui. Rămaseră tăcuţi. Dar amândoi ştiau că între ei începuse un joc. Cel care ceda curiozităţii sau suspiciunii şi punea primul întrebarea „Cine eşti?" ar fi obţinut poate un răspuns şi s-ar fi simţit uşurat, dar de fapt ar fi fost învins de stăpânirea de sine a celuilalt.

Erau câţiva turişti, dar nu atât de mulţi cât să fie deranjanţi. Se vedea totuşi un grup apropiindu-se pe cărarea ce ducea la biserică.

– Hai, zise Destina. Să vezi interiorul bisericii înainte să se aglomereze.

Ochii femeii, care-l trăgea pe Daryal de mână cu un neaşteptat gest de familiaritate, scăpărau de inocenţa nerăbdătoare a unui copil care vrea să se laude cu o jucărie.

Însă Daryal, care de dimineaţă băuse apă, limonadă, orice, numai rece să fie, voia să meargă mai întâi de urgenţă la toaletă.

Destina spuse:

– Atunci te aştept înăuntru – şi plecă.

Toaletele, construite probabil pentru turişti, erau într-o clădire de piatră potrivită cu arhitectura locului, în colţul cel mai îndepărtat al curţii. Din păcate, înainte ca Daryal să traverseze curtea acoperită cu prundiş, alaiul turiştilor îşi atinse destinaţia. Era un grup de americani care vorbeau toţi în acelaşi timp.

Daryal intră în toaletă gândindu-se: „Acuma trebuie să le suportăm tărăboiul..." Nu era nimeni înăuntru. Îşi descheie cămaşa. Mai târziu, încercând să-şi amintească,

estimă că stătuse acolo trei minute, după timpul pe care-l petrecuse spălându-se pe mâini şi pe faţă.

Îşi udă mâinile de mai multe ori şi le trecu pe sub chinga micului pistol Beretta pe care-l ascunsese sub umărul stâng, sub cămaşa largă. Oricât de subţire şi îngustă ar fi fost chinga, tot îi irita foarte tare pielea pe căldura asta.

Apa care curgea la robinet venea cu siguranţă din munte; era rece ca gheaţa. Simţi că s-a răcorit.

Când deschise uşa toaletei ca să iasă, se ciocni cu un bărbat care dădea să intre.

De fapt, omul se izbi în el.

Era de înălţimea lui Daryal; adică în jur de un metru optzeci, mai solid şi mai greu cu vreo 20-30 de kilograme. Purta o cămaşă roz cu mâneci scurte şi ochelari negri.

Avea capul ras, pentru ca mai târziu să fie destul să-şi lase părul să crească pentru a nu fi recunoscut.

Bărbatul se scuză repede.

Daryal avea să se gândească mai târziu că scurta propoziţie „O, îmi pare rău!" nu trădase nici un accent, la fel cum capul ras îi ascundea culoarea părului.

Şi totuşi, în momentul ciocnirii nimic din toate acestea nu-i veniră în gând, în ciuda neîntreruptei lui vigilenţe şi suspiciuni.

Răspunse la scuzele bărbatului dând din cap, adică „nu-i nimic", şi o luă spre biserică. Grupul de turişti americani era adunat în jurul stejarului de nouă sute de ani, ascultând ce le spunea ghidul despre copac.

Daryal privi din nou stejarul ca pe un bătrân înţelept.

„Copacul ăsta a fost aici înainte de întemeierea Imperiului Otoman. A văzut căderea Bizanţului, sosirea şi plecarea otomanilor. A fost martor şi la divizarea insulei, şi la unificarea ei...", se gândi cu admiraţie.

Aşadar nici marile imperii, pentru a căror supravieţuire s-au comis crimele cele mai atroce, n-au putut depăşi rezistenţa de viaţă a unui stejar.

Ce altceva poate fi relativitatea dacă nu victoria în supraviețuire a unui copac împotriva civilizației umane?

Daryal porni spre celălalt învingător care îngropase imperii și sfidase timpul, templul civilizației.

Interiorul bisericii era tăcut.

Destina se oprise în fața altarului, privindu-l cu admirație.

Când îl văzu pe Daryal apropiindu-se, nu spuse nimic; își ridică brațele spre boltă, zâmbind misterios de parcă ar fi împărtășit un secret.

Și chiar nu era nevoie de vorbe: un uriaș și măreț Isus Pantocrator acoperea în întregime bolta care reprezenta cosmosul divin, ca și cum ar fi îmbrățișat-o. Viețile lui Isus și a mamei sale Maria erau ilustrate pe pereții ce înconjurau bolta pe un fundal de acel albastru inimitabil specific Bizanțului. Era surprinzător că aceste fresce de o frumusețe care-ți lua respirația, a căror unicitate până și cei mai ignoranți o puteau vedea, se găseau într-o biserică atât de simplă și erau atât de bine protejate.

– Bisericile astea au fost construite ferite și greu accesibile, ca să le fie apărate odoarele de jafuri, explică Destina. Pe deasupra, bolta pe care o vedem a fost ascunsă după un plafon suspendat. Frescele au fost terminate în 1192. Mai sunt nouă biserici în împrejurimi, la fel de frumoase. Noi le-am luat pe toate sub protecție...

– Noi le-am luat...?

– Da. Cele nouă biserici din Munții Troodos sunt toate incluse pe lista Patrimoniului Cultural Mondial al UNESCO.

Cuvintele Destinei spuneau totul. Daryal era încântat:

– Vasăzică lucrezi la UNESCO?

– *Endaksi*[1]*!* Am muncit mult în zonă și m-am atașat cu pasiune de locurile astea. Vezi, nu mă pot despărți de ele nici în vacanță. Mi-am luat alte sarcini în special după ce insula a fost unificată.

1. În greacă: „exact".

– Și anume?

– Mai sunt situri istorice în fosta regiune ocupată. Încerc să includ câteva dintre ele în patrimoniul mondial.

Expresia „fosta regiune ocupată" îl ofensă pe Daryal, dar nu lăsă să se vadă asta.

– Lucrezi pentru UNESCO din partea Greciei?

– Mă interoghezi?

– Nu chiar! Dacă tot ai început, de ce nu spui până la capăt...

– Dar tu? Tu ce cauți aici? Să zicem că engleza e de înțeles, dar turca și greaca la ce-ar putea să-ți folosească?

– Sunt doar în vacanță. Toate limbile pe care le știu, te asigur, îmi folosesc numai în conversații.

Când Destina făcu o grimasă și zise printre dinți „*Vlaka!*[1]", gropițele din obraji i se adânciră.

Spunându-și „Ce femeie frumoasă!", Daryal făcu ce-i trecu prin minte. O trase spre el și o sărută pe păr.

Când dădu drumul capului parfumat, fu surprins să vadă că Destina roșise. Așadar femeia asta matură și emancipată încă nu-și pierduse sfiala...

Grupul de americani intrase în biserică. Destina și Daryal se îndepărtară de ei și se plimbară prin biserică fără să scoată o vorbă.

Când ieșiră, Destina fu cea care rupse tăcerea:

– Continuăm cu munții?

Daryal se uită la ceas.

– E trei deja. Jos e zăpușeală. Mai e vreun loc pe-aproape pe care l-ai luat sub protecție?

– Să mergem în satul Platanistassa. E la 1000 de metri. Și satul, și frescele de la biserica Stavros Agiasmati sunt foarte frumoase.

– Sunt diferite de cele de aici?

– Descoperirea crucii de către Sfânta Elena la Ierusalim și viața lui Constantin cel Mare sunt ilustrate ca-n niște benzi desenate...

1. În greacă: „prost".

Un bâzâit străbătu creierul lui Daryal; imagini din visul incomplet din noaptea trecută apărură ca luminate de un blitz, apoi se estompară. Oare era un semn? Putea să găsească în biserica Stavros Agiasmati un indiciu, o cheie pentru trecutul pe care-l căuta?

Zise:

– Să mergem.

De astă dată Destina vru să meargă la toaletă. În timp ce tânăra femeie se îndrepta spre fundul curții, Daryal o luă spre mașină.

Încercă să scoată cheia mașinii când se apropie de Land Rover, dar n-o găsi în buzunarul unde o pusese. Căută în celălalt buzunar; nu era nici acolo. Și totuși era sigur că o luase cu el. Când se căuta din nou prin buzunare, văzu că un turist mătăhălos pe care-l remarcase adineaori în grupul de americani se apropia cu pași grăbiți.

Daryal simți că el și omul acela erau din aceeași specie și se recunoșteau unul pe altul. Dar nu-și putea da seama dacă era un prieten sau un dușman.

În contrast cu tenul lui bronzat și tânăr, părul care-i ieșea de sub pălărie era alb. Un corp atletic se ghicea sub cămașa cu un model în formă de palmier și pantalonii scurți. Și el avea ochii ascunși de ochelari negri.

Când Daryal își strecură mâna dreaptă spre subsuoara stângă, americanul ridică mâna și spuse:

– Stai calm, amice!

Și continuă dintr-o suflare:

– Suntem în aceeași tabără. E un cadavru în spatele mașinii. Iar ăsta-i un cadou...

Apucă mâna lui Daryal ca să-i preseze ceva în palmă și plecă în viteză.

Daryal ghicise chiar înainte să se uite: era un mic explozibil. Deschizătura subțire din centrul siliconului indica faptul să siguranța electronică fusese scoasă.

Unde parcase, partea stângă a Land Roverului dădea spre piața bisericii, iar cea dreaptă spre o pantă abruptă care

cobora în vale. Daryal înconjură mașina prin spate și se uită înăuntru din partea care nu putea fi văzută dinspre piață. Cadavrul se rostogolise sub bancheta din spate. Era tipul cu capul tuns zero, în cămașă roz, pe care-l văzuse la toaletă.

Oare tipul cu care se ciocnise îi furase cheile?

Dar n-avea nevoie de chei ca să lipească de mașină explozivul cu telecomandă... Era destul să fixeze mica bombă sub mașină sau chiar pe un mâner sau pe plăcuța de înmatriculare.

Aruncă furios în vale bucata de silicon acum inofensivă ca o gumă de mestecat.

Chiar dacă nu putea da deocamdată un sens întâmplărilor, cadavrul din mașină era o realitate.

Cum să se descotorosească de cadavru?

N-avea timp nici să-l scoată înainte să fie văzut de ceilalți, nici să-l ascundă de Destina.

Americanul care-l omorâse pe individ și dezamorsase explozivul era un alt mister, dar acum nu era momentul să se gândească la el.

Destina ieșise deja din toaletă și venea spre mașină.

Daryal știuse că va avea o misiune grea venind în Cipru. Implantul din cap era dovada că intra într-o zonă de luptă cu multe necunoscute și frontiere vagi, cu care nu mai fusese confruntat. Dar nu era obișnuit să fie depășit așa de repede, chiar și de cele mai neașteptate evenimente.

În numai câteva zile, o colaboratoare necunoscută și un cadavru în mașină, un om pe care nu el îl omorâse, intraseră în viața lui; fusese salvat de la un asasinat și se trezise pe cap cu o femeie pe care trebuia s-o țină departe de toate astea.

Apropiindu-se, Destina strigă bucuroasă, fluturând cheile pe care le scosese din poșetă:

– Nu cumva le-ai lăsat la mine?

Pentru prima oară, Daryal simți că devenise spectator la un joc pe care-l începuse în teren.

Phyllobates Terribilis

Sinan avea același sentiment că este copleșit de evenimente. La mii de kilometri vest de Munții Troodos, la Spitalul Central Regina Astrid din Bruxelles, dacă ar fi știut că gândurile lui corespundeau cu starea de spirit a lui Daryal, n-ar fi fost surprins. Dar dacă ar fi numit asta „telepatie" e altceva.

Singura mobilă din acel trist hol de spital, deși totul era alb în afară de săgețile colorate de direcționare de pe jos, era o bancă făcută anume să fie inconfortabilă, iar singurul lucru care se mișca era el însuși.

În ciuda cursului negativ al evenimentelor, avuseseră noroc până la urmă: ambulanța venise repede. Spitalul unde-l duseseră pe dr. Fleming, Centrul Belgian pentru Otrăvuri, era, din fericire, o unitate a spitalului militar, nu a celui civil. Problema de securitate fusese rezolvată astfel de la bun început. Un alt avantaj era că acest centru era situat într-un loc separat de celelalte servicii. Prin urmare era mai ușor de păstrat secretul.

Dar evaluarea pe care Sinan o făcea în liniștea holului pustiu nu era prea optimistă.

În arena internațională, era neobișnuit ca un proiect de care se ocupau serviciile secrete să fie îndeplinit fără obstacole. Era în natura lucrurilor să apară dificultăți într-o misiune precum Kufernesis I, un proiect ciudat în care se foloseau tehnologii bizare și foarte noi. Însă rar se întâmpla ca o misiune care-și pierdea „șeful" din prima zi să se încheie cu succes.

Oare Kufernesis I se apropia de sfârșit chiar înainte să înceapă?

Kufernesis I, în care UE investise un miliard de euro pentru prima dată fiindcă tot pentru prima dată își depășise rivalii în inovație, avea să fie clasat ca „proiect mort în fașă"?

Sinan fu smuls din gândurile lui de vibrația din buzunar. Nu-și închisese video-celularul, ci îl pusese pe vibrații, supunându-se în aparență regulilor spitalului. Christine apăru pe ecran.

– Unde ești? Știu că ești ocupat, dar fiu-tău a întrebat de tine toată dimineața...

O versiune mai mică a lui Sinan apăru pe ecran, apoi degetele lui. Părea că vrea să-i ia telefonul maică-sii.

De fiecare dată când Sinan își vedea fiul pe care-l iubea nebunește, simțea că se uită la propria lui fotografie din copilărie. Christine se plângea tot timpul: „Ce dominante-s genele tale! Copilul ăsta n-a luat nici o genă de la mine?"

– Dă-i lui telefonul, dar spune-i să vorbească încet. Sunt la spital.

Chipul Christinei apăru pe ecran:

– La spital?

– Da, îți explic mai încolo. Sunt bine, nu-ți face griji.

– La care spital ești?

– La Centru. Aștept pe cineva.

Partea cea mai ușoară a traiului cu Christine era că nu aveau nevoie de explicații.

Lucrau în aceeași profesie, având aceeași slujbă, iar Christine știa, chiar mai bine decât el, că despre unele lucruri nu trebuie să se vorbească prin aparate de comunicație.

– Mă întorc la Consiliu în două ore. Poți să treci pe acasă?

Chiar în clipa aceea, se auzi ceva dinspre capătul coridorului.

– Trebuie să-nchid, șopti el. Ține-l ocupat pe băiat, ajung îndată.

Uşa codată care lega Centrul de Otrăvuri de spital se deschise şi apăru forma mătăhăloasă a lui Dieter Büchner, şeful CEICS-ului. Cu el mai erau doi oameni. Unul era Christopher Smith, şeful Unităţii de Informaţii Externe unde lucra Sinan. Pe celălalt nu-l cunoştea. Se ridică şi aşteptă.

Urmând mersul energic al lui Büchner, grupul străbătu holul din câţiva paşi şi se opri în faţa lui. Îşi strânseră mâinile şi Brüchner făcu prezentările:

– Domnul Laforge, domnul Van Duinen, şeful Serviciului de Securitate din Bruxelles... Dată fiind informaţia pe care i-ai transmis-o lui Christopher, am hotărât că ar trebui să-i cerem ajutorul, cu condiţia de a păstra totul secret. O să-i descrii detaliile atacului. Acum, în ce priveşte prima prioritate... În ce stare e dr. Fleming?

– Otrava folosită a fost identificată, domnule. Batracotoxină...

Büchner şi Smith păliră.

Era limpede că numai şeful securităţii din Bruxelles nu avea habar de batracotoxină.

Batracotoxina era o otravă fără antidot, obţinută de la cinci specii de broaşte din lume, dar îndeosebi de la o broască numită *Phyllobates Terribilis*. Se ştia că săgeţile unor băştinaşi sud-americani, înmuiate în otrava aceasta mai eficientă decât *curare*, sunt arme mortale.

Moartea unei persoane al cărei sânge fusese contaminat cu numai câteva miligrame de batracotoxină era sigură şi inevitabilă, ca rezultat al spasmului celular, aritmiei şi stopului cardiac.

Sinan continua să vorbească:

– Totuşi, datorită unei obstrucţii pe care n-o s-o descriu în detaliu – nu le putea spune că meniul ştersese în chip oportun vârful umbrelei –, în sângele doctorului Fleming nu a pătruns o doză mortală de batratoxină. Doctorii spun că a trecut peste pericolul morţii. Dar nu se ştie când o să fie scos de la terapie intensivă sau cât o să dureze tratamentul...

Şeful german al CEICS dădu drumul zgomotos respiraţiei pe care şi-o ţinuse.

– Asta-i o veste bună! Chiar bună. Dr. Fleming e un cercetător nepreţuit. Nici nu vreau să mă gândesc; ar fi o pierdere pentru lumea întreagă. Sper că a trecut peste pericol. Dar problema nu-i rezolvată: în primul rând, cine-a vrut să-l omoare pe dr. Fleming, iar în al doilea, cât o să ne coste pierderea lui?

Se pare că CEICS nu putea să ţină poliţia departe de o tentativă publică de asasinat în mijlocul Bruxellesului, dar nu-i dăduse informaţii despre operaţiunea Kufernesis I şefului poliţiei, cu care cooperau cu condiţia secretului.

Oricum, Van Duinen părea un om care-şi cunoaşte limitele.

Erau siguri că el nu va pune întrebări despre prezenţa doctorului Fleming la ECICS, nici nu va încerca să ghicească costul absenţei lui.

Partea cea mai rea era că nici ceilalţi, care ştiau secretele CEICS-ului, nu erau capabili să răspundă la aceeaşi întrebare.

Se lăsă un scurt moment de tăcere.

Christopher Smith preluă controlul situaţiei cu autoritatea relaxată specifică englezilor:

– S-o luăm pas cu pas, dacă sunteţi de acord. Înainte de toate, trebuie asigurată protecţia doctorului Fleming. E bine că-i un spital militar. Dar mai trebuie aduşi oameni. Mă ocup eu de asta. Domnule Van Duinen, am vrea să ne ajutaţi cu găsirea atacatorilor. Rugămintea mea este să-l chestionaţi pe Sinan aici. Nu trebuie să fie văzut în exterior sau la sediul Serviciului de Securitate. Probabil aţi venit cu o echipă?

– Da, aşteaptă în faţa spitalului.

– Bine. Să aştepte. Domnul Laforge vă va da informaţii numai dumneavoastră; nu trebuie să fie altcineva de faţă.

Van Duinen ezită oarecum, dar până la urmă încuviinţă din cap.

Smith scoase o carte de vizită și i-o întinse șefului poliției. Continuă:

– Mă veți contacta direct mai târziu; vom asigura fluxul de informații. Trebuie să ne mișcăm repede. Vă ocupați dumneavoastră să trimiteți descrieri la granițe?

– Atunci avem nevoie urgent de declarația domnului Laforge, spuse Van Duinen, apoi se întoarse spre Sinan: O clipă, vă rog; iau niște formulare de declarație de la echipă și revin.

Când rămaseră singuri, șeful CEICS-ului, Dieter Büchner, puse mâna pe umărul lui Sinan cu o afecțiune neașteptată judecând după înfățișarea lui dură și spuse:

– Pari obosit. Dă declarația și apoi du-te să te odihnești puțin. Noi mai stăm aici; vreau să discut cu doctorii. Dacă Fleming e în stare să vorbească, poate putem vorbi și cu el...

Sinan se uită la Christopher Smith, șeful și prietenul lui.

– Vrei un raport acum?

Smith râse.

– Nu. Oricum o să fiu cu tine când îi dai declarația lui Van Duinen. Se pare c-ai făcut o treabă bună. I-ai salvat omului viața. Abia aștept să aflu cum ai putut împiedica umbrela să-l ucidă. După aceea du-te să te odihnești; parcă ești un cadavru ambulant. Dar hai să ne vedem diseară. Trebuie să ne gândim la viitorul operațiunii.

Sinan întrebă:

– Echipa de la laborator știe ce a pățit dr. Fleming?

Cristopher Smith dădu din cap:

– Dacă tu nu le-ai spus, eu nu.

Se uitară amândoi la Dieter Büchner în același timp. Șeful cel mare oricum n-ar fi contactat direct laboratorul, dar dacă spusese cuiva despre tentativa de asasinat...

Ofițerul de informații german spuse:

– N-am făcut nici o declarație, nici măcar celor de sus! ridicând ochii și arătând cu degetul.

După o pauză, Sinan zise:

– Am o idee pentru salvarea operațiunii...

Vorbeau în engleză. Büchner și Smith întrebară în același timp:

– Care?

– Am chiar două idei, zâmbi Sinan. Una e ISIS[1]... Iar cealaltă deocamdată doar sper să meargă; dacă da, vă dau vestea bună diseară...

Șeful CEICS-ului știa despre ISIS, dar se uită pieziș ca și cum ar fi întrebat „Care-i legătura?“ Însă Christopher Smith înțelesese foarte bine la ce și la cine se referise Sinan prin „ISIS“.

---

1. ISIS: Intranet Securisé Interministriel pour la Synergie Gouvernementale (Sistem Interministerial Securizat de Comunicare).

O pradă circumcisă

Daryal avea încredere în febra momentului: când era cu spatele la zid și nu mai avea unde fugi, dădea dovadă de o tărie de caracter care-i era străină și făcea ce trebuia făcut chiar și în cele mai dificile situații. Ca și cum o altă ființă dinlăuntrul lui îi apăra viața lui Daryal. „Sau un duh", se gândea el. „Duhul sufletului meu..."

Încă o dată, în febra momentului, se concentră numai asupra soluției. În clipe ca aceasta emana o asemenea energie încât că era imposibil să-l oprești; imposibil să-l contrazici sau să i te opui.

Acoperi distanța care-o despărțea pe Destina de mașină din câțiva pași rapizi și luă imediat cheia din mâna ei. În timp ce o însoțea zâmbind, ținând-o de braț, arătă spre cantina din curtea bisericii:

– Fii bună și stai aici și așteaptă-mă. Am ceva de făcut jumătate de oră; mă întorc îndată...

În timp ce Destina, uluită, bâiguia „ce", „unde" și „când", el nici n-o auzea. Doar zâmbea. Cu zâmbetul pe care și-l închipuia drept cel mai ștrengăresc și mai irezistibil al lui, rânjea ca un rechin încremenit.

O învârti pe tânără în jurul propriei axe și-i dădu o palmă la fund de parcă ar fi fost de mult iubitul ei; în timp ce Destina mergea șovăitor spre cantină, el o luă din loc repede.

Când fu destul de departe de Land Rover în cazul unei explozii, dar destul de aproape ca să poată porni mașina, apăsă pe cheia electronică. Auzind declicul portierei, se

mai liniști. Sigur nu mai era altă bombă. Știa că nu erau explozibili fixați pe motor, fiindcă omul n-ar fi avut timpul sau oportunitatea pentru asemenea montare.

Bineînțeles, asta nu însemna că o busolă magnetică, un microfon sau chiar o cameră nu putuseră fi plasate în mașină. Aceste aparate erau acum reduse la mărimea unui vârf de ac datorită nanotehnologiei.

Însă acum nu-i păsa dacă era sub supraveghere. Urmăritorii lui nu erau de la poliție; oricum, era aici ca să le facă față și să concureze cu ei. Problema era să evite să aibă el însuși încurcături cu poliția; deci să scape de cadavrul din mașină.

Nici nu se uită să vadă dacă Destina intrase în cantină sau rămăsese pe drum, privindu-l uimită. Știa că nu l-ar fi urmărit, nu și-ar fi călcat pe mândrie venind după el. Nu era acum într-o situație în care să-i pese prea mult ce credea ea. Învârtind în contact cheia, inima porni să-i bată nebunește și în sângele lui se revărsă adrenalina; când motorul Land Roverului porni cu zbârnâit liniștitor, se relaxă.

Ieși repede din parcare și conduse spre drumul asfaltat care urca pe deal.

Printre potecile pe care le observase venind în Munții Troodos, unde punea piciorul pentru prima oară, începu să caute una fără vreun semn, în speranța că duce spre pădurile nelocuite.

Conducea încet, străduindu-se să-și pună ordine în gânduri în timp ce scana împrejurimile ca un radar.

Gândurile care i se înghesuiau în minte alandala erau toate legate între ele și în general constau în întrebări fără răspuns.

Cum de erau cheile la Destina?

Își amintea că se dăduse jos din mașină înaintea femeii; în cazul ăsta, se poate să fi uitat să ia cheile. Dar dacă Destina le luase ea, nici n-o văzuse încuind portierele cu telecomanda. Și totuși portierele pe care el tocmai le descuiase erau perfect încuiate.

Se prea poate ca Destina să fi folosit mecanismul de închidere cât fusese el la toaletă...

Dar cum a putut cadavrul să ajungă în mașină când portierele erau încuiate?

Unde îl omorâse presupusul agent american prieten pe presupusul agent și îi luase explozibilul? În mașină sau afară?

Cine deschisese încuietoarea?

Dacă găsiseră portierele descuiate, cine le încuiase la loc?

În acest punct, ordinea logică a întrebărilor făcea un cerc și se întorcea la început, indicând spre Destina...

Poate că întâlnirea lor nu fusese o coincidență. Trebuia s-o țină sub observație pe femeia asta, să-i cerceteze identitatea mai îndeaproape.

Ceea ce căuta apăru pe o ridicătură a drumului șerpuit de asfalt care lega pantele Madari de vale. Era o cărare îngustă și abruptă și nu era limpede unde ducea. Fără îndoială, nici un cauciuc de mașină și nici măcar vreun picior de om nu trecuse pe ea de multă vreme, după mușchiul care o acoperea.

Munții Troodos erau cunoscuți și pentru mistreții lor. Spunându-și „Probabil că-i o potecă folosită de vânători", Daryal băgă mașina în viteza întâi și intră pe potecă.

Jeepul înainta hurducându-se pe drumul acoperită de pini și arbuști din amândouă părțile, printre crengile care zgâriau mașina.

Era periculos să meargă mai departe într-o răscruce la capătul căreia nu știa peste ce putea să dea.

Se opri, după ce mersese vreo sută de metri pe drumul accidentat, pe marginea unei râpe ascunse de tufișuri.

Nu era nimeni împrejur. Nu se auzea nici un sunet, în afară de păsări.

Coborî și deschise portiera din spate înspre râpă. Trase cadavrul în cămașă roz până când acesta rămase atârnat de la mijloc în jos.

Parcă omul, destul de solid când era în viață, se îngreunase și mai mult după moarte.

Ochii albaștri, care-i rămăseseră deschiși, erau holbați ca ai peștilor morți, iar fața îi era intactă. Nu avea nicăieri răni, sânge sau măcar semne de luptă vizibile. Avea să afle cum și cu ce fusese ucis numai când rezultatele autopsiei aveau să fie publicate în ziarele locale...

N-avea timp de pierdut. Daryal inspectă repede cadavrul.

Apucă brațele lăsate descoperite de cămașa cu mâneci scurte și se uită la interiorul coatelor.

Nu erau urme de ac.

Apoi descheie cămașa și examină pieptul. Notă în minte un tatuaj pe partea interioară a umărului stâng. Era desenul unui cruci făcute dintr-un șarpe răsucit tăiat pe orizontală de o sabie.

Nu încercă să rotească trupul; i-ar fi luat mult din cauza greutății.

Îl scotoci prin buzunare. Erau goale.

Americanul sau ce-o fi fost acționase ca un profesionist; se pare că-l cercetase și el după ucidere și luase orice găsise.

Capul tuns zero era oricum vizibil; dacă avea vreo particularitate de ascuns, nu l-ar fi ras cu atâta grijă.

Altceva Daryal nu mai avea de verificat.

Îi cercetă bărbia cu degetele, dar nu remarcă nimic neobișnuit; totuși din gură îi ieșea un miros ciudat. Un miros chimic, ceva între pastilele împotriva moliilor și guma de mestecat mentolată...

Poate era dependent de gumă, iar mirosul gumelor mestecate îi rămăsese în respirație!

În sfârșit, desfăcu repede cureaua largă a pantalonilor și trase fermoarul în jos. Încercând să-și învingă dezgustul, băgă mâna înăuntru.

Bucata de carne flască și roșiatică pe care o scoase se micșorase până la o dimensiune nu mai mare decât degetul mare de la piciorul cadavrului.

Daryal se îndoi din mijloc cu un spasm incontrolabil; se îndepărtă de mașină și vomită pe pământ sucurile stomacale care i se ridicaseră în gât.

Văzuse esențialul: culoarea închisă a organului sexual, contrastând cu paloarea corpului, indica ereditatea genetică de culoare a mortului.

Și era circumcis.

Când spasmele încetară, trase adânc aer în piept. Se întoarse la jeep cu picioarele tremurându-i.

Trase corpul de subsuori ca să cadă pe pământ și-l împinse aproape de râpă; apoi îl aruncă în ea.

Trupul neînsuflețit se rostogoli pierzându-se printre tufișuri.

Daryal reveni pe drumul principal, dând Land Roverul cu spatele, încet, în direcția din care venise.

Întoarse din nou volanul spre Panaghia Araka.

Se simțea murdar, cu gustul arzător al vomei în gură și mâinile lipicioase. Se opri la prima fântână pe care-o întâlni pe drum, unde nu se vedea decât un autocar turistic.

Apa rece de munte curgea într-un jgheab văruit din fântâna construită pe drumul public din generozitate, un obicei specific civilizației mediteraneene, care laudă dăruirea apei. Daryal se spălă minuțios pe mâini și pe față și bău cu înghițituri lungi și adânci. Nu era mulțumit; apucase și volanul, mai devreme, cu mâinile lui lipicioase.

Până și el fu surprins de mofturile acestea.

Și totuși văzuse multe cadavre și le cercetase el însuși din cap până-n picioare de multe ori.

Se părea că Daryal, agentul CEICS cu cel mai sângeros trecut, care nici nu clipea când ucidea pe cineva, faimos pentru execuțiile lui în istoria spionajului din ultimii douăzeci de ani, care nu mai știa numărul adversarilor pe care-i omorâse și nici nu-și amintea cine erau, nu mai era persoana cu nume de cod Nejla...

În timp ce apăsa pedala spre pantă, se gândi: „Cred că-mbătrânesc".

***

– Tati!

Băiețelul se năpusti prin fața mamei ca o minge de fotbal și-i sări lui Sinan în brațe; își lipi obrazul de al tatălui său.

– Gökçe al meu, ce faci, băiete?

Copilul se trase înapoi și-l privi serios pe tatăl său în ochi, ca și cum i-ar fi spus: „Încă n-ai învățat?".

– Mă cheamă Lucas...

Sinan oftă.

Când i-l puseseră pentru prima dată în brațe, după naștere, Christine șoptise „Lucas!" în timp ce mângâia obrazul copilului. Apoi își întorsese ochii frumoși spre tatăl fiului ei și așteptase să vadă ce are de spus el.

Cum ar fi putut Sinan să obiecteze?

Numele din inima lui era alcătuit din două silabe pe care nimeni din țara unde avea să trăiască fiul lui nu le-ar fi putut pronunța corect: Gökçe[1], un nume coborât din cer și legat direct de cer.

Dintr-un colț în celălalt al pământului, cei care-l pronunță corect îl scriu greșit, iar cei care-l scriu corect îl pronunță greșit. Gökçe putea fi înțeles într-o singură limbă, dar limba aceea nu mai avea o țară. Așa că Sinan nu spusese nimic.

În plus, Lucas era un nume bun. Promitea noroc și lumină pentru fiul lui.

Și totuși a doua zi, când se întorsese la spital să-și vadă fiul și soția, îl aștepta o surpriză. Numele Lucas Gökçe era scris pe brățara copilului, adus în camera proaspetei mame. Fără vreo greșeală!

Ah, Christine!

Cum putea cineva să n-o iubească, să nu fie credincios și recunoscător unei femei atât de atente, inteligente și iubitoare, care putea citi în sufletul bărbatului ei?

1. Gökçe: nume care vine de la cuvântul *gök*, însemnând „cer" în turcă.

Christine își amintise ce însemna pentru Sinan numele Gökçe sau poate nici nu uitase vreodată.

Dar totodată îl împovăraseră pe copil cu un nume care acum era prea greu: Lucas Gökçe Laforge.

Cum toată lumea, la grădiniță și peste tot, prefera Lucas, băiatul începuse să respingă după o vreme al doilea nume; până la urmă, numai tatăl lui îi mai spunea Gökçe lui Lucas.

Dar Sinan insista în continuare, văzând numele turcesc drept un privilegiu deosebit în comunicarea cu fiul său.

Îl lăsă jos pe micuțul care-l înfrunta cu o solemnitate dramatică și întrebă îngrijorat:

– Atunci Gökçe al meu unde e?

Era ca și cum doi cocoși, unul în creștere, celălalt îmbătrânind, se tatonau deja.

Însă băiețelul era încă la o vârstă când nevoia de iubire sau de a iubi îi învingea mândria.

Nu putu rezista mult la chemarea tatălui. După un moment de tăcere, fața încruntată i se lumină de un zâmbet minunat și răspunse:

– Aici sunt!

Dar cocoșul bătrân era necruțător: Sinan se prefăcu a nu-l vedea pe băiat în fața lui și mai întâi se uită întrebător la Christine; apoi începu să se învârtă prin casă, căutând:

– Unde-i Gökçe al meu?

În timp ce căuta pe după uși, draperii și mobile, ignora vocea subțire care striga „Sunt aici, sunt aici!", fără să bage în seamă mânuța care-l trăgea de tivul pantalonilor și încerca să-l prindă de mână.

Copilul, pe care tatăl îl căuta acum sub canapea, se simți cu adevărat pierdut și începu să scâncească în mijlocul camerei.

Deodată, Sinan își dădu seama de cruzimea lui.

Sări în picioare și își îmbrățișă fiul, în timp ce Christine striga:

– Destul!

Îi apăsă căpșorul la pieptul lui și încercă să-l liniștească, spunându-i:

– A fost o glumă; numai o glumă!

Dar băiețelul nu se oprea.

În timp ce Sinan tremura de remușcare la fiecare suspin al copilului, Christine, transformată într-o tigroaică cu pui, mârâia spre el amenințări temperate, ca să nu intervină între tată și fiu.

Bărbatul cărunt care-și îmbrățișa copilul și aștepta răbdător să se liniștească semăna acum mai mult cu un copil prins cu o poznă decât cu un tată care-și necăjește fiul.

Lacrimile lui Lucas Gökçe se opriră în cele din urmă. Își îngropase capul, pe care Sinan îl acoperea cu sărutări, în gâtul tatălui său și, suspinând, îi absorbea mirosul. Acum credea că tatăl lui glumise.

Dar n-avea de gând să-l mai sfideze pe Sinan spunându-i „Mă cheamă Lucas!". Avea să-și poarte numele turcesc toată viața, ca un tribut adus tatălui său, gravat în fier, chiar când nu va mai fi nimeni care să-i spună Gökçe; îl va aminti prin semnătura lui: Lucas G. Laforge.

Paharele cu lapte cald cu ciocolată, băute împreună ca să-l însoțească pe Lucas Gökçe la masa mare și luminoasă din bucătărie, locul preferat al lui Sinan din casă, pecetluiră liniștea.

Băiatul părea să fi uitat ce se întâmplase adineaori. Dar Christine încă avea sprâncenele încruntate. Nu-l privea pe Sinan, nici nu-i vorbea; era clar că-i fusese greu să se abțină să spună ce credea despre gluma insensibilă făcută de Sinan în prezența copilului.

Era miercuri și copilul nu se ducea azi la grădiniță, deoarece Christine mergea în ziua aceea la serviciu numai după-amiază.

La sfârșit, ea rupse tăcerea spunând:

– Trebuie să merg la serviciu. Miriam are un examen; azi o să vină puțin mai târziu. Poți să aștepți?

Miriam era tânăra studentă din Maroc care avea grijă de Lucas.

– Pot s-aştept, zise Sinan. Oricum, o să iau o pauză. O să trag un pui de somn cu băiatul meu...

Micuţul îl rugă:

– Hai să jucăm T-ball întâi!

Jocul de T-ball, jucat cu mingi uşoare care se întorceau când se loveau de perete, era noua activitate preferată a copiilor.

Fără să mai aştepte alte insistenţe, Sinan spuse:

– Bine, jucăm!

Voia să fie iertat pentru răutatea de mai devreme.

În timp ce băiatul bătea din palme, mama se ridică de la masă cu o faţă încruntată care arăta că încă nu-i trecuse supărarea. Se părea că lui Sinan avea să-i fie mai greu să obţină iertarea soţiei.

Dar trebuia să vorbească cu ea: Christine era deja informată despre proiectul Kufernesis I, deşi nu în amănunt, ca raportor de legătură al Comisiei Europene cu CEICS. Ştia că apăruse o problemă şi Sinan voia să-i ceară sfatul cu privire la soluţia la care se gândea. Se putea spune că avea nevoie mai mult ca niciodată de logica rece a Christinei.

Însă ei nu vorbeau despre serviciu în faţa copilului, iar partenera lui de viaţă nu părea deloc dispusă să-l asculte.

Era nevoit să aştepte până seara şi până se calma soţia lui. Poate se vor întâlni acasă ori la Consiliu.

Pentru a-i stârni curiozitatea şi a grăbi procesul de împăcare, strigă după Christine, care dădea să iasă pe uşă:

– S-ar putea să nu vin acasă diseară; cred că mă duc la Paris! Putem să ne întâlnim cândva azi?

Christine ezită o clipă; apoi se auzi sunetul uşii care se închidea.

***

Pe când urca panta pe care tocmai o coborâse, pe Daryal îl aştepta o surpriză.

Curtea bisericii Panaghia Araka era complet pustie; nu mai era nici un vehicul în parcare, în afară de o maşină cu număr de Cipru care aparţinea cu siguranţă bisericii.

Parcă pe un loc mai îndepărtat decât cel de data trecută; puse cheia în buzunar, după ce se asigură că a încuiat maşina, şi se îndreptă cu paşi mari spre cantină.

Era goală.

Servirea se terminase, iar personalul plecase. Se pare că nici Destina nu mai putuse aştepta.

Sau alesese să nu aştepte.

Dar poarta mare a bisericii încă era deschisă.

Daryal se întoarse spre biserică, într-o ultimă speranţă.

Recăpătându-şi obişnuita linişte, monumentul de o mie de ani începuse să emane răcoarea parfumată pe care mai devreme o acoperiseră mirosurile umane.

Înăuntru nu era nimeni, în afară de un bătrân paracliser grec, *kandilanaftis*, iar tăcerea era întreruptă numai de foşnetul măturii cu care mătura podeaua.

Daryal înaintă printre locurile goale şi se aşeză pe un scaun lângă altar. Trebuia să-şi adune gândurile.

Vasăzică Destina se plictisise şi plecase.

Poate era mai bine aşa pentru amândoi.

Misiunea în care fusese trimis în Cipru nu era diferită de o vânătoare. El era vânătorul, dar cine era prada, unde, când şi cum urma s-o întâlnească, nu ştia. Vânătorul Daryal putea foarte bine să se întoarcă cu mâna goală din expediţia aceasta în care îl căuta pe moştenitorul lui Caesar Crispus. Cum era limpede că alţi vânători erau pe urmele lui, o altă probabilitate era să fie vânat în timp ce vâna. Deja se descotorosise ceva mai devreme de primul cadavru din lupta asta.

O abordase pe Destina în ideea de a o folosi ca diversiune. Dar în subconştientul lui era şi speranţa de a-şi îndulci singurătatea cu o femeie frumoasă într-o aventură cu final deschis.

Femei frumoase îi apăruseră în cale în fiecare misiune, iar el n-o refuzase pe nici una. Nici măcar nu-i păsa când vreuna din ele era împușcată sau ucisă în locul lui.

De multe ori, majoritatea treceau de partea cealaltă, la mijlocul misiunii, la sfârșit, dacă nu chiar de la început.

Era destul de bănuitor în privința Destinei. Se putea spune chiar că tânăra femeie își salvase viața fugind.

Se hotărî.

Adevărata identitate a Destinei nu era prioritatea lui pentru moment.

Chiar dacă drumurile li se vor mai întâlni, n-avea de gând să devină mai intim cu ea.

Își înălță capul și-l privi pe Isus Pantocrator care acoperea minunata boltă a bisericii. Similar conceptului „cel mic îl conține pe cel mare", pe bolta aceasta care cuprindea universul nemărginit într-un simbol limitat, oricât de măreț ar fi fost el, nu era atotputernicul Isus urmașul lui Zeus, continuarea domniei acestuia în cer?

Când religiile, în esență adorări exaltate ale rasei umane, sunt privite dintr-un punct de vedere ateu – așa cum oamenii care nu pot iubi privesc iubirea –, devine clar că fiecare religie nouă a umplut spațiul lăsat liber de cea veche; templele au rămas pe loc în timp ce zeii se schimbau; ritualuri diferite produc același efect ca florile diferite de pe un câmp: acela de a face ființele umane să creadă că există continuitate după moarte.

Existase în Palestina cineva pe nume Isus? Daryal chiar se îndoia că se născuse și trăise.

Totuși, chiar nefiind un mit, dacă Isus, evreu prin naștere, nu s-ar fi revoltat împotriva coreligionarilor săi, nu ar fi avut de suferit și n-ar fi sfârșit pe cruce, atunci moartea lui n-ar fi dus la nașterea unei noi religii. Astăzi, în locul Panaghiei Araka ar sta un templu roman, iar pe boltă s-ar afla Zeus.

Sau unul dintre zeii greci pe care romanii îi adoptaseră și-i convertiseră în zei romani. Iar plafonul suspendat

care-l ascunde pe zeul de pe boltă ar fi apărat templul numai de jefuitori. Și totuși, paravanul acesta îl ascunsese pe Isusul ortodox și simbolurile lui atât de cruciații catolici și cuceritorii musulmani, cât și de hoții de rând.

Dacă mitul lui Isus n-ar fi dăinuit și creștinismul nu s-ar fi născut din iudaism, poate nici islamul nu s-ar fi născut...

Cum iudaismul – care putea fi transmis numai în pântecul matern – nu era o religie belicoasă, chiar dacă zeii romani s-ar fi prăbușit, oare n-ar fi fost lumea un loc mai cooperant și mai pașnic cu zei dispersați, locali, pluraliști și chiar individuali de la un capăt la altul al pământului?

Nu, n-ar fi fost.

Indiferent dacă credeau sau nu într-o religie monoteistă, oamenii s-au războit de la început și, ca să lupte, au găsit întotdeauna inamicul necesar în „cealaltă" religie.

Religia a fost un stâlp de credință în jurul căruia se adunau societățile umane care nu-și puteau găsi identitatea comună în limbă. Le oferea un stindard pe care-l putea flutura împotriva grupurilor rivale.

Bineînțeles, nu toate războaiele din istorie au fost declarate din cauza religiei. Dar un simbol religios, o divergență de credință au fost mereu prezente în motivarea tuturor războaielor.

Fusese nevoie ca religia să fie marginalizată în favoarea ateismului comunist, iar religiozitatea celeilalte părți să fie alimentată pentru a fi dărâmat comunismul ateu.

Era, cu siguranță, ceva pervers în faptul că, pentru a-i face pe oameni să creadă în viața de după moarte chiar fără nici o dovadă, ținta comună a tuturor religiilor, monoteiste sau nu, miliarde de oameni s-au omorât între ei milenii de-a rândul.

Dar cine putea să vadă această disparitate între teorie și practică, să fie conștient de ea și să refuze să fie o unealtă?

În cursa pentru conducerea ordinii mondiale, în care toți competitorii aparțineau taberei capitaliste, nu găseau

ei oare din nou în religie „deosebirea“ necesară pentru a-i distruge pe „ceilalți“, pentru acest război mondial final?

Stând azi aici, pe o bancă, și admirând povestea vieții lui Isus și a mamei sale înfățișată ca o bandă desenată pe zidurile vechi de 900 de ani, era el însuși un soldat într-un asemenea război.

Derulă de la început fraza care-i trecuse prin gând și o corectă astfel: „Azi, aici, stând pe banca asta cu un implant în cap, așteptând să vadă un vis...“ și îi veni să râdă.

Să râdă ca la o caricatură de un umor negru desenată cu sânge.

Dacă te uitai nu cu venerație, ci cu cinism la povestea lui Isus și a mamei sale prezentată pe zidurile vechi de 900 de ani, puteai cu siguranță să vezi imagini de un umor negru desenate cu sânge.

Mai ales dacă te gândeai că tema religioasă care determina noua balanță de putere a lumii încă era prinsă în lupta de 2000 de ani dintre catolici și ortodocși.

Era și acum surprins când se gândea la adevăratul motiv pentru care fusese trimis aici, ordinea mondială; chiar dacă-și dădea seama cât de serioasă era misiunea lui, nu putea trece peste uimirea provocată de premisa acesteia.

Strâmtorile care leagă Marea Neagră de Mediterana, pe lângă faptul că erau puncte strategice prin care treceau toate liniile de energie dinspre Asia spre Europa, erau și singura trecere pe unde Rusia nu putea naviga spre sud.

După ce se încheiase dominația turcilor musulmani asupra Istanbulului și Strâmtorii Dardanele, singura soluție dreaptă și deci pașnică era ca această regiune, unde toți aveau pretenții și interese, să fi încredințată Administrației Mondiale.

Era logic ca lumea creștină, care pretindea Constantinopolul și Helespontul în ciuda celor 570 de ani de trecut islamic, să restaureze 1123 de ani de istorie ortodoxă. De asemenea, era de înțeles ca regiunii geografice care amesteca

lumile romană și bizantină să i se dea numele de Nova Roma, ca o medalie post-mortem.

Asta implica faptul că Imperiul Bizantin era Imperiul Roman de Răsărit.

Însă lucrurile se înrăutățiseră când Bisericii Catolice i se acordase superioritate asupra Bisericii Ortodoxe. Alegerea unui patriarh ecumenic care să reprezinte toți credincioșii ortodocși, cu sediul la Constantinopol, salvat de sub stăpânirea musulmană care durase 600 de ani, opusese Rusia Statelor Unite și Europei.

Rușii concuraseră pentru conducerea spirituală a lumii ortodoxe încă din secolul al XIX-lea. Religia, ținută în plan secund între 1917 și 1980, înflorea într-un ritm tot mai accelerat după destrămarea URSS, iar Biserica Ortodoxă Rusă devenise garantul politic al neo-fascismului rus, care trecuse de la comunismul cortinei de fier la capitalismul pumnului de fier.

La începutul secolului XXI, pretenția că Patriarhia Rusă este „ecumenică“ nu găsise sprijin printre adepții ortodocși din vest, din cauza faptului că patriarhul Alexei al II-lea era un fost agent KGB rămas din perioada stalinistă.

Dar acest argument fusese îngropat o dată cu Alexei al II-lea, care murise din cauze naturale. Cât se poate de convenabil, se descoperise că patriarhul Hilarion, ales în locul lui, se trăgea din spița lui Vladimir, prințul Kievului[1].

– Închidem, domnule!

Daryal se desprinse din gânduri. Paracliserul care mătura prin biserică își terminase treaba și acum stătea lângă el cu mătura în mână. Se uită la ceas. Nu era nici cinci după-amiaza.

– Nu-i devreme încă? Acum e momentul ideal pentru vizite, pe răcoare...

Bătrânul paracliser ridică din umeri:

1. Vladimir: prințul Kievului care a fondat Biserica Ortodoxă Rusă în 988.

– La patru, grupurile de turişti dispar, domnule. Cum vedeţi, n-aţi mai rămas decât dumneavoastră!

Ce să mai spui la asemenea adevăr? Daryal se ridică de pe scaunul pe care se prăbuşise, înclină în tăcere capul spre bătrân şi porni spre uşă.

Când mai avea numai câţiva paşi, i se păru că auzise pe cineva şoptind „Nejla!" din spate.

Nu era sigur, dar era de-ajuns că i se păruse. Se întoarse pe călcâie ca un ax rotativ; trupul i se încordă ca un arc şi se repezi spre bătrân.

Cine ştie cât era de înspăimântătoare schimbarea bruscă a înfăţişării lui; paracliserul scund şi firav ridică mâinile, încercând să-şi apere faţa. Acum nu părea periculos.

Daryal se strădui să-şi păstreze o voce domoală.

– Ai spus ceva?

Paracliserul bâigui clipind din ochi:

– A spus s-o faceţi...

– Cine?

– Americanul...

– Ce-a spus să fac?

Omul se poticni:

– A spus că... unul... cineva va veni. Şi apoi...

Se vedea că nu mai ştia ce-i cu el de frică.

– Nu te teme, domnule! E-n ordine! *Kanena provlima*[1]! Întreb numai de curiozitate, spune-mi încet. Îţi mulţumesc şi plec!

Paracliserul se mai liniştise. Trase adânc aer în piept şi recită ca din memorie:

– A spus că, după ce se goleşte biserica, va veni cineva, singur. Şopteşte „Nejla!" în urma lui când pleacă. Dacă întoarce capul şi vine înapoi, dă-i asta!

În acest moment, scoase din buzunar o bucăţică de hârtie şi câţiva dolari şi i le întinse.

Dădea şi bacşişul primit de la american o dată cu mesajul, numai să scape cât mai repede.

1. În greacă: nici o problemă.

Daryal încercă să-l liniştească:

– Păstrează banii. A mai spus şi altceva?

Omul îşi lăsă capul pe spate şi plescăi din limbă. Printre greci şi turci, măcar acest gest comun pentru a spune „nu" supravieţuise.

– Era singur?

Paracliserul aşteptă, parcă ezitând, apoi zise:

– Nu ştiu, domnule. Chiar nu ştiu. Parcă ar fi fost cu grupul, dar...

– Dar?

– A plecat la braţ cu o femeie după ce mi-a dat asta.

– Poţi s-o descrii pe femeie?

– Era brunetă, cu părul scurt. N-am văzut-o de aproape.

Destina.

„Pe legea mea!", îşi zise Daryal în gând. Aşadar, Destina şi americanul plecaseră de la biserică împreună. Vai, vai... Lucrurile deveneau complicate, ba chiar spinoase...

Ieşind din biserică şi urcându-se în maşină, citi mesajul lăsat de american. De fapt, nu era cine ştie ce de citit. Pe hârtie scria numai „Noirallah". Mai era şi o imagine desenată ciudat: un şarpe răsucit tăiat în două pe orizontală de o sabie, o cruce.

O peşteră din Bruxelles

– N-ar fi prea mult să fie implicat şi un al treilea turc în treaba asta?

Sinan era prea experimentat ca să ştie că nu trebuie să obiecteze de la început.

Îşi împreună braţele în locul unde stătea şi îşi fixă privirea pe plafonul „peşterii", aşteptând tăcut. În sediul Comisiei UE cunoscut drept clădirea Breydel, etajul unsprezece, rezervat agenţiei Europol, de care ţinea CEICS, era numit „peştera", iar biroul principal, „bârlogul", o trimitere evidentă la masivitatea „de urs" a şefului. Cu toate acestea, mobilierul din încăperea blindată şi antifonată, cu fotoliile negre, masa gri şi covorul roşu, puteau fi considerate de un gust destul de bun.

Dieter Büchner, care umplea complet fotoliul larg în care stătea, se lăsă pe spate şi se uită, parcă întrebând „Ce zici?", la Cristopher Smith, care stătea aşezat pe masa gri, jucându-se cu stiloul din mână.

După un scurt moment de tăcere, ofiţerul englez de informaţii spuse:

– E drept că ar fi un pic prea mult...

Büchner începu să-şi detalieze argumentul, întărit de aprobarea unei autorităţi inferioare:

– Sinan, nu vreau să avem o neînţelegere. N-am nici o îndoială despre loialitatea ta şi a celorlalţi faţă de organizaţie sau cauză. Dar, oricum ai privi-o, operaţiunea aceasta va asigura revenirea Constantinopolului la rădăcinile lui creştine. Toţi sunteţi europeni, bineînţeles, dar gruparea a

trei oficiali cu origini turce într-o asemenea misiune are inconveniente. Puteţi să vă influenţaţi unul pe altul, să vă comportaţi emoţional şi să scăpaţi de sub control. N-am uitat iniţiativa pe care-ai luat-o după cutremurul din Marmara...

Büchner se referea la atacul asupra Consulatului American purtat de trei agenţi turci ai Europol fără consultarea centrului, la începutul războiului, după cutremur, oprit în parte după ce regiunea dintre Bosfor şi Helespont fusese pusă sub controlul Administraţiei Mondiale.

Sinan îşi mută ochii dinspre tavan şi se uită la interlocutorul său ca şi cum l-ar fi sfidat.

– Şi, a fost ceva rău? Dacă UE are acum în regiune un cuvânt de spus la fel de important ca SUA şi Rusia, operaţiunea asta a jucat un rol aici. Da, nu ne-am consultat cu centrul; în primul rând, n-aveam timp, iar în al doilea, nu eram siguri că ar fi luat decizia corectă, fiind atât de îndepărtat de evenimente.

Cristopher aprobă hotărât din cap:

– Sunt de acord. Când centrul ia decizia bună, n-o poate comunica la timp. Iar când o face la timp, nu de multe ori e decizia corectă.

Sinan începu să râdă.

Cuvintele rostite de şeful serviciului de informaţii erau un citat dintr-o glumă pe care el le-o spusese cu ani în urmă lui Smith şi Büchner.

Unuia care merită să ajungă în iad, diavolul îi spune: „Avem două feluri de pedepse. În fiecare zi, la amiază, la ora douăsprezece, trebuie să mănânci o lingură de căcat nemţesc sau o găleată de căcat turcesc. Tu alegi!".

Omul spune imediat: „Căcat turcesc!", fără măcar să stea pe gânduri.

Diavolul notează, dar nu-şi poate învinge curiozitatea şi întreabă: „Căcat turcesc sau nemţesc, nu-i nici o diferenţă. De ce vrei o găleată în loc de o lingură?"

Cu o expresie vicleană pe faţă, omul răspunde: „Foarte simplu. Turcul n-o să găsească găleata dacă are căcatul şi

căcatul dacă are găleata. Dacă le poate aduna pe amândouă, nu poate să fie gata până la ora 12. Dar știi cum e neamțul, o să mă pună să mănânc căcatul ăla fix la ora 12, în fiecare zi!"

Dieter Büchner realiză deodată ce renghi i se juca. Sări în picioare cu o mânie aproape adevărată și se răsti cu o voce care se potrivea poreclei sale:

– Bravo! V-ați înțeles dinainte, nu? Ca să vă prefaceți că vă certați între voi și să-l convingeți pe Ursul Bătrân, ha? Ursul Bătrân vă zice să mâncați căcat!

Nu-și putea stăpâni furia și scăpă câteva înjurături în germană înainte să se prăbușească nervos în fotoliu. Dar, înainte să se așeze cum trebuie, mecanismul fotoliului căzu cu un lat de palmă, incapabil să suporte forța matahalei.

Se prăbuși dimpreună cu Büchner.

Stârniți de imaginea șefului care dispărea, colegii lui râdeau acum în hohote. Râsul lor era contagios. Büchner își dădea seama și el cât de caraghios arăta așa încruntat pe fotoliul lipit de podea. Până la urmă nu se mai putu stăpâni și izbucni și el.

Când se potoliră, Büchner se așeză în fotoliul cu înălțimea potrivită din nou pe măsura lui. Cristopher Smith și Sinan luară loc în fața lui.

Ofițerul englez de informații începu să vorbească serios, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Bineînțeles, colaborarea a trei oameni de origine turcă în operațiunea asta nu poate fi considerată rezonabilă. Dar nu avem altă variantă, Dieter. Răspunsul e simplu: nu e suficient ca persoana care-l contactează pe maiorul Nejla pentru a descifra perioada memoriei genetice infiltrate în visul lui să fie un simplu istoric; cel mai probabil, trebuie să cunoască foarte bine și istoria otomană. Dar, cu tot respectul pentru esența operațiunii, trebuie să fie și un agent de informații. Acum să ne gândim, câți dintre agenții noștri, chiar în departamentele naționale de informații ale membrilor UE, sunt și ofițeri de informații, și istorici în

același timp? Maiorul Nejla poate a rezolvat deja problema, datorită pregătirii lui sau, poate, cunoștințelor lui istorice. Dar nu ne poate transmite, fiindcă nu avem contact cu el; e interzis. Trebuie, în orice caz, să trimitem un intermediar în Cipru. Atunci fie îl trimitem pe Sinan, fie îl cerem pe Morin de la ISIS. Pe de altă parte, aici, în laboratorul CEICS, avem nevoie de cineva care să evalueze corect informația transmisă despre istoria regională a Ciprului. Sinan trebuie să supravegheze laboratorul, mai ales că dr. Fleming a fost pus pe tușă...

Büchner ridică mâinile ca să-l oprească pe oficialul englez.

– Deci n-avem pe nimeni în Cipru în afară de Nejla? Vrei să spui că CEICS nu are o bază în Cipru? Doar nu vorbești serios... Eu știu că avem doi agenți de informații acolo. Dacă nu putem stabili contactul cu Nejla, ei or să fie intermediari!

Cristopher Smith îi tăie vorba.

– Atunci hai să tipărim un manual de utilizare despre Kufernesis I și să li-l trimitem ca să știe în ce se bagă! Șefu', e adevărat că avem doi agenți acolo. Dar vorbim de doi agenți locali care lucrează în structura CEICS din Cipru. Adică doi agenți ale căror povești de viață sunt deja descifrate de celelalte servicii de informații și care sunt tratați ca atare! Da, la nevoie, li se poate ordona să-l găsească pe Nejla, de existența căruia nu știu absolut nimic, și să intre în legătură cu noi. Dar o asemenea decizie poate fi luată numai dacă operațiunea urmează să fie abandonată, fiindcă ar însemna să-l sacrificăm pe maiorul Nejla.

Corpolentul german se lăsă pe spate oftând și-și dădu consimțământul.

– Vasăzică nu ne rămâne decât să cerem la ISIS să-l detașeze pe Morin la noi pentru un timp...

– Exact, șefu'. N-avem altă variantă decât să sperăm că acești trei agenți cu rădăcini turcești au destulă judecată cât să nu încerce din nou să cucerească Nova Roma. Oricum,

indiferent cum ai privi, e esențial să avem o memorie genetică ne-europeană, ba e chiar logic, pentru operațiunea asta. Iar asta ei au.

Șeful german al serviciului de informații spuse:

– Oricum, Sinan nu poate fi socotit chiar un turc!

Nu era clar dacă glumea sau încerca să se convingă pe sine.

Glumind, Sinan miză pe a doua posibilitate:

– Știți, numele meu de familie e mai lung decât prenumele!

Răspunsul lui Büchner fu dur:

– Depinde cât de mult îți iubești tatăl. Or, tu și tatăl tău...

Lui Sinan îi căzu fața. Dieter Büchner știa, cu siguranță, de înstrăinarea dintre el și tatăl său, precum și de evenimentele care o provocaseră. Fiului lui Laforge, unul dintre cei mai mari fabricanți de arme din Europa, nu i s-ar fi putut da o slujbă în Comisie sau Europol fără să fie investigate și cele mai mărunte detalii din viața lui.

Germanul nu întârzie să se scuze pentru impolitețe. Era sincer când zise:

– Îmi pare rău, Sinan. A fost un comentariu fără rost. Nu vreau să te jignesc. Uită ce-am spus.

Sinan se mulțumi să dea afirmativ din cap.

Cristopher Smith interveni și schimbă cu abilitate subiectul.

– N-am discutat cine poate prelua coordonarea laboratorului în lipsa doctorului Fleming...

Cu falsă resemnare, Büchner spuse:

– Pesemne că ați hotărât și asta dinainte și acum o să mă consultați... Hai, cine dă totul pe față?

– Nu ne spui tu mereu să venim cu soluții, nu cu probleme, șefu'? Uite că am venit cu soluții! Spune, Sinan.

Când Sinan începu să spună „Am vorbit cu asistenta doctorului Fleming...", șeful lui englez interveni iar:

– Cred că te referi la frumusețea aia roșcată?

Prefăcându-se că nu aude exclamația „*Ach so!*" a lui Büchner, Sinan continuă:

– Dr. Braibant e un cercetător care oricum a lucrat la proiectul acesta cu dr. Fleming. Fleming e coordonator fiindcă e teoreticianul proiectului. Dar în faza asta de execuție dr. Braibant are controlul complet asupra situației. M-a asigurat ferm că totul va continua conform planului „în lipsa lui Fleming".

Când spunea asta, parfumul părului roșcat al Sylviei îi pătrunse în nări, iar în urechi auzi din nou gemetele tinerei femei. Cu numai o oră în urmă îi ținea în brațe trupul suplu. Când se dusese la laborator să-i anunțe că dr. Fleming a fost otrăvit și s-o întrebe pe ea dacă poate dirija operațiunea, i se spusese că „Se odihnește puțin!"

Sinan se miră și acum de îndrăzneala de a da buzna în cabina unde dormea ea.

Pe când fremăta de vibrațiile calde încă ale plăcerii interzise pe care o gustase, fu readus la realitate de vocea răsunătoare a șefului:

– Asta da veste bună! zise Büchner. Deci activitățile laboratorului nu vor fi întrerupte. Cât despre operațiunile din Cipru... Spun da pentru Morin, în principiu. Dar ne trebuie și aprobarea Raamweg-ului.

Centrul general de comandă al Europolului de la Haga era numit după numele Străzii Raamveg pe care se afla.

Cristopher Smith se ridică și spuse:

– Atunci obține-o!

Iar Sinan îl urmă.

Când sultanul Mahomed al II-lea Cuceritorul intra în centrul Constantinopolului, de o mie o sută douăzeci și trei de ani capitala unui imperiu, avea numai 21 de ani.

Tânărul sultan le îngăduise soldaților săi să prade bătrâna mireasă timp de trei luni.

Dar nu-și ținuse promisiunea și oprise jafurile încă din prima noapte.

Era după-amiaza când se îndreptă spre Sfînta Sofia pe armăsarul lui alb.

Îmbrăcat cu un caftan împodobit cu aur și argint, înainta încet ca și cum ar fi savurat urma de potcoavă pe care o lăsa în istorie la fiecare pas încet al pur-sângelui său arab.

Când ajunse în fața altarului, strigă:

– Allahüekber!

La acest strigăt, pe cât de magnific pe atât de cumplit, al cărui ecou se întoarse de mai multe ori spre cei adunați sub domul fără egal pe lume, ministrul pentru treburi religioase mulțumi lui Allah, iar congregația începu să spună împreună namaz-ul.

Megalo Ecclesia fusese transformată în moschee.

Era anul 325 când Constantin Augustus poruncise zidirea ei. Construcția durase 5 ani, 10 luni și 10 zile și... fusese înălțată pe un templu al lui Apollo.

Lumea mergea mai departe.

Următoarea oprire a sultanului fu palatul bizantin, construit tot de Constantin Augustus cu 1100 de ani înainte.

Plimbându-se prin încăperile dărăpănate și întunecoase ale palatului, citi de astă dată nu o rugăciune, ci un distih din Șah-Namè:

– „Păianjenul trage perdelele la fereastra împăratului,
Bufnița stă de strajă la cetatea lui Afrasiab"[1].

1. Afrasiab: nume dat lui Alp Er Tunga, hanul turcilor saci, în legenda Șah-Namè, scrisă de Firdoùsi în secolul al XII-lea.

Noaptea cuțitelor lungi

Când Munții Troodos începură să se întunece, Daryal își dădu seama că va ajunge la Kyrenia abia noaptea târziu. Obișnuit cu Europa, nu se gândise că soarele va apune atât de devreme.

Însă Ciprul Unit, membru al UE, era mai aproape de Orientul Mijlociu decât de Europa.

Întunericul se lăsa mai repede la munte decât pe malul mării. Când nu mai vedea unde merge și aprinse farurile, tocmai ieșise din satul Platanistassa, cu o înălțime de o mie de metri în spate.

Drumul de asfalt care șerpuia spre vale era neluminat și pustiu. Văzu inscripția *Agros 10 km* pe semnul fosforescent iluminat de faruri. Dacă ar fi mers cu viteză, ar fi putut parcurge cei 67 de kilometri până la Nicosia și cei 97 de kilometri până la Kyrenia într-o oră, o oră jumătate.

Dar era obligat să conducă încet pe drumul acesta îngust și abrupt pe care nu-l cunoștea și care cobora sinuos prin munte.

În întunericul prin care cu greu vedea în față, gândurile lui, care acompaniau zgomotul motorului, erau haotice. O misiune pe care o crezuse dificilă era pe punctul de a deveni imposibilă. Întrebările veneau una după alta și fiecare întrebare nouă făcea și mai greu răspunsul la cea anterioară.

Știa că nimeni nu e de încredere în meseria asta, că el nu poate avea încredere în nimeni. De la început lăsase tot timpul o marjă de eroare în privința Destinei. Totuși, când ea spusese că lucrează la UNESCO, fusese destul de

prost să creadă că întâlnirea lor era întâmplătoare și că frumoasa grecoaică era „curată"!

Intrase la bănuieli când ea scosese din poșetă cheia de la Land Roverul în care se afla cadavrul, dar nu le dăduse destulă importanță cât s-o urmărească. Ba chiar crezuse că o jignise pe tânără și, cu o generozitate neașteptată din partea lui, se bucurase că ea își „salvase pielea" plecând.

Însă cheia de la mașină pe care ea n-ar fi trebuit s-o aibă de la bun început și apoi relatarea paracliserului că „plecase cu americanul" dovedeau clar acum că Destina era implicată.

Vasăzică femeia care-și spunea Destina lucra pentru americani...

Atunci ce-i cu americanul? Pe cine omorâse? O făcuse într-adevăr ca să-l protejeze pe Daryal?

Dacă era un colaborator, de ce lăsase un mesaj ca o ghicitoare?

Câți asemenea colaboratori, câți dușmani de care el nu știa încă erau prin zonă?

Dacă americanul crezuse că Daryal va porni pe urma lui cu un cuvânt ca „Noirallah" și ciudatul desen al crucii de pe umărul cadavrului, se înșelase.

După atâtea întrebări care se înmulțeau mereu, singurul lucru pe care Daryal nu l-ar fi făcut era să-i îndeplinească așteptarea americanului. Din instinct, simți că n-ar trebui să meargă în direcția pe care ei se așteptau s-o urmeze.

Și totuși niciodată nu se simțise atât de singur. În pragul disperării și complet singur.

De fapt, era obișnuit cu singurătatea, fiindcă în majoritatea misiunilor era antrenat să rezolve de unul singur problemele care se iveau. Dar în toate era, într-un fel sau altul, în contact cu centrul.

Particularitatea acestei expediții era lipsa contactului cu baza CEICS. La început, nu se gândise că interzicerea contactului cu Bruxellesul, indiferent de condiții, îl va incomoda prea mult.

Oricum, lăsând deoparte problemele pe care trebuia să le rezolve singur, nu știa nici măcar dacă CEICS putea să monitorizeze activitățile implantului din creierul său!

Of, Sinan...

Cine știe cât de supărat fusese Sinan când aflase că agentul din Cipru era nimeni altul decât Daryal. Nu că nu s-ar fi amuzat gândindu-se la enervarea lui Sinan.

Măcar dacă ar fi putut vorbi cu Sinan, să-i spună un cuvânt, codat, chiar fără să spună ceva de fapt... creierul lui Daryal ar fi funcționat mult mai bine.

Bine, acum putea să recunoască; chiar și numai să audă vocea prietenului său, să știe că-l monitorizează, i-ar fi prins bine.

Abia își putea ține ochii deschiși. Creierul lui, obosit de visele fragmentate care-i pătrunseseră în somn în ultimele 48 de ore, era aproape să adoarmă.

Evită, cu o manevră abilă, ca mașina să iasă de pe drum, după ce abia în ultima clipă văzu semnul de curbă.

Din fericire, acum era pe șoseaua principală. Nicosia nu putea fi departe. Apăsă pedala. Dar, pe drumul pustiu și monoton, atenția îi slăbi și fu învăluit de somn.

Era conștient de pericol. Nu putea continua așa.

Trase Land Roverul în primul luminiș care-i ieși în cale, opri motorul și stinse farurile. Lăsă scaunul pe spate cât de mult se putea și se întinse.

Daryal adormi din clipa în care închise ochii, iar creierul lui își începu activitatea secretă pe care știința o putea monitoriza, dar nu și descifra în spatele obloanelor pe care le cobora treptat.

În somnul ușor în care conștientul încă se ținea la suprafață, creierul lui inspecta evenimentele prin care trecuse Daryal în ziua aceea; le separa, le aranja după ordinea amintirii și le așeza în sertarele memoriei.

În adâncimile unde conștientul dispărea, creierul lui Daryal dusese visul străin perceput de implant în faza de vis numită de știință somn paradoxal și o înregistrase ca pe o carte citită sau un film văzut.

El trata visul străin, pe care implantul îl transferase direct în sertarul potrivit, la fel cum percepea imaginile și simbolurile trimise de ochi.

Exact asta așteptau de la implant cercetătorii de la CEICS.

Dar creierul nu putea stoca nici o percepție fără filtrare și investigare, analiză și recapitulare. Trebuia să cântărească și să controleze toate datele iar și iar înainte să decidă care imagini vor fi înregistrate în subconștient și care în memoria conștientă, înainte să le stocheze.

Altfel ordinea lui ar fi fost învălmășită, numită nebunie.

Creierul lui Daryal începu să analizeze din nou datele implantului, pentru a asigura o evaluare corectă.

Iar creierul este un miracol al vieții asemănător cu toate celelalte organe umane. Comandându-i trupului, stăpânul și prizonierul lui în același timp, să adoarmă, trăsese concluzia justă din interferența de noaptea trecută și impusese sincronizarea corectă. Îl făcea pe Daryal să adoarmă la o oră când viața de noapte abia începea și nimeni nu dormea încă în Cipru, ca el să poată să distingă și să evalueze visele autentice de cele artificiale. Cu minunata sa putere de deducție, îl proteja pe Daryal de confuzia unei intervenții externe, de ordinea altui creier și de un vis străin. Înainte să poată clarifica intervenția externă și s-o adapteze la propria-i ordine, avea nevoie de o perioadă de introspecție.

***

Ceasurile arătau 22:00 la Moscova, 21:00 la Nicosia, 20:20 la Paris și Bruxelles și 13:20 la Washington.

Bărbatul vârî o monedă în automatul de cafea de pe coridorul vopsit în galben și luminat artificial. Se uită la ceas așteptând să se oprească sunetul clocotitor al lichidului fierbinte care curgea în paharul de plastic.

Semnalul codat care informa că oaspetele de la CEICS plecase de la Bruxelles nu fusese încă trimis la Paris.

Urma o noapte lungă și era posibil ca ziua de mâine să-i găsească nedecolați. Dar ce conta?

Hilmi Morin îl aștepta pe vechiul lui prieten, pe fratele lui de suflet Sinan Laforge cu o nerăbdare de nedescris și un sentiment de euforie, fără să-i pese cu ce problemă va veni.

Zâmbi amintindu-și de bătaia din cămin, când îl întâlnise prima oară pe Sinan. Numele lor gravate grosolan, pe care zile întregi se chinuiseră să le scrijelească cu cuțitele pe uriașa emblemă GS[1] și apoi luni și ani să le șteargă, îi trecură prin fața ochilor. Apoi alte imagini îi năvăliră în memorie: amândoi sărutând aceeași fată în Yerebatan Sarayı[2], vocea lui Sinan răsunând: „Am găsit-o pe bunica ta, trăiește!", focurile de armă automată și amețeala ciudată a sângelui care se scurgea din el, amestecate.

Închise ochii de durere.

Când îi deschise iar, observă că își apăsa vintrele de parcă ar fi vrut să oprească sângele. Se enervă pe propria-i memorie. La ce bun să ții proaspătă amintirea trecutului, parcă retrăind-o, când ei erau învinși?

Când luă paharul de plastic deja plin, vărsă jumătate din cafea din cauza mâinii care-i tremura.

În acel moment, figura solemnă a ofițerului de comunicații al Biroului pentru Orientul Mijlociu apăru pe videofon, lângă automatul de cafea.

– Domnule Morin, Langley[3] solicită o informare...

„Halal noroc mai am... Acum colaborez cu americanii, cu care m-am luptat ani de zile..."

Dădu aprobator din cap spre videofon. Bău ce mai rămăsese din cafeaua fierbinte dintr-o înghițitură, frigându-și cerul gurii, și aruncă paharul boțit la gunoi, furios.

O luă spre camera sa, târându-și piciorul beteag.

***

1. GS: abreviere pentru Liceul Galatasaray, cea mai veche instituție de învățământ secundar din Turcia.

2. Yerebatan Sarayı: cisternă subterană datând din epoca bizantină.

3. Langley: oraș aproape de Washington unde se află sediul central al CIA.

Iuri Kramar, care nu se putuse obişnui niciodată cu căldura umedă din New York, se grăbea. Dar trebuia să aştepte ca „submarinul" să intre în ralanti ca să poată intra fără a fi observat de prea multă lume.

Când ajunse la intrarea de la 136 Est a clădirii ONU, după ce parcursese toată lungimea Străzii 67, era ud tot de o sudoare lipicioasă.

Pauza de prânz, folosită nu numai de diplomaţi, ci şi de oficialii SVR pentru a contacta „surse de informaţii", era cel mai potrivit moment ca să meargă la etajul opt.

Când trecu de obişnuitul mecanism codat de închidere şi ajunse în faţa lui Andrei Kuliev, i se citea nerăbdarea pe chip. Sări peste introducere şi dădu imediat raportul:

– Xexus a omorât un american şi i-a luat locul, domnule general!

Kuliev nu părea mulţumit. Întrebă precaut:

– Cum aşa?

Kramar trase adânc aer în piept şi de astă dată explică pe îndelete:

– Xexux, principalul nostru agent în Cipru, l-a omorât pe agentul american peste care a dat când urmărea obiectivul şi l-a făcut pe obiectiv să creadă că persoana pe care a omorât-o era un rus, iar el american. Ceea ce înseamnă că acum e în contact direct cu obiectivul. Foarte probabil omul CEICS-ului îl crede pe agentul nostru un colaborator...

Şeful SVR-ului se lăsă pe spate şi, cu o voce sarcastică, zise:

– Dacă te referi la angajatul CEICS cu nume de cod Nejla, e greu de crezut că s-ar lăsa înşelat de ceea ce spui...

Iuri Kramar era surprins de pesimismul şefului său. Vru să obiecteze, dar renunţă şi rămase tăcut.

Era limpede că Andrei Kuliev ştia ceva.

Explicaţia pe care o aştepta în tăcere nu întârzie:

– Am veşti proaste pentru tine: tentativa de asasinat asupra profesorului care conduce unitatea de inteligenţă artificială din Bruxelles n-a reuşit. Bineînţeles, era responsabilitatea Rusiei. Suntem responsabili pentru operaţiunea

din Cipru. Dar nu-i greu de ghicit că CEICS o să fie în alertă după tentativa de asasinat a Moscovei şi o să-i incite pe americani să procedeze la fel...

Colonelul Kramar înţelese.

Însemna că alianţa occidentală ştia acum că Rusia e la curent cu operaţiunea Kufernesis I şi cu existenţa unui moştenitor din descendenţa lui Constantin pentru Nova Roma, pe care ruşii îl căutau ca să-l ucidă.

Aveau să ia cu siguranţă măsuri şi în Cipru, iar sarcina SVR-ului devenea mai dificilă.

***

Erau şase, cu tot cu pilot, în elicopterul militar care decolase de la Baza Melsbroek, adiacentă aeroportului din Bruxelles.

După atentatul la viaţa lui, de care abia fusese salvat, CEICS luase întreg personalul proiectului Kufernesis I sub atentă protecţie; li se ordonase să nu părăsească laboratorul până la încheierea operaţiunii, decât în caz de necesitate.

Călătoria lui la Paris era de asemenea tratată cu exagerare şi îi fuseseră ataşaţi patru agenţi USI[1].

Sinan îi cerceta acum discret pe oamenii pe care-i salutase la îmbarcarea în elicopter. Unul stătea lângă pilot, iar ceilalţi trei în faţa sa. Cu uniformele negre, păreau una cu noaptea reflectată în elicopter. Tăcuţi şi nemişcaţi, dacă şi-ar fi tras în jos măştile acum ridicate, ar fi devenit invizibili.

Nu se putu abţine să se gândească: „Arată de parcă-s cioplîţi toţi din acelaşi copac. Mă-ntreb dacă nu-s maşini pe jumătate umane, ca Hal".

Montaţi ca nişte maşini, ce mai conta dacă erau vii sau nu?

Unul dintre agenţii USI era, în mod evident, un arab european din a doua sau a treia generaţie. Dacă tot urma

1. USI: abreviere pentru Unité Speciale de Protection des Institutions (Unitatea Specială pentru Protecţia Instituţiilor).

să petreacă mult timp împreună, se cuvenea să stabilească un oarecare contact uman.

Sinan strigă spre tipii cu alură de Superman din fața lui, încercând să acopere zgomotul elicopterului:

– De unde sunteți?

Dar îndată ce întrebarea i se desprinse de pe buze, chipul vesel al lui Hilmi îi apăru dinaintea ochilor și în ureche îi răsună vocea lui, întrebând: „De pe unde ești, frate?"

Peste tot în lume, întrebarea „De unde ești?" era inevitabil să fie pusă de cineva în conversațiile începute de oameni ca să se cunoască mai bine. Dar în țara aceea dispărută care trăia în memoria lor, prima propoziție rostită de oamenii simpli, „Frate, de un' te tragi?", era acum o amintire a „compatrioților" lor între doi prieteni.

Soldatul USI nord-african se mulțumi să spună:

– Sunt belgian.

Dintre ceilalți, unul era polonez, celălalt lituanian.

Se părea că CEICS încredințase securitatea operațiunii Kufernesis I, care rivaliza cu rușii, unui personal a cărui dușmănie cu aceștia era dovedită.

Cei trei soldați, toți niște mașinării de război, cu trupuri bine antrenate îmbrăcate în combinezoane dotate cu echipamente electronice, îi spuseră și cum îi cheamă. Dar, conform obiceiului, păstrară secret numele de familie și-i spuseră numai prenumele.

De cealaltă parte, Sinan avea să fie tot timpul pentru ei „domnul Laforge" și el însuși nu reținu decât numele lui Aziz.

Conversația se împotmoli după una sau două întrebări urmate de răspunsuri; pasagerii elicopterului stăteau acum tăcuți, acompaniați de huruitul motorului.

Mai aveau o oră de mers; era greu de crezut că vor ajunge la Paris înainte de 22:00. Elicopterul nu putea fi considerat cel mai rapid mijloc de a călători de la Bruxelles la Paris. Era mai încet decât un tren, dar CEICS găsise mai potrivit ca el să meargă cu elicopterul, fiindcă protecția era mai greu de asigurat în tren.

Își îndreptă ochii în afară, spre întunericul nopții. Luminile din zonele nelocuite, alunecând pe dedesubt, semănau cu niște mănunchiuri imobile de stele. Iar vehiculele nevăzute vizibile numai prin faruri, erau comete zburând una după alta...

Se gândi la fiul lui. Și-l închipui pe băiat dormind în patul lui; tremură pe dinăuntru de o dragoste amestecată cu o conștiință vinovată. În seara asta, din nou, nu-l băga el pe Gökçe în pat; nu el îl învelea și nu-l săruta de noapte bună pe obraz.

Se întrebă dacă Christine se întorsese acasă sau copilul era lăsat în seama bunătății lui Miriam.

I se strânse gâtul când se gândi la Christine. Ceea ce văzuse îi provocase furie sau durere, ori poate nimic, deocamdată?

Când ajunse la Consiliu după-amiaza, primul gest fu s-o caute pe Christine.

Voia s-o convingă pe Christine, care plecase de acasă fără să-și ia rămas bun, să-l ierte înainte să plece la Paris.

Întâi se uită în biroul ei și n-o găsi. Nu era nici în camera de ședințe, nici la cantină. Dar Sinan nu avea timp. După ce renunțase s-o caute și se îndrepta spre laborator, îi veni deodată să bea o cafea.

Pe urmă își dorise să nu fi vrut o pauză și să nu fi văzut ce văzuse.

Își văzu soția în cantina de la primul etaj. Christine nu stătea la vreo masă, toate de culori diferite, ci pe o canapea așezată spre fereastră.

Ea nu-i putea vedea pe oamenii care intrau în cantină, dar Sinan îi distinse imediat capul blond.

Soția lui nu era singură și, după cum râdea dându-și capul pe spate, se putea spune că era foarte veselă.

Sinan îl cunoștea pe bărbatul care era cu ea. Era consultantul maghiar angajat la Secretariatul General al Comisiei, pe care soția lui i-l lăudase de multe ori, desigur, pe plan profesional...

La început nu avu bănuieli. Ce putea fi mai firesc decât faptul că Christine lua o pauză cu un coleg apropiat? Dimpotrivă, se bucura că a găsit-o, dar, pe când se îndrepta spre ei, ungurul ridică mâna și-i dădu la o parte o buclă.

Poate că nu însemna nimic, dar gestul acesta mărunt cu mâna îl opri pe Sinan în loc. Își dădu seama deodată că între soția lui și ungur era o relație mai mult decât profesională. Intuiția aceasta era atât de puternică, încât nu se gândise nici o clipă că s-ar putea înșela. Nici acum nu se gândea.

Pentru un moment, încremeni. Apoi se întoarse și urcă în lift ca să meargă la laborator.

Nu simțea nici focul mistuitor al geloziei, nici vreo durere interioară. Doar se gândea: „Deci ăsta era motivul pentru toate îmbufnările ei și nopțile petrecute la serviciu..." Își aminti că nu mai făcuseră dragoste de câteva luni. Se întreba cine își pierduse primul dorința. Cum ar fi putut s-o considere responsabilă pe Christine pentru un lucru pe care nu-l mai împărțeau? Mai ales când se gândea la infidelitățile lui...

Restul se întâmplă foarte repede.

Cedă fără rezerve dorinței arzătoare care îl cuprinse deodată, ca și cum ar fi așteptat o asemenea oportunitate, o ocazie să se răzbune.

Fără îndoială, o dorise pe dr. Braibant de când o văzuse prima oară, când îi inspirase parfumul specific roșcatelor.

Dar era și acum uimit de felul brutal în care atacase și posedase trupul cald și somnoros al femeii, fără o vorbă, în patul în care se trezise dimineața. Ciudat, nu putea simți rușine nici când se forța.

Pe deasupra, Sylvie nu opusese vreo rezistență!

Dimpotrivă, se părea că-i place violența lui, care nu se deosebea de un viol. Sinan își amintea felul în care tânăra femeie își împletise trupul cu al lui, ca o viță, cu obrajii aprinși, tremurând de dorință.

Simți din nou pe piele sexul ei care se desfăcuse ca gura unui vulcan și-l absorbise înăuntru, ud tot.

Nu, nu simțea nici o vină față de ea, nici vreo remușcare față de Christine.

„Eu sunt hanul tuturor hanilor, stăpânul a patruzeci și opt de regate, umbra lui Dumnezeu pe pământ, care acordă coroana prinților din lumea întreagă, sultan și padișah peste Mediterana, Marea Neagră, Rumelia, Anatolia, Karaman și ținuturile romane, Dulkadir, Diyarbakır, Kurdistan, Azerbaidjan, Iran, Damasc, Alep, Cairo, Mecca, Medina, Ierusalim și toate pământurile arabe și Yemen, Bagdad, Basra și provinciile algeriene și chiar peste alte țări pe care strămoșii mei le-au cucerit cu puterea lor zdrobitoare, iar eu cu sabia-mi care scapără foc; eu sunt Sultanul Soliman Șah Han, fiul Sultanului Selim Han, născut din strălucitul Sultan Baiazid Han..."[1]

1. Preambulul scrisorii trimise regelui francez Francisc I de Sultanul Soliman Magnificul în 1525.

Celălalt vis

Daryal privea spațiul din fața sa de pe șaua unui cal cu coamă albă. El era călărețul, dar cine era el de fapt?

Ținea frâul calului în mâini și își privea picioarele, încălțate în cizme roșii, în scările de argint și teaca împodobită a săbiei lungi și curbate care-i ajungea până la genunchi, uimit de parcă ar fi fost ale altcuiva.

Pe măsură ce calul înainta la pas, spațiul din fața lui se transforma într-un câmp, în mijlocul căruia se înălța un cort roșu uriaș.

Memoria lui trează îi șopti: „Cortul sultanului..."

Nu putea vedea, dar știa că două armate se pregăteau de război pe două pante diferite ale câmpului, iar cea din stânga era a lui.

La fel cum știa că avea să-și găsească tatăl în cortul strălucitor de care se apropia.

Creierul îi deconectă brusc conștientul de visul pe care-l vedea pentru a doua oară și-l forță să privească scena din exterior: acum nu mai era Daryal călare pe cal, ci se uita din fața cortului la călărețul care venea spre el.

Călărețul era îmbrăcat în alb din cap până-n picioare și numai fața tinerească i se vedea de sub turbanul alb de pe cap. Era un tânăr negricios și vânjos, cu mustața încă rară.

Opri calul când ajunse în fața cortului, dar nu descălecă; așteptă nemișcat.

Era încruntat, cu sprâncenele unite. Daryal ghici la ce se gândea călărețul deși nu mai era în trupul lui, ci privea din afară.

Tânărul negricios era surprins de aspectul pustiu al locului; nu putea pricepe de ce nu erau străji la poartă.

Șovăia între intenția de a intra în cort și bănuiala care-l cuprinsese.

Însă Daryal înțelesese.

Voia să strige „Pleacă, nu intra!", dar nu putea scoate nici un sunet.

Încercă să facă o mișcare spre el și să-l împiedice să descalece, dar nu se putea clinti. Parcă era paralizat. Nu-și putea mișca membrele; nu putea decât să privească.

Era martor neputincios și disperat la visul pe care-l vedea; intuise și știa deja ce urma să se întâmple.

Firește, nu putea schimba cursul istoriei.

Tânărul negricios se hotărî în sfârșit. Ezitarea îi fusese învinsă de curiozitate. Coborî de pe cal cu o semeție agilă. În lipsa cuiva care să-l țină, până și aruncarea căpăstrului pe spinarea calului era elegantă.

Când tânărul trecu pe lângă el fără să-l vadă și intră în cort după ce împinse într-o parte ușa greoaie de piele, Daryal se gândi: „Ce păcat..."

Aflat acum înăuntrul cortului, privea uciderea unui fiu din „cealaltă" istorie pe care o visa.

Moștenitorul sultanului, prințul Mustafa[1], își întâlni călăii îndată ce intră în cort. Chiar și când cei doisprezece asasini muți se năpustiră asupra lui, el nu puse uneltirea de asasinare pe seama unei porunci a sultanului.

Se feri de primii patru, care săriseră la el cu mâinile goale, și reuși să scoată sabia. Lupta ca să-și salveze viața, întinzându-și în toate părțile trupul tânăr și viguros, făcând sângele să țâșnească și tăind în carne acolo unde lovea.

Dar erau prea mulți.

1. Prințul Mustafa (1515-1553): cunoscut în istoria otomană ca Șehzade Mustafa, adică Delfinul Mustafa. Întâiul născut al lui Soliman Magnificul, singurul său fiu cu Roxelana, executat la ordinele tatălui său la vârsta de 38 de ani. Mai târziu, fiul său Șehzade Mahomed a fost asasinat și el, la vârsta de șapte ani.

Prăbuşindu-se, strigă, cu un ultim efort:

– Tată, mă ucid!

Vocea-i era plină de uimire. Aşadar, nici în clipa morţii nu înţelesese.

Şi totuşi, tatăl lui era după cortina care separa intrarea cortului de camera de primire.

Răbdarea sultanului Soliman, care aşteptase liniştit până atunci, cedă la strigătul disperat de ajutor al fiului său şi răcni furios din locul unde stătea:

– Omorâţi-l mai repede!

Călăii muţi se aruncară asupra fiului său, vocea lui mai tânără, sângele lui mai sălbatic, copilul căruia-i dăduse viaţă, întâiul său născut, propriul vlăstar. Îi trecură funia de mătase în jurul gâtului.

Nici strangularea viteazului Mustafa nu se dovedi lucru lesnicios. Doi călăi îi apăsară capul în jos cu picioarele; şase se lăsară pe trupul lui. Ceilalţi îi puseră funia. Icnetele tânărului moştenitor, care se lupta pentru viaţa lui, nu se mai sfârşeau.

Peste ani, aceleaşi icnete aveau să însoţească ultima suflare a lui Soliman, prelungindu-se zile la rând şi rămânând neşterse în urechile celor care fuseseră martori la moartea agonizantă a sultanului.

Călăii, plini de sânge, aşezară cadavrul prinţului Mustafa pe un covor şi-l scoaseră din cortul sultanului, ca să fie văzut de soldaţi.

Când Daryal deschise în sfârşit ochii, era deja conştient de ceva vreme.

Acum îşi dădea seama cum trebuia să interpreteze visul pe care nu-l înţelesese prima dată. Dar tot nu ştia de ce-l visase.

Dar cei de la Bruxelles?

Vor fi ei în stare să înţeleagă treaba asta şi să desluşească visul lui, lăsând deoparte motivul şi modalitatea acestuia?

Stomacul i se strânse dureros. Îşi aminti că-i era foame. Nu mâncase nimic de la prânz.

Porni motorul Land Roverului şi intră pe şosea.

Era prea târziu acum să oprească în Nicosia. Cine mai servea mâncare la ora aceea?

Poate pe litoral. La hotelurile mari sau la cazinouri.

Hotărî să se întoarcă la Kyrenia şi să-şi încerce norocul în jurul motelului.

Paris, măruntaiele ISIS-ului

În timp ce elicopterul ocolea capitala Franței pe la porțile vestice și cobora spre aeroportul de pe Bulevardul Victor, Sinan își îndreptă atenția către priveliștea vizibilă prin geam.

Era atât de spectaculoasă încât te lăsa fără suflare.

Asemeni tuturor capitalelor antice prin care curge întotdeauna o apă, în bezna nopții, podurile de pe Sena, care tăia Parisul de la un capăt la altul, străluceau ca niște inele pe degetele subțiri ale unei mâini într-o mănușă de catifea neagră, întinsă spre ocean.

Nimeni nu înțelesese vreodată de ce partea de nord a capitalei, împărțită orizontal în două de râu, era numită *Rive droite*, iar cea sudică *Rive gauche*, în loc de „Orașul de sus“ și „Orașul de jos“.

Lucrul acesta nu avea, fără îndoială, nici o explicație, dar fusese acceptat ca atare.

Potrivit legendei, „banii“ se găseau pe malul drept, iar „intelectul“ pe malul stâng. Dar Sinan știa că legenda fusese infirmată de mult și că în Paris intelectul care se căsătorea cu banii își lua malul drept de amantă fără să renunțe la cel stâng.

Destinația lui era pe Rive gauche.

Încercă să folosească Turnul Eiffel, care uneori părea invadat de lumină, iar alteori semăna cu un far, drept punct de reper ca să vadă Palatul Invalizilor.

Iată-l. Domul aurit al mormântului lui Napoleon avea ceva din demnitatea mândră a unei bijuterii în reflexia lui austeră.

Dar nu mausoleul îl interesa pe Sinan, ci bezna din jurul acestuia.

Curând avea să pătrundă în adâncurile acestei întunecimi care acoperea parcul muzeului și Piața Invalizilor în care dădea acesta, în lumea suprarealistă săpată la șapte metri sub pământ.

Existența acestui labirint subteran care adăpostea ultrasecretul serviciu de informații al statului francez nu era un secret pentru nimeni. Inima rețelei electronice de comunicații care lega prin fibre optice sutele de unități informative răspândite prin țară bătea aici, în Piața Invalizilor.

Sinan mai privi o dată spre domul aurit și se gândi amuzat: „Trecutul deasupra, viitorul dedesubt“.

Perspectiva de ansamblu asupra Parisului lăsă curând loc străzilor pustii din suburbii.

Elicopterul, suspendat un timp în aer ca și cum și-ar fi fixat ținta, așteptă ca cele trei mașini care mergeau spre centrul pistei să oprească și ateriză lângă ele.

***

Le luă numai șapte minute să traverseze Parisul din Bulevardul Victor până în Piața Invalizilor.

Sinan își dădu seama că ajunseseră la destinație nu când se opri mașina, ci când masivul uriaș din față sări ca o minge de cauciuc să deschidă portiera chiar înainte ca motorul să se oprească.

Vasăzică accesul în labirint era printr-o simplă anexă de la marginea parcului, care putea trece drept magazie de unelte.

Cel puțin cu această ocazie.

Erau, cu siguranță, și alte intrări și nu era greu de tras concluzia că nu toată lumea folosea același pasaj.

Se părea că atentatul la viața doctorului Fleming crease o paranoia totală în rândul celor de la CEICS, care

erau oricum suspicioşi. La aeroport, o echipă GIGN[1] fusese adăugată celor patru agenţi USI care-l însoţeau deja. Dar nu-şi făceau simţită prezenţa.

Un singur francez urcase în maşina lui şi acesta îl conducea acum. Sinan admira eficienţa silenţioasă a micii forţe multinaţionale care se răspândise în întunericul parcului ca să organizeze protecţia.

Chiar erau unelte de grădinărit depozitate în anexă. Dar rafturile aparente de pe pereţi erau numai de decor. La apropierea lui Sinan, acestea se traseră într-o parte, făcând loc spre un modest lift de metal.

Dând uşor din cap, soldatul din comandoul francez îi făcu semn, fără să scoată o vorbă, că de aici va merge mai departe singur.

Începea coborârea în subteran.

Locul unde se opri liftul se deschidea într-un tunel luminat de becuri protejate. Sinan ajunse într-un coridor vopsit în galben şi luminos ca ziua, după ce trecu de două uşi armate, la zece metri distanţă între ele, şi de un punct de control. Capătul coridorului, cu birouri de sticlă de ambele părţi, nu se vedea, dar un bărbat înalt şi zvelt îl aştepta în mijloc, zâmbind.

Valul de bucurie care-l cuprinse pe Sinan îl făcu să uite toată oboseala.

Cei doi prieteni se priviră un moment fără să spună nimic.

Sinan crezuse mereu că prietenul său e mai arătos decât el.

Însă într-o zi Hilmi îi spusese că l-a invidiat întotdeauna.

După această mărturisire reciprocă, glumiseră spunând: „Poate că suntem homosexuali ascunşi!“

Şi totuşi, fără să ştie unul de altul, amândoi se întrebaseră dacă afecţiunea aceasta ar putea fi dragoste adevărată.

1. GIGN: Groupe d'Intervention de la Gendarmerie nationale, unitate specială de comando franceză.

Poate că atracţia reciprocă avea o explicaţie mai simplă, care excludea homosexualitatea.

Hilmi era prezent în toate amintirile lui Sinan, urâte sau frumoase, iar Sinan era prezent într-ale lui Hilmi.

Sinan se uită la şuviţa ştrengărească din părul lung şi cărunt, căzută pe fruntea prietenului său care stătea oarecum înclinat, ca să nu se lase pe piciorul pe care nu-l mai putea îndoi.

Cum putea până şi şchiopătatul să arate atât de bine la un bărbat?

Era această persoană cu înfăţişare nobilă mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu, ucigaşul lui, „Călăul“ transformat odinioară într-o maşină de luptă?

Da, el era. Şi orice făcuse era drept, iar Sinan l-ar fi susţinut.

Prietenia lor, care începuse în internatul unei şcoli, era un asemenea contract încât cauza unuia se bucura, fără ezitare, de cooperarea, ideile şi acţiunea celuilalt.

Era ca şi cum ar fi creat o moralitate specială între ei. O solidaritate absolută care nu putea fi cântărită cu unităţi de măsură exterioare sau judecată.

– Bine-ai venit în măruntaiele ISIS-ului! zise Hilmi.

Se mulţumiră cu o strângere viguroasă de mână şi o atingere pe umăr, în locul unei îmbrăţişări turceşti, ca să nu atragă atenţia din spatele pereţilor de sticlă.

– Sper că totul e bine! Am ţinut mereu legătura, dar, ştii, e prima dată când vin unde lucrezi tu, zise Sinan.

Hilmi zâmbi.

– Ştiu. Să-ţi arăt locul, dacă ai timp?

– Timp am, dar să ne ocupăm de treburi întâi, pe urmă vedem.

– Atunci hai, am pus şampania la răcit pentru tine în biroul meu!

Încercând să ascundă faptul că se străduia să-şi potrivească paşii cu şchiopătatul prietenului său, Sinan întrebă:

– Câţi oameni lucrează la ISIS?

– Tura de noapte înseamnă o treime din total, dar două sute zece oameni lucrează în subteran. Cei mai mulți sunt de la serviciul de informații al armatei... Suntem conectați la peste zece mii de terminale din toată Franța.

Lui Sinan îi scăpă un fluierat. Privind spre accesoriile negre de internet din spatele monitoarelor, cele mai multe nefolosite, din birourile înșirate pe ambele laturi ale coridorului, întrebă:

– Oho! N-am știut că ISIS și-a format o rețea atât de întinsă. Unde încap toți oamenii ăștia și aparatura; câți ari ați excavat sub pământ?

– Jur că n-am făcut-o eu! Abia acum doi ani am fost detașat aici; am găsit totul gata. Nu știu câți ari, dar e sigur că acoperă pe dedesubt toată Piața Invalizilor. E făcut din coridoare în spirală, ca să nu se intersecteze cu metroul și sistemul de canalizare.

Când Hilmi se opri în fața unei uși care dădea într-o cameră destul de spațioasă pentru condițiile de subterană, Sinan întrebă îngrijorat, ca și cum abia acum îi trecuse prin minte:

– Nu-ți era mai bine la Ministerul de Externe? Ești fericit aici?

Prietenul său ridică din umeri:

– Nu pot să spun fericit... Ministerul era, desigur, mai confortabil. În primul rând, lucram la lumina zilei; și eram mai liber. Aici suntem păziți tot timpul, controale la intrare, controale la ieșire... Pe lângă asta, ți se face dor de aerul liber și de soare. Dar nu mă plâng, fiindcă acolo mă plictiseam; aici sunt stimulat!

Hilmi avansase rapid în sectorul de informații din Franța, unde emigrase după cutremurul de la Istanbul, fără să aibă nicidecum greutăți în a-și găsi un loc de muncă, datorită cunoștințelor sale despre regiunea de unde se trăgea și limbilor străine pe care le vorbea; ba chiar talentele lui specializate erau împărțite între diferitele departamente prin „împrumut".

Sinan glumi:

– Acum ești o marfă, te transferă ca pe jucătorii de fotbal!

Hilmi oftă.

– Da, dar întotdeauna pe salariu de funcționar public...

Biroul său era un „spațiu deschis" printre celelalte aranjate asemănător. Un mic platou cu gustări era așezat pe masă.

În timp ce destupa sticla de șampanie, Hilmi îl întrebă:

– Ți-e foame?

Lui Sinan îi era într-adevăr foame. Așteptându-l să mănânce câteva sandviciuri și umplându-i iar paharul de șampanie, prietenul său îl întrebă:

– Spune atunci, ce aștepți de la mine?

– Detașarea ta temporară la CEICS s-a făcut?

Hilmi luă o înghițitură de șampanie și aprobă din cap.

– Da... Dar nu pot să-mi închipui de ce au nevoie de mine într-o operațiune ca asta.

– Ce știi exact despre operațiunea Kufernesis I? Spune-mi ce știi; eu o să-ți umplu golurile și-ai să înțelegi de ce.

De fapt, Hilmi știa totul, în afară de complicația întâmpinată în faza de laborator.

Ca să asigure fluxul de informații despre operațiune între SUA și UE, ISIS îl alesese, bineînțeles, pe omul care cunoștea cel mai bine Nova Roma.

Termină spunând:

– Vezi dar că pământul unde ne-am născut nu mai este patria noastră, ci terenul nostru de expertiză.

Se citea regret în vocea lui.

Sinan își întoarse ochii și rămase tăcut.

Cei doi prieteni băură din șampanie în tăcerea gândurilor împărtășite și nerostite.

Hilmi spuse, fluturându-și mâna prin aer:

– Nu contează... Acum să trecem la treabă. Tocmai au sunat de la Langley. Mă-ntreb dacă știi; un agent CIA trimis în Cipru a dispărut.

Sinan nu ştia:

– Asta e de rău...

Hilmi aprobă:

– Da. Cel puţin nu pare promiţător. S-ar putea să-i găsească pe undeva cadavrul zilele astea.

– Şi înseamnă că ruşii au intrat în joc! adăugă Sinan. Aşa că nu mai avem mult timp. Vreau să pleci imediat în Cipru cu primul avion, dimineaţa.

– Care dimineaţă? Deja e dimineaţă; câte ore mai sunt până dimineaţa? În plus, de ce mă trimiţi pe mine? E nevoie de un agent olog? Mi-a trecut vremea, băiete... Nu mai pot lucra pe teren. Nu facem un film; la vârsta asta, poţi să te joci de-a spionul numai de pe tuşă!

Sinan îl mustră râzând:

– Termină! Termină şi nu mai exagera!

Însă Hilmi părea hotărât, pe jumătate glumind, pe jumătate serios.

– Nu pot să fiu de nici un folos în Cipru. Nu mai am vârsta potrivită şi, pe deasupra, cum să mă ocup de ruşi în halul ăsta?

Arătă spre piciorul beteag.

Continuă:

– Dacă CEICS vrea un spion bătrân cu părul alb, atunci du-te tu! Sau hai să mergem împreună; în cazul ăsta mă bag... Eu mă ocup de cazinouri şi tu de Kufernesis I.

Îşi frecă bărbia de parcă s-ar fi gândit:

– Da. Aşa colaborare aş accepta.

– Nu mai face pe clovnul! zise Sinan. Taci şi-ascultă. Eu nu pot să merg. Trebuie să mă întorc la laboratorul de la Bruxelles... Au nevoie şi acolo de cineva care cunoaşte istoria turcească a Noii Rome!

Şi-i explică lui Hilmi problema pe care o întâmpinase în laborator în descifrarea visului lui Daryal.

– Dacă ideea profesorului e corectă şi secvenţa de vis pe care inteligenţa artificială n-a putut-o lămuri e o interferenţă a unei amintiri legate de istoria otomană, atunci lucrurile

sunt complicate. Trebuie să clarificăm două lucruri: în primul rând, poate Daryal să dea un sens visului pe care l-a văzut? Dacă el nu, poate că reuşeşti tu. În al doilea rând, secvenţa asta otomană e o creaţie a propriei memorii genetice a lui Daryal sau o amintire genetică din mintea Moştenitorului? Lucrul ăsta e de cea mai mare importanţă, fiindcă face îndoielnică existenţa şi identitatea moştenitorului din descendenţa lui Constantin. Poate am căzut într-o capcană întinsă de ruşi ca să căutăm un fals moştenitor!

– Trebuie să fii istoric ca să rezolvi dilema asta. Dacă nu-s suficiente cunoştinţele mele de istorie otomană? Europa e plină de istorici turci. De ce nu trimiteţi pe unul din ei?

– Chiar aşa, de ce nu? Atunci de ce să nu dăm şi un anunţ în ziare: căutăm istoric spion pentru operaţiunea Kufernesis I... Mă iei peste picior? Lăsând deoparte Europolul, câţi spioni sunt în lume care să fie şi specialişti în istoria otomană? Chiar dacă nu-s adecvate cunoştinţele tale, poţi să faci cercetări pe care Daryal nu le poate face. Poţi să contactezi liber sursele de informaţii, ba chiar să intri în secret în legătură cu noi. El nu foloseşte nici un fel de echipament, ca să nu i se dea de urmă.

– Dar dacă agentul CIA a dispărut, înseamnă că sunt unii care ştiu unde e Daryal...

– Aşa e. Însă Daryal ştie oare că ruşii sunt pe urmele lui? Nu putem afla asta, fiindcă el respectă ordinele. Nu contactează nici CEICS-ul, nici pe altcineva. Se fereşte de orice echipament sau intermediari care ar putea lăsa urme, inclusiv telefonul, internetul şi oficialii CEICS din Cipru.

– Vasăzică depinde de mine să-l salvez pe agentul Nejla, ai? glumi Hilmi. Apoi deveni serios: Maiorul Nejla... Chiar mi-e dor de tipul ăsta. E maior acum, nu?

Sinan dădu afirmativ din cap. Înţelesese că împotrivirea prietenului său începea să scadă. Nu era nevoie să insiste. Rămase tăcut, aşteptând ca Hilmi să spună da.

Chiar în acel moment, un funcţionar de serviciu bătu la uşa deja deschisă a biroului şi strigă:

– Domnule Morin! Puteți veni imediat? A venit un mesaj de la Bruxelles, codat urgent...

Evident, mesajul de la Bruxelles îl privea și pe Sinan.

Se ridicară amândoi și-l urmară pe funcționar pe coridor.

Intrară în uriașul glob printr-o ușă codată. Înăuntru era un zgomot dens și toți cei zece sau doisprezece oameni care lucrau înăuntru purtau căști de protecție pe urechi. Obișnuit să nu vorbească pentru a evita să țipe, oficialul arătă spre unul dintre ecrane.

Mesajul era o serie de linii verticale, asemănător cu un cod de bare.

Sinan știa că ISIS folosea în comunicații un cod în trei etape.

Deși tehnicianului, însărcinat să facă asta numai în prezența persoanei căreia-i era destinat mesajul, îi luă numai un minut să descifreze codul, lui i se păru interminabil.

În cele din urmă pe ecran apăru un alt cod de bare, la fel de incomprehensibil, dar din ciudata imprimantă, asemănătoare cu un prăjitor de pâine, ieși o bandă. Fără măcar se uite la ea, tehnicianul i-o întinse imediat lui Hilmi. Acesta i-o dădu lui Sinan, după ce o citi. Chiar și forma scrisă a mesajului era codată: „Analiza de sânge a fiului cel mare Mustafa este pozitivă".

Cei doi prieteni se uitară unul la altul. Înțeleseseră că laboratorul CEICS rezolvase celălalt vis. Hilmi puse cu mâna lui banda în tocătorul de hârtie.

După ce ieși din sfera de sticlă care adăpostea sistemul de comunicații al centrului, Sinan spuse în șoaptă:

– Se pare că-i o poveste pe care-o știm toți. Ne învățau la școală că „atunci când Soliman Magnificul a poruncit uciderea fiului său Mustafa a început declinul Imperiului Otoman". Deci asasinarea lui Caesar Crispus, pe care Daryal a visat-o urmărind visul Moștenitorului, a adus în memoria lui o altă crimă, amintindu-i fapte legate de execuția prințului Mustafa.

Hilmi spuse:

– Probabil că Nejla a descifrat asta.

Sinan aprobă:

– Probabil că da.

Urmă un moment de tăcere.

Hilmi murmură:

– Ciudată situație...

Părea îngrijorat. Sinan se uită în ochii prietenului său, cerând parcă o explicație.

– Caesar Crispus și prințul Mustafa sunt doi prinți asasinați de tații lor, împărații, zise Hilmi. Dar asemănarea nu se limitează la felul în care au murit. Au avut aceeași soartă încă de la început... Nu e Caesar Crispus singurul fiul al lui Constantin de la soția lui Minervina?

– Da, spuse. Pe deasupra, Crispus e primul și singurul lui copil din afara căsătoriei. Minervina nu era soția legiuită a lui Constantin cel Mare... Poate fi considerată concubina lui, înainte să se însoare după lege cu Fausta.

– Ca să vezi, râse Hilmi. N-a fost mama prințului Mustafa o concubină care i-a născut lui Soliman primul și singurul copil înainte să se însoare legal cu Roxelana[1]?

– Nu-mi mai amintesc nici eu, dar o să aflăm. Treci la subiect, ce vrei să spui?

– Mama vitregă a lui Caesar Crispus, Fausta, l-a convins pe tatăl lui, împăratul, să-l ucidă. La fel s-a întâmplat și cu prințul Mustafa și mama lui vitregă, Roxelana. Amândouă femeile au conspirat împotriva fiilor vitregi pentru ca propriii lor fii să urmeze la tron... Chiar și conspirațiile sunt similare: i-au făcut pe soții lor, împărații, să creadă că fiii cei mari se pregăteau să-și detroneze tații și să urce ei înșiși pe tron!

Lui Sinan comparația începea să i se pară interesantă.

1. Roxelana (1510-1558): prima femeie din istoria otomană căsătorită oficial cu un sultan, cunoscută în sursele turcești ca Hürrem Sultan.

– Cred că semănau și la personalitate. Istoria scrie despre amândoi cu aceleași laude: și Caesar Crispus, și prințul Mustafa au câștigat afecțiunea poporului și au devenit favoriții armatei. Abilitățile lor erau destul de puternice ca să merite tronul și să-i pună în umbră pe ceilalți pretendenți.

Hilmi întrebă:

– Câți frați vitregi a avut Caesar Crispus, candidați la tron?

– A avut trei frați, zise Sinan.

– Nu ți se pare ciudat? Din câte știu eu, și Soliman avea trei fii în viață când a fost ucis prințul Mustafa...

Sinan își pierdea răbdarea:

– Și ce înseamnă toate astea? Vrei să spui că prințul Mustafa era reîncarnarea lui Caesar Crispus?

Hilmi își trecu brațul pe sub al prietenului său, spunând:

– Hai să studiem niște istorie în noaptea asta. Sunt sigur c-o să găsim și alte asemănări. Chestia asta a început să-mi stârnească interesul! Ai câștigat, plec în Cipru dimineață! De mult n-am mai stat treji toată noaptea; ei și, o să dorm în avion...

Idolul negru

Trecuse de miezul nopții când farurile Land Roverului luminară semnul rutier pus de Republica Unită Cipru în locul modestului „Girne" de pe vremuri.

În bezna nopții, semnul fosforescent, „Kyrenia" scris în alfabetul grec și dedesubt cu litere latine, cu stelele Uniunii Europene pe o bandă în colț, se aprinse ca un semn de victorie în ochii lui Daryal, înainte să se stingă la loc.

Cafenelele din centrul orașului, pustii în timpul zilei, gemeau de lume, iar traficul era aglomerat. Pe insulă, unde temperatura ajungea la 45 de grade Celsius, oamenii ieșeau noaptea, când nici măcar nu era răcoare, dar era suportabil.

Daryal fu surprins de numărul de soldați în uniformă amestecați în mulțime, dar apoi își aminti: NATO nu părăsise bazele lăsate de armata turcă nefolosite și își sporise contingentul de câteva ori.

Motivația oficială pentru masarea de forțe ale NATO în Cipru era de a preveni reizbucnirea istoricului conflict sângeros dintre populațiile musulmană și creștină.

Însă adevăratul motiv erau rezervele de petrol descoperite în apele teritoriale ale Ciprului cu câțiva ani în urmă. Rivalitatea secretă din rândul Cruciaților, presupuși aliați împotriva Semilunii, era latentă în întrebarea: „Care cruce va controla Mediterana de Est, Rusia ortodoxă sau Occidentul catolic?".

Adevărații parteneri ai alianței cruciate erau UE și SUA, care cuprindeau creștini catolici, protestanți și ortodocși.

Mecanismul creat de NATO în Cipru urmărea să sfarme crucea rusească dacă încerca, printr-o viclenie în două etape, să se stabilească pe insulă.

Lichidaseră împreună Turcia, o făcuseră bucăți și-o împărțiseră între ei.

Însă, dacă frontul islamic din Orientul Mijlociu și Asia era învins, rațiunea de a fi a alianței cruciate ar fi dispărut și s-ar fi luptat între ei, în lipsa unui inamic comun.

Toate țările știau asta și își alegeau deja tabăra între Rusia ortodoxă și Occidentul catolic, ca să nu fie prinse nepregătite.

Le fusese de ajuns să împingă Turcia până la gât în datorii, prin susținătorii legii Sharia, pe care-i numeau „islamiști moderați", și apoi să se repeadă asupra ei pentru a-și recupera împrumuturile, declarând că „este prea islamizată"; apoi veniseră divizarea și împărțirea Turciei, o țară mică de mărimea unei batiste rămasă dintr-un imperiu uriaș.

Adevăratul război nu era cel care se încheiase, ci acela care era pe punctul de a izbucni. Sămânța lui fusese semănată când Istanbulul le fusese luat turcilor după cutremur, iar flota NATO și cea a Rusiei se confruntaseră în Strâmtori, prada de război.

Cursul consfințit al evenimentelor era clar.

Pe Daryal nu-l interesa cine avea să iasă învingător din aceste războaie medievale ale modernității.

Ura toate cele trei cărți și sacramentele în care stăpânii nu credeau, dar le fluturau ca să ducă mulțimea de nas.

Cărțile sfinte era îmbibate de mirosul banilor de la începutul veșniciei. Iar banii însemnau putere, cu care sigur unul avea să-l zdrobească pe celălalt.

El înțelesese deja de mult că omenirea nu va putea niciodată să fie propriul ei stăpân, iar cei care vor să împartă și să distribuie bunurile lumești mai echitabil vor pierde mereu în fața celor care promiteau o viață dulce numai după moarte.

Își pierduse toate ideile despre o rasă umană liberă, egală și frățească, ca și despre dreptate și compasiune, la căderea Istanbulului.

Acum singura sursă de energie care-i ghida viața era curiozitatea, iar combustibilul ei, aventura.

Se întreba cum de masele umane mai puteau fi convinse să ucidă și să fie ucise cu niște minciuni vechi de cinci mii de ani.

Mințile avide de sacru și deci deschise la manipulare nu puteau fi înduplecate nici de progresul inteligenței, nici de faptele științifice.

Ce, dacă nu curiozitate, era urmărirea unui vis pentru a rezolva secretul unei memorii genetice transmise din generație în generație vreme de o mie șapte sute de ani?

Acum nu mai era partizan, ci martor.

Dacă mai lucra pentru UE, nu era fiindcă nu avusese oferte din cealaltă tabără, ci fiindcă i se părea mai plăcut să împărtășească memoria de o mie șapte sute de ani căreia-i păstra amintirea decât s-o distrugă.

Tot gândindu-se la acestea, părăsi centrul orașului și intră pe un drum de coastă destul de liniștit.

Se simțea amețit de foame.

Mai erau numai șapte sau opt kilometri până la motel. Se întrebă dacă ar fi putut găsi ceva de mâncare dacă se ducea direct acolo. Dar dacă nu găsea nimic, gândindu-se la căldura infernală care-l aștepta în cameră, i se făcu silă. Era sigur că nu reparaseră aparatul de aer condiționat: toate mergeau încet în Cipru.

Pe deasupra, posibilitatea de a da peste Destina nu-l încânta deloc.

Nu era pregătit s-o reîntâlnească pe tânără. Deocamdată, cel puțin.

Era prea obosit ca să-și pună masca și să-și joace rolul.

Întoarse volanul mașinii spre primul semn luminos pe care-l văzu. Pe firma pe care imaginea unui palmier verde clipea în întunericul nopții scria cu roșu „Club Emerald".

Daryal completă în gând semnul clipitor: „Casino and Resort".

Singura sursă de venit în Ciprul de Nord, supus embargoului în jumătatea de secol cât fusese sub stăpânire turcă, erau şi acum jocurile şi turismul de vacanţă. Unificarea insulei sub steagul UE nu se reflectase încă în dezvoltarea regiunii abia eliberate de sub embargo. Dar hotelurile aveau mai multe stele, una mai strălucitoare ca alta.

Daryal se gândi că insula, în starea actuală, semăna cu aceea la care se întorsese Cuba după ce scăpase de regimul comunist, pe care numai partizanii lui şi-l mai aminteau. Cuba se transformase în bordelul Americii, iar Ciprul, al Uniunii Europene.

Insula era locul tuturor faptelor ilegale, de la spălare de bani la trafic de droguri. Mercenari, asasini plătiţi, prostituate rusoaice, arabe sau din Orientul Îndepărtat, toate de cumpărat. În ultimii ani, toţi care scăpau de undeva ajungeau în Cipru, Babelul Mediteranei. Nu numai rufele murdare ale mafiei, ci şi ale guvernelor erau spălate aici.

Stabilimentele de turism precum Club Emerald, chintesenţa de cinci stele a lipsei arabe de sofisticare, erau în slujba bogătaşilor necinstiţi care îşi permiteau să piardă într-o noapte averea pe care-o câştigau într-o zi.

Dar lui Daryal îi plăcu răcoarea care-l lovi în faţă când intră.

Holul era luminat ca ziua, dar şi la fel de aglomerat. Se părea că oamenii de „casino and resort" de pe insulă trăiau tot noaptea. Din fericire, erau şi camere libere. Al doilea bar de la parter era deschis până dimineaţa ca şi sala de jocuri, iar la braserie se servea mâncare.

Daryal o luă spre braserie, înainte să urce în cameră.

Se simţea foarte murdar cu sudoarea care se uscase pe cămaşă şi pantalonii boţiţi. Dar mai întâi avea nevoie de un pahar de whisky şi ceva de mâncare.

Câţiva clienţi erau împrăştiaţi pe la mesele din sala mare cu decoraţiuni asemănătoare celor din hol. Daryal

se duse direct la bar şi se aşeză pe un scaun. În timp ce se uita la sticlele cu băuturi, îl cerceta şi pe barmanul care ştergea paharele.

Era un om simpatic, la vreo şaizeci de ani, care părea să-şi cunoască bine meseria. Nu dură mult până să apară în faţa lui:

– Ceva de băut, domnule?

Dar se întoarse fără să aştepte răspunsul, apucă sticla de Balvenie, turnă într-un pahar şi i-l puse dinainte cu gheaţă.

Daryal era mirat. Scotchul pe care-l zărise printre sticle când barmanul ştergea paharele era acum în faţa lui înainte ca el să fi deschis gura.

Incapabil să-şi învingă curiozitatea, întrebă:

– De unde ai ştiut?

Barmanul scutură din cap, ca şi cum ar fi ştiut că poate uimi lumea şi era bucuros de asta, arătând întâi spre sticlă, apoi spre el însuşi:

– Sunt de douăzeci şi doi de ani în bar!

Vorbea englezeşte cu accent grecesc. Era evident că era grec din Cipru, după părul creţ, mai mult alb decât şaten, ochii verzi şi forma feţei.

Daryal râse sincer; în aceeaşi clipă, se gândi că nu râsese de mult.

– Astea nu merg cu scotchul, dar nu vreţi nişte alune?

– Nu, aş vrea ceva mai consistent...

Barmanul îi întinse meniul. Daryal comandă o simplă omletă, care să fie servită repede, şi apoi se concentră asupra băuturii. Se bucura de fiecare strop din deliciosul Balvenie care-i curgea pe gât până în stomac şi îl cuprinse o oboseală plăcută. Când se gândea că gustul whisky-ului e apreciat mai bine pe stomacul gol, i se servi omleta.

După ce-şi potoli foamea, ajutat şi de efectul băuturii, uită de oboseală. Se lăsă pe spate cu plăcere şi-l chemă pe barman:

– Trabucuri ai?

Ciprul era o excepție și de la interdicția fumatului, impusă în toată Europa. Toată lumea scotea fum ca un horn, în afara locurilor publice oficiale.

Barmanul așeză cutia cu trabucuri în fața lui și așteptă până când el alese un „Romeo y Julieta", mirosind și pipăind trabucurile. În timp ce aprindea un chibrit lung și îl întindea spre el, spuse:

– Țigările și trabucurile se plătesc înainte, domnule.

Când Daryal scoase banii din buzunar, bucățica de hârtie pe care o mototolise în biserică și apoi uitase unde a pus-o ieși o dată cu bancnotele. Puse hârtia la loc în buzunar, dar mintea lui, stimulată de nicotina pe care o inhala din havană, se îndreptă spre evenimentele din acea zi.

Mai comandă un whisky și începu să se gândească. Cadavrul pe care-l dusese cu mașina, agentul american, Destina... Cine erau și ce legătură era între ei? Cine scrisese ciudatul mesaj pe bucata de hârtie?

Când repeta pentru sine, tăcut, „Noirallah", căutând un sens, îl auzi pe barman, care lustruia o tavă ceva mai încolo, spunând:

– Mavro Teos!

Încremeni.

„Mavro teos" însemna „Zeul negru" în greacă.

Cuvântul la care se gândea Daryal, despărțit în „Noir" și „Allah", nu era altceva decât Allah precedat de „negru" în franceză.

Se uită uluit la barman. Omul rămăsese tăcut după ce rostise cele două cuvinte și acum freca încet tava.

– Barman!

Acesta lăsă tava și veni.

– Da, domnule!

– Ce boscorodeai adineaori?

– Boscorodeam?

– Da!

– Nu mi-am dat seama, domnule!

Daryal îl privi atent. Părea sincer, dar se albise la față.

– Ai spus Mavro Teos!

– Vă rog să nu spuneți nimănui, domnule. Vă rog să nu faceți plângere; ei mă cred nebun, dar nu sunt, credeți-mă! Numai câteodată mi se întâmplă și nu cu oricine! Cu dumneavoastră... nu știu de ce. Îmi pare rău, vă rog să mă iertați...

Daryal era uimit simțind, bizar, teama omului în el însuși.

Întrebă cu voce domoală:

– Ce se întâmplă câteodată; ce vrei să nu spun?

Omul își feri ochii:

– E greu de explicat...

Daryal aproape că știa tot ce urma să audă. Aproape că-i citea omului gândurile, cu o înțelegere care depășea intuiția.

Îl încurajă spunând:

– Încearcă. Poate înțeleg...

Ochii li se întâlniră.

Privirea omului se scurse într-a lui Daryal ca și cum ar fi deschis un drum nevăzut prin pupilele lui și, din acel moment, își acordară unul celuilalt o încredere imposibil de înțeles.

– Câteodată îmi vin în cap gânduri ciudate, când nu mă gândesc la nimic... sau când n-au nici o legătură cu lucrul la care mă gândesc. Nici măcar gânduri... De obicei un cuvânt. Uneori un sentiment.

– Ca Balvenie?

Chipul barmanului fu luminat de un zâmbet timid.

– Da. Dar câteodată îmi vine în minte un cuvânt de care n-am mai auzit. Ca o monedă ciudată, ping!... Din copilărie sunt așa. Mi-a dat seama devreme că percepeam cuvintele din mintea oamenilor și uneori sentimentele lor... Încerc să trec peste asta. Oricum, nu mi se întâmplă des și nu cu oricine... Dar îmi face multe necazuri. Fiindcă uneori repet cuvintele cu voce tare. Eu nu-mi dau seama, dar cei care aud...

– Reacționează ca mine...

– Chiar mai rău. Se sperie.

– Zici că lumea te crede nebun?

Omul dădu din cap a resemnare.

– Știți... Oamenii numesc prostii ceea ce nu pot înțelege și nebunie ceea ce le depășește inteligența. În felul ăsta nu se mai tem.

Se lăsă un moment de tăcere.

Daryal nu se putea hotărî dacă să râdă sau să plângă. Era în fața unei situații pe care în vremuri normale n-ar fi crezut-o, dar acum o credea.

„Cum să nu cred?“, se gândi. „Urmărind un coșmar, îl caut pe moștenitorul cuiva care a trăit acum șaptesprezece secole. Între timp, întâlnesc un barman care-mi poate citi gândurile. Dacă vrei logică, e logic... Totul se potrivește.“

Se știa încă din secolul XX că gândurile nu sunt altceva decât unde de energie. Știința reușise să înregistreze aceste frecvențe de energie la începutul anilor 2000, iar acum pasul următor era considerat firesc; adică să fie citite, nu doar înregistrate.

Dar întotdeauna cu mijloace tehnologice!

Era nevoie să se plaseze un implant în creierul persoanei ale cărei gânduri urmau să fie citite și să se descifreze frecvențele înregistrate de implant cu ajutorul inteligenței artificiale.

Superioritatea inteligenței artificiale pe jumătate vii Hal era că se afla cu o generație înaintea celorlalte și putea înregistra și descifra nu numai gânduri, ci și vise.

Dar acum, în fața lui era un cititor de gânduri pe deplin viu și în stare naturală, fără vreun aparat de nanotehnologie. „Citea“ ocazional, dar oricum... Era uimitor.

Era însă cu adevărat?

Își aminti cuvintele neurobiologului de la CEICS care cerceta abilitățile parapsihologice ale mediumurilor, folosite de multă vreme de aproape toate serviciile de informații, când această misiune nu exista și nici măcar nu se vorbea despre ea:

– Creierul omenesc este un transformator miraculos care își poate genera propria energie, cu abilități naturale care le depășesc pe cele ale inteligenței artificiale. Civilizația a tocit aceste abilități naturale. Oamenii primitivi comunicau între ei prin telepatie. Dacă abilitatea aceasta tocită ar putea fi stimulată, n-ar mai fi nevoie de implanturi sau de rețeaua de informații.

Apoi adăugase cu speranță copilăroasă:

– Poți să-ți imaginezi cât de simplu ar fi totul? De vreme ce oamenii și-ar citi unul altuia gândurile, n-ar mai putea minți. Fiecare ar ști ce e bine și ce e rău; n-ar mai exista secrete, nici nevoia de spioni. Am trăi într-o lume adevărată, transparentă!

Daryal nu era de aceeași părere.

Îl contrazisese spunând:

– Ori într-o lume mai complicată!

Credea că o rasă umană fără secrete ascunse s-ar război și mai mult.

Un om a cărui receptivitate primitivă nu era prea tocită stătea acum în fața lui și nu părea prea bucuros de abilitatea lui care îi contraria pe majoritatea semenilor lui.

Nu se putu abține să întrebe:

– Ai idee la ce mă gândesc acum?

Barmanul spuse:

– Nu, v-am spus, nu se întâmplă tot timpul... Dar de ce-mi vorbiți atât de familiar? Eu vă vorbesc respectuos. Dumneavoastră sunteți clientul, iar eu barmanul. Dar nu suntem nici stăpân și servitor, nici prieteni...

Daryal era năucit. Parcă s-ar fi produs o transformare fizică în omul din fața lui. Omul cumsecade și supus care-i implora adineaori să nu spună nimănui secretul lui dispăruse și altcineva, cu trăsături severe, îi luase locul. Ba chiar părea mai înalt când se îndrepta de spate.

Gândindu-se „Dr. Jekyll și Mr. Hyde“, înghiți și spuse smerit:

– Îmi pare rău.

Chipul barmanului se îmblânzi deodată. Spunând „Nu-i nimic", se duse ceva mai încolo şi continuă să lustruiască tava de unde o lăsase.

Sorbind din scotch, Daryal conchise că omul nu era normal. Dar îi stârnise curiozitatea. Aşteptă puţin şi apoi întrebă cât se poate de politicos:

– Lucrezi de mult aici?

Înainte să primească un răspuns, un grup numeros de clienţi intră şi se îndreptă direct spre bar, bombardându-l cu comenzi. Era clar că veneau din sala de jocuri. În câştig sau în pierdere, era sigur că aveau să-şi înece restul nopţii în alcool. Barmanul terminase cu vorba; acum era timpul să-şi arate priceperea.

Când Daryal semna nota pentru bar, barmanul spuse „Nikolaos!", înainte să se îndrepte către noii clienţi.

Daryal se gândi că „Ar fi putut să spună Niko". Totuşi spusese Nikolaos, care înseamnă „victoria poporului" când e pronunţat astfel.

Îndreptându-se către lifturile transparente din centrul holului principal, era hotărât să-şi petreacă restul nopţii în camera lui de la etajul patru.

Dar surprizele din acea noapte încă nu se terminaseră pentru Daryal.

Când urca singur, liftul lui se întâlni pentru o clipă cu celălalt lift, care cobora. Omul din el nu-i era deloc străin lui Daryal. Era cu spatele, vorbea cu cineva şi nu mai avea pălăria de dimineaţă. Dar câţi oameni cu părul alb şi o asemenea constituţie se întâmpla să fie în Cipru?

Aşadar americanul nu se mulţumise să pună un cadavru în Land Roverul lui, ci îi pusese şi un microfon în maşină şi-l urmărise.

Şi nici măcar nu ascundea că-l urmăreşte. Găsi un bilet de la recepţia hotelului, băgat pe sub uşă: „Little John vă aşteaptă la micul dejun în grădină".

„Cine ştie cine-o să moară şi cine-o să mai trăiască până dimineaţă...", se gândi Daryal.

Împărătesei Fausta nu i-a fost dat nici să fie martoră la urcarea pe tronul roman a fiilor ei, care se ridicaseră la rangul de moştenitori după executarea fiului ei vitreg Caesar Crispus din cauza calomniei ei, nici să vadă asasinarea lui Constantin al II-lea şi a lui Constant I de către fratele lor Constanţiu al II-lea.

La puţin timp după ce devenise ucigaşul propriului fiu, Constantin cel Mare a dat un ordin secret femeilor care o îmbăiau pe Fausta: când Împărăteasa a mers la baie, bazinul în care se afla a fost încălzit treptat; i se împingea capul înapoi în apă ori de câte ori voia să iasă, iar Fausta a fost ucisă prin fierbere.

Dintre fiii care se ridicaseră la rang de moştenitori după executarea fiului ei, prinţul Mustafa, Roxelana l-a văzut pe fiul ei Cihangir murind de inimă rea la câteva luni după fratele său vitreg. Dar n-a putut fi martoră nici la executarea lui Baiazid de către propriul său frate, Selim al II-lea, nici la urcarea acestuia pe tron. La cinci ani după uciderea prinţului Mustafa în urma calomniilor ei, ea a murit de moarte bună.

Istoria aceasta a fost scrisă de bărbaţi, sub domnia unor bărbaţi, în încercarea de a-i absolvi pe cei doi taţi, care-şi asasinaseră fiii, punând totul pe seama intrigilor mamelor vitrege.

Însă Constantin cel Mare a ordonat asasinarea fiului său Crispus, singurul care-i putea depăşi succesul, cu ambiţia de a înlătura un rival. Acelaşi motiv este valabil şi pentru uciderea prinţului Mustafa de către Soliman Magnificul.

Sub mormânt

Privindu-l pe Sinan cum doarme adânc, cu brațele pe masa din biroul larg aflat la șapte metri sub Piața Invalizilor, Hilmi își amintea de anii în care stătuseră unul lângă altul la Liceul Galatasaray.

Era în secolul trecut.

Stăteau pe bănci prinse de pupitrele de lemn. Aveau obiceiul să doarmă în același fel când vocea profesorului suna ca un cântec de leagăn. Bineînțeles, după ce se ascundeau în spatele prietenilor care stăteau drepți în băncile din față.

Elevii erau îmbrăcați la fel, ca să ascundă diferența dintre bogați și săraci. Turcia nu avea bani, dar avea clasă. Oamenii se îmbrăcau curat chiar și în haine ponosite; nu se îngrijeau de aparența exterioară, ci de rafinament.

Hilmi se obișnuise să le răspundă oamenilor care-l întrebau uneori „De ce țara ta a încetat să existe?" prin cuvintele: „Moartea educației și a fineții ne-a distrus caracterul național". Chiar dacă nimeni nu înțelegea, el știa că țările și civilizațiile se prăbușesc, înainte de toate, atunci când cultura comună, liantul care ține toate cărămizile împreună, se sfărâmă.

Deși marele Imperiu Otoman ar fi trebuit să fie complet nimicit, la începutul secolului trecut se deschisese o paranteză și, datorită unui geniu, turcii mai putuseră rezista un timp pe o bucată de pământ întinsă de la Edirne la Ardahan.

Însă durata republicii, în timpul căreia se născuse el, nu putea depăși o sută de ani. Fanaticii religioși, convinși

să fie o turmă de credincioși, nu o națiune, reușiseră primii să facă uitată identitatea turcă. Apoi oamenii care aspirau să fie arabi ieșiseră în față și distruseseră statul, întâi vânzând, apoi cedând teritorii în contul datoriei de stat.

Scurta paranteză deschisă de republică fusese închisă, iar împărțirea statului otoman, continuată de unde fusese lăsată.

Acum turcii erau împrăștiați prin toată lumea, asemeni israeliților alungați din Palestina în Vechiul Testament. Era rândul lor să nu aibă o casă și să fie aruncați de colo-colo.

Pe deasupra, nu aveau o cultură specifică, precum israeliții care și-o păstraseră pe a lor vie mii de ani în exil. Singurul numitor comun era limba, deși turcii își spuneau până și rugăciunile în arabă. Erau așadar condamnați să fie asimilați oriunde mergeau sau să se supună noii culturi dominante pe teritoriile unde locuiau.

O mână de intelectuali turci ca Hilmi și prietenii lui, care își păstrau cultura în memorie, aveau să adopte un internaționalism fără țară. Nu aveau nici o identitate precisă, ca evreii care se întorseseră în Israel să fondeze un stat, nici idealuri.

Chiar și limba turcă era păstrată vie mai mult de uiguri, turkmeni și turcii din Azerbaidjan decât de ei.

Hilmi se gândea mult la lucrurile acestea: de fapt, otomanii eliminaseră identitatea turcă din Anatolia. Adoptarea culturii arabe începuse când elevii fuseseră ostracizați, iar secta sunnită acceptată ca religie de stat. Republica încercase să creeze o nouă conștiință de a fi turc, dar aceasta fusese înăbușită de fanaticii religioși ajunși la putere.

Prima condiție pentru a învinge o națiune este să i se distrugă identitatea națională. Când națiunea este divizată, nu e mare greutate să se divizeze țara.

Exact asta se întâmplase.

Cei care voiau să împartă Turcia îi sprijiniseră pe islamiști, ca aceștia să erodeze conștiința națională și să dezbine poporul. Cu SUA în frunte...

„Şi acum lucrez cu americanii!", se gândi el cu ironie.
Oftă şi şi-l bătu uşor pe Sinan pe umăr:

– Hai, trezeşte-te; să mergem. Trebuie să trec pe acasă, să-mi iau bagajul.

Prietenul lui îngăimă cu o voce somnoroasă:

– Mahidevran, Bosfor, Gülbahar...

– Exact! Mama prinţului Mustafa mai era numită Bosfor Hatun.

Ridicându-se, Sinan se frecă pe faţă:

– Mi-a crescut barba! Prin faţa ochilor îmi zboară numai muşte cu turban...

– Aşa se întâmplă dacă încercăm să stăm călare pe două tronuri în aceeaşi noapte!

– Nu-mi vine să cred; parcă-s doi gemeni născuţi la un interval de douăsprezece secole...

– Nu! Abia după ce au stat pe tronul aceluiaşi stat au ajuns să semene între ei. Secretul nu e în personalităţi, ci în energia sacră a Constantinopolului. Sultanului islamic i-a fost dată şansa de a nu repeta păcatul împăratului creştin. Dar, când succesorul a repetat crima predecesorului, consecinţa a fost aceeaşi.

– Deci crezi că Soliman chiar era reincarnarea lui Constantin?

Hilmi ezită.

– Nu ştiu. Reincarnare sau nu, asemănarea e atât de spectaculoasă că nu poate fi pusă pe seama întâmplării. Ei, am aflat tot ce trebuia; acum să trecem la treabă. Langley ne-a contactat iar cât ai dormit tu.

– Şi?

– Nici o veste deocamdată de la omul lor dispărut. Îşi fac griji şi pentru un alt agent pe care l-au trimis pe teren, cu ordinul de a evita contactul, la fel ca Nejla.

– Şi?

– Când i-am informat că plec pe teren, mi-au cerut ajutorul ca să-şi găsească agentul şi ia legătura cu el.

Sinan făcu ochii mari.

– Nu mai spune! N-aş fi crezut în veci! O să-l dădăceşti pe spionul american?

– Aşa se pare. Nu suntem parteneri în operaţiunea asta? În plus, au făcut ceva ce n-au mai făcut niciodată, ceea ce le dovedeşte şi încrederea în ISIS, şi dorinţa de cooperare reală.

– Adică?

– Au dezvăluit identitatea agentului pe care vor să-l contactez şi au trimis şi o fotografie, ce zici de asta? Poţi să-ţi închipui că CIA îşi expune un agent?

– Pe legea mea! Chiar e excepţional. Dacă-i un truc?

Hilmi avu o grimasă.

– Nu cred. Poate e un agent temporar. Poate fi un auxiliar pe care-l folosesc din când în când, ce ştiu eu? Dar se pare că-i un istoric important. Au zis: „Agentul stăpâneşte situaţia şi vă poate ajuta". Oricum motivul trimiterii mele era să-l ajut pe Nejla.

Sinan râse:

– Vasăzică ei au spionul specialist în istoria otomană pe care noi n-am putut să-l găsim?

– Se poate. Dar asta nu-i toată surpriza. Ghici care-i numele de cod al agentului!

– Care?

– Ţin-te bine! E Menekşe Rumba[1]! Nu leşina încă; nu-i gata: e o grecoaică născută în Istanbul şi o femeie foarte frumoasă...

***

Andrei Kuliev nu avusese niciodată mai mult senzaţia că SVR-ul semăna cu un „submarin", o piesă de cub Rubik înghesuită în clădirea ONU.

Plimbându-se încoace şi încolo prin biroul său cu nimic diferit de o cutie fără ferestre, părea un animal deprimat într-o cuşcă prea mică.

1. În turcă: Violeta [floare] Rumba.

În momentul în care lumina roșie de pe ușă se aprinse și Iuri Kramar intră împingând încuietoarea electronică, nu pierdu nici o clipă să-l ia la rost.

– Unde naiba umbli, colonele? E zece seara și a trebuit să contramandez o întâlnire foarte importantă pentru tine!

Iuri Kramar știa prea bine ce înseamnă „întâlnire importantă“ pentru superiorul lui. Era furios că întârzia la cine știe ce prostituată. Dar nu-și putea reprima valul de dorință care-l făcea să tremure ori de câte ori îl vedea pe tânărul general mânios. Numai un masochist putea să dorească atât de mult un afemeiat incorigibil, să fie excitat până și de furia lui.

Răspunse calm, dar pe un ton asemănător:

– E aglomerație ca-ntr-un stup jos, domnule general!

Se referea la misiunea diplomatică rusă, aflată dedesubt, la etajul șapte.

– De când s-a hotărât data vizitei președintelui Lubakov, nu mai contează că e zi sau noapte. Toți sunt ocupați; abia acum am scăpat...

Andrei Kuliev se liniști cât de cât când auzi numele președintelui.

– Știu, știu. Președintele vine mâine seară; probabil că-s presați. Dar urgența noastră privește discursul pe care o să-l țină la Adunarea Generală a doua zi dimineață. Avem mai puțin de 48 de ore și încă nu putem să-i dăm nici o informație! Moscova sună aproape din oră-n oră... De asta te-am chemat. Ce se-ntâmplă? În ce punct suntem în operațiunea din Cipru?

– A apărut o schimbare: avem noroc. Nejla a intrat în contact cu al doilea agent al nostru absolut din întâmplare. Plănuisem ca agentul Xexus să-l îndrume, dar obiectivul a venit singur unde voiam noi și a intrat în legătură cu omul nostru. Sperăm c-a fost impresionat de ce a auzit. Știți că al doilea om al nostru e Mediumul... Obiectivul o să ia micul dejun cu Xexus peste câteva ore.

– Și ce înseamnă asta?

– Nejla crede că agentul nostru Xexus e american și că Mediumul e barman. Credem c-o să-l ia pe unul dintre ei în căutarea Moștenitorului, poate chiar pe amândoi. Chiar dacă nu, l-am înconjurat. Vom face ce e necesar imediat ce-l găsește pe Moștenitor. Sigur, dacă există cu adevărat un moștenitor..

Andrei Kuliev scutură furios din cap:

– Prea târziu! Prea târziu! Nu mai e timp... Președintele Lubakov va anunța oficial lumii întregi, de la tribuna ONU, candidatura Sfinției Sale Hilarion la patriarhia ecumenică a Noii Rome. Își va baza dreptul la acest post pe descendența lui din prințul Vladimir al Kievului. Înainte de declarația asta istorică, trebuie să știe nu numai că nu există alt moștenitor care să candideze la tronul ortodox, ci și că a fost eliminat! E în joc dominația Sfintei Rusii asupra Strâmtorilor!

Colonelul Kramar nu avea nici un răspuns. Știa toate acestea și știa că operațiunea tărăgăna. Dacă s-ar fi știut cum poate fi găsit Moștenitorul, el l-ar fi găsit. Dar, deocamdată, nu puteau face altceva decât să-l urmărească pe Nejla, despre care presupuneau că știe cum.

De fapt, Andrei Kuliev nici nu aștepta un răspuns. Se gândea, ținându-și capul plecat.

Tăceau amândoi.

În cele din urmă, Iuri Kramar întrebă:

– Ce vreți să fac?

Tânărul general își înălță capul pentru a-și anunța decizia. Era mai mult o comandă decât o decizie:

– Îți mai dau 24 de ore. În intervalul ăsta, dacă Moștenitorul e localizat, omoară-i pe amândoi. Dacă nu, scapă de Nejla. Până mâine la miezul nopții, aștept să-mi spui că n-au mai rămas rivali împotriva Sfinției Sale patriarhul Hilarion, nici vreun candidat pentru funcția de guvernator, nici un moștenitor dintr-o spiță, nici cineva care ar putea găsi un asemenea moștenitor. Voi transmite recomandări la Moscova ca atare...

Privirea tâmpă a lui Iuri Kramar alunecă spre tabloul de pe ușă, înfățișându-l pe papă între două carcase de vită.

Dacă informația transmisă la Moscova se dovedea neadevărată, știa că o să fie proiectat de pe orbită.

***

Daryal își simțea trupul și mintea odihnite după un somn adânc. În timp ce aștepta ca trupul relaxat să se trezească, creierul lui, deja activ, făcu o analiză rapidă a trecutului recent care-i rămăsese în memorie.

Începea a doua zi în Cipru. În prima zi pătrunsese deja în visul Moștenitorului, dar în noaptea trecută implantul fusese ocolit. Printr-o abordare empirică, Daryal deduse că în prima noaptea fusese aproape de Moștenitor, iar într-a doua departe. Era o observație importantă pentru restrângerea ariei de căutare.

Nu luă în calcul același vis despre execuția prințului Mustafa, pe care-l văzuse când adormise seara, pe drum spre Nicosia. Era sigur că acest vis nu era sincronizat cu al Moștenitorului, ci numai o repetiție a memoriei lui, care derula visul ca să-l „digere“ mai bine.

Dacă l-ar fi întrebat cineva „De unde știi?“, n-ar fi putut răspunde sigur. Dar începuse să poată distinge visele străine înregistrate de implant de cele văzute de propria lui memorie.

Era foarte ciudat că singura secvență pe care și-o amintea din noaptea trecută, când avusese numai vise din memoria lui, era despre Destina.

În vis, stătea întins pe același pat lângă tânăra femeie, însă Daryal nici n-o vedea, nici n-o atingea pe femeie; doar îi simțea prezența și era uimit că ea se afla în patul lui.

De vreme ce era uimit, visul, din care-și amintea doar o parte, nu putea avea o conotație sexuală.

Așadar tânăra îi amintea ceva subconștientului lui Daryal, dar ce?

Orice ar fi fost, n-avea acum timp de auto-psihanaliză.

Când se gândi să ia micul dejun, își aminti de biletul lui Little John și se enervă.

Prieten sau dușman, nu era deloc încântat de ideea de a fi obligat să se întâlnească cu americanul. Oricum, dacă tipul ar fi știut în ce toane era Daryal dimineața, nu i-ar fi dat întâlnire la micul dejun.

Când coborî din pat auzi o bătaie în ușă.

Apucă pistolul de sub pernă cu un reflex mai iute ca gândul. Se apropie de ușă dintr-o parte, ca să nu fie în fața ei; se adăposti în spatele ușii și întrebă:

– Cine-i?

Răspunsul veni astfel:

– Serviciul de călcat!

Daryal își aminti de hainele pe care înainte de culcare le lăsase la ușă ca să fie curățate.

– Lasă-le afară!

Se relaxă auzind sunetul sacului de plastic și umerașul pe mânerul ușii. Lăsă arma în jos și pentru o clipă își contemplă penisul, cu țeava pistolului din mână îndreptată spre podea.

Nu degeaba turcii din Azerbaidjan numeau pistolul tot *yarak*. Trebuia să le ridici pe amândouă ca să le folosești și să le lași în jos ca să încetezi.

***

– Vreo veste?

Daryal era hotărât să se arate prost dispus. Luă o înghițitură din espresso-ul dublu cu aromă delicioasă și își ridică sprâncenele:

– Ce veste?

– Ai scăpat de bagaj?

Se referea la cadavru.

– Nu, îl car în brațe.

Americanul lăsă capul în jos, pricepând că Daryal îl lua peste picior.

– Credeam că te ajut...

– Nu ştiu ce faci exact! Nici cine eşti...

Grădina hotelului în care se servea micul dejun era o seră de paradis. Fierbinţeala soarelui arzător de afară era reflectată înăuntru ca o căldură plăcută, iar umbrele copacilor tropicali o protejau de lumina puternică. Bufetul deschis era impecabil; mesele, acoperită cu feţe de masă albe, erau aranjate la distanţe confortabile una de alta, nu aliniate ca nişte soldaţi.

Little John se lăsă pe spate, arătând că era jignit:

– Nu eşti prea prietenos. Doar suntem aliaţi...

– Nu ştiu la ce alianţă te referi.

– Hai, Nejla, nu ne jucăm aici! Ieri am omorât un om ca să te protejez...

Văzând că omul îi ştie numele de cod, Daryal se hotărî să dea cărţile pe faţă:

– Tocmai de asta nu pot să am încredere în tine. În primul rând, n-am fost informat că o să fie trimis cineva să aibă grijă de mine. În al doilea rând, pe cine-ai omorât şi de ce... În al treilea rând, de ce l-ai lăsat în maşina mea...

Nu menţionă dispozitivul de urmărire pus în Land Rover. De vreme ce omul îl urmărea deschis, nu avea de ce să ţină aparatul secret.

Americanul dădu semn că devenea ofensiv punându-şi amândouă mâinile pe masă.

– În primul rând, eşti în contact cu CEICS ca să te poată anunţa? În al treilea, la biserică am venit cu autobuzul de turişti; deci nu-l puteam lăsa acolo când tu aveai maşină. Cât despre a doua întrebare, răspunsul e aici!

Puse pe masă punga de plastic pe care o scosese din buzunar. În pungă era un mic aparat, semănând cu un capsator. Daryal nu atinse capsatorul învelit în plastic. Înţelesese.

– Dacă-l porţi în buzunar înseamnă că nu e poloniu! Ce fel de otravă e? Ai dat-o la analizat?

– Nu! Nu umblu cu un laborator portabil în buzunar. Dar pot să-ţi spun că e foarte eficientă. Dacă nu s-ar fi înţepat singur în locul tău, nu mai erai acum aici.

Daryal trebuia să admită că americanul fusese convingător până acum.

– OK, spuse. Scuză-mă pentru nepoliteţea de până acum. Spune-mi deci. Cum s-a întâmplat?

– De fapt, nu pe tine te urmăream. Aveam sarcina să fac curăţenie în jurul tău. Să am grijă ca zona să fie sigură! Agenţia noastră din Nicosia m-a informat că rusul a trecut prin vamă. M-am ţinut după el. El te urmărea pe tine, iar eu pe el. La biserică, s-a dus la toaletă după tine...

– Da, ne-am ciocnit.

– De aia n-a putut să scoată atunci capsatorul. Ai ieşit viu din toaletă! El a venit după tine. Când intrai în biserică, el era în spatele tău. Eu eram în faţa lui, dar cu ochii pe el. L-am văzut scoţând asta din buzunar...

Arătă spre capsatorul de pe masă.

– Mi-am dat seama. Am făcut ce trebuia. Toţi ceilalţi erau în biserică. L-am luat de gât şi l-am târât până la maşină. Nu era înarmat. L-am căutat repede prin buzunare. În afară de capsatorul ăsta, am mai găsit un micro-exploziv şi biletul din buzunar. Restul îl ştii. Ţi-am dat ţie explozivul şi biletul paracliserului, după ce m-am uitat peste el. Cât despre capsator, iată-l. Acum eşti convins?

Daryal îşi frecă fruntea cu arătătorul.

– Ai putut să deschizi uşor portiera maşinii?

Little John păru sincer surprins:

– Portierele nu erau încuiate.

„Cum aşa?“, îşi zise Daryal în gând. Era sigur că portierele erau încuiate când le deschisese cu telecomanda. Cheia puzzle-ului era tot Destina. Rămase tăcut.

– Ce-s semnele alea bizare de pe bucata de hârtie?

Americanul îşi desfăcu braţele şi spuse:

– Habar n-am. M-am gândit că poate pentru tine au un înţeles.

Daryal nici nu avu nevoie să mintă.

– Nu. Nici pentru mine n-au vreun înţeles. Cel puţin deocamdată...

Ca şi cum tocmai s-ar fi gândit la asta, întrebă:

– Ai reuşit să te cuplezi cu femeia care era cu mine?

Pe faţa americanului apăru un zâmbet larg.

– Ce, eşti gelos? Recunosc, mi-ar fi plăcut, e o femeie frumoasă... Era foarte supărată când te-ai rătăcit. Am încercat s-o consolez, dar nu m-a lăsat. Deloc.

Când văzu că Daryal tace cu o faţă imobilă, schimbă subiectul:

– Ai mai găsit ceva asupra rusului?

– Numai un miros ciudat, ca naftalina, în gura lui, spuse Daryal, apoi îl privi pe american în ochi. Nici măcar un semn pe corpul lui!

Celălalt afişă o mină de om sigur pe sine.

– Imposibil. Nu te-ai uitat bine. I-am sucit mâna şi l-am împuns cu acul drept în piept!

Daryal tăcea din nou. Era rândul lui Little John să acuze:

– Explozivul de silicon pe care l-am găsit n-avea siguranţă. Electronic sau clasic, trebuia să aibă o siguranţă. N-am avut timp să caut şi se pare că nici tu nu l-ai cercetat mai temeinic...

Daryal fu aproape să spună „Dacă şi-a băgat-o în cur, acolo n-am căutat!“, dar îşi ţinu gura. Se mulţumi să dea din cap, însemnând „Cine ştie?“

Superioritatea era acum de partea americanului. Daryal aşteptă ca acesta să se trădeze cu încredere. Dar Little John nu căzu în capcană punând întrebarea pe care o aştepta.

Se ridică.

– OK, baftă atunci! O să încerc să ţin zona sigură! Lasă-mă să păstrez eu asta! spuse punând punga de plastic de pe masă înapoi în buzunar şi se îndepărtă.

Era credibil.

Dacă ar fi continuat să vorbească punând întrebări de genul „Ce-o să faci acum?“ şi încercând să smulgă de la el informaţii despre Moştenitor, Daryal ar fi intrat la bănuieli. Însă americanul arătase reţinere în contactul pe care-l

stabiliseră şi nu depăşise limitele care-i fuseseră fixate. N-avea nici un motiv să se îndoiască acum de identitatea de „agent aliat“ a omului, deşi nu-i plăcea asta.

Însă disciplina lui profesională îi cerea să ştie că pericolul începe ori de câte ori se iveşte îndoiala. Trebuia să-şi ţină treze reflexele de avertizare, chiar dacă nu credea în necesitatea lor.

Înainte să plece de la hotel, sună la agenţia de închirieri de maşini din Nicosia şi îi anunţă unde se afla Land Roverul. Mai ceru să i se cheme un taxi.

Se întorcea la motel. Cum americanul era curat, era inevitabil s-o interogheze pe Destina. Oricum, de vreme ce numai la motel putuse vedea visul, se cuvenea să cerceteze împrejurimile.

Nu avea altă variantă decât să se încreadă în şansa lui de a fi în locul potrivit la timpul potrivit şi să aştepte miracolul sperat.

Adevărul este că aceşti doi împăraţi care au condus lumea din aceeaşi capitală au săvârşit aceeaşi crimă la un interval de 1220 de ani şi şi-au condamnat statele la acelaşi destin.

Constantinus Augustus a fost ultimul mare împărat din epoca de apogeu a Imperiului Roman. Imperiul a început să-şi piardă puterea după moartea lui şi a fost divizat între Răsărit şi Apus.

Soliman Magnificul a fost ultimul sultan din epoca de apogeu a Imperiului Otoman. Imperiul a început să-şi piardă puterea după moartea lui şi a intrat într-o perioadă de stagnare.

De-a lungul istoriei, mulţi conducători au fost ucigaşii propriilor copii; omorârea fiilor era chiar considerată o cerinţă necesară pentru a fi conducător. Însă particularitatea uciderii întâilor născuţi de către Constantin şi Soliman este că ei au condamnat cele două imperii care şi-au urmat unul altuia la acelaşi destin.

Călăul

După ce Hilmi luă avionul spre Cipru, elicopterul militar care decolă de pe aeroportul Charles de Gaulle se îndreptă spre Bruxelles.

Sinan sări de pe locul lui, cu o hotărâre subită, şi-i spuse pilotului s-o ia spre Versailles.

Deşi pilotul se supuse ordinului, Sinan, simţind uimirea echipajului şi a agenţilor USI care-l însoţeau, spuse:

– Aterizăm pe un aeroport privat. Am o treabă de o jumătate de oră!

Când sora lui vitregă Beatrice îl sunase să-i spună că tatăl lor fusese diagnosticat cu Alzheimer cu doi ani în urmă, Sinan se gândise că boala aceasta i se potrivea foarte bine.

Ce putea fi mai exemplar pentru omul acesta decât să-şi sfârşească viaţa pierzându-şi memoria şi întorcându-se la începuturi, la copilăria lui inocentă; un om care stârnise popoare oprimate să se măcelărească între ele şi pornise războaie în ţările cele mai nedezvoltate şi mai sărace, cu Africa în frunte, numai ca să vândă arme?

Mai era de sperat că aceeaşi soartă se va abate asupra politicienilor, jurnaliştilor şi „agenţilor provocatori" pe care-i plătise în cele patru zări ale lumii.

Oricum, ştia că sora lui vitregă, cu care vorbise numai de trei ori în viaţă, era mai preocupată de „supravieţuirea" sănătoasă a companiei Laforge decât de sănătatea tatălui ei.

Beatrice era directorul general al unei firme de clasă mondială din industria războiului, aşadar fiica tatălui ei şi o împărăteasă cu nervi de oţel. Îl chestiona pe rivalul la

succesiune, care refuzase orice poziție în administrația companiei Laforge, despre moștenire după moartea capului familiei.

Sinan nu-i potolise surorii lui îngrijorarea. O lăsase cu un sentiment de neliniște. Nu, nu voia partea lui din acțiunile companiei. Dar nici nu renunța la dreptul la moștenirea de familie. Poate că ar fi putut-o dona unei organizații de caritate. Își putea închipui cât de supărată era Beatrice. Dar sora lui își păstrase calmul.

Cu toate acestea, ea își primise lecția când îl întrebase:

– Care organizație?

Sinan spusese:

– Tatăl meu e încă în viață. Mi se pare prematur să mă gândesc sau să vorbesc despre asta deocamdată...

Toată lumea, în afara cercului imediat pe care și-l crease și pe care-l considera adevărata lui familie, credea că Sinan și tatăl lui rupseseră relațiile din cauza fabricii de arme Laforge, inclusiv prietenii lui.

Dar, dacă Sinan nu-și ierta tatăl, nu era din cauză că-i dăduse numele lui lăsându-l totodată fără tată, ci din cauza mamei lui.

Destinul comun al lui Caesar Crispus și al prințului Mustafa îl influența atât de mult și fiindcă se gândea că povestea lor seamănă cu a lui.

Serge Laforge își ținuse la distanță primul și singurul fiu, născut în afara căsătoriei. Dacă ar fi fost împărat, l-ar fi omorât.

Oricum, era sigur că nu era nici o deosebire între mărimea ambițiilor și orgoliului celui de-al patrulea mare comerciant de arme din secolul XXI, pe de o parte, și ale lui Constantin și Soliman, pe de alta.

Trăise destul cât să vadă că și tații de rând încearcă să-și distrugă fiii!

Sinan îl învinovățea pe tatăl său pentru moartea femeii pe care o iubise, dar pe care ani întregi o ținuse ascunsă de

ochii lumii din cauza diferenței de clasă și de rasă, căsătorindu-se între timp din interes cu altă femeie.

Tot ce făcea îl dezgusta pe Sinan: faptul că-i dăduse numele, încercarea de a compensa prin bani anii pe care-i petrecuse fără tată, numai cu mama lui, și chiar de a încerca să-l pună pe Sinan la conducerea companiei Laforge, trecând peste fiica lui când căsătoria din interes nu-i oferise un fiu.

Avea să-și vadă tatăl pentru ultima oară.

Parcă ar fi vrut să vadă sfârșitul lui Constantin și Soliman în drumul spre moarte al tatălui său.

În mijlocul domeniului Laforge, se ivi uriașa siluetă a conacului în care locuia un bolnav de Alzheimer, fără măcar să știe că era al lui.

În timp ce elicopterul cobora spre pista din parc, Sinan își făcu o promisiune.

Gökçe va putea să aibă încredere în tatăl lui până la ultima suflare a lui Sinan și nu va simți niciodată gustul trădării.

***

Intrând dinspre minunata grădină de la Courtyard Inn, Daryal voia să rezolve mai întâi problema aerului condiționat. Privi înspre biroul de recepție. Nu era nimeni. Se părea că va trebui să-l caute la bar pe patriarhalul șef al motelului, care se băga în toate.

Se îndreptă spre marginea piscinei și, când îl văzu pe singurul client așezat la bar, aproape era să cadă din picioare de surpriză.

N-ar fi fost mai surprins nici dacă împăratul Constantin, pe al cărui moștenitor îl căuta, ar fi venit, cu mantie purpurie peste toga albă și coroană de cezar din frunze de aur pe cap, și l-ar fi întrebat „Fiule, ce problemă ai cu neamul meu?".

Clientul, prins într-o conversație intensă cu englezul Abdurrahman din spatele barului, nu era altul decât Hilmi. Părea vesel, sorbindu-și cafeaua cu gheață, cu bastonul de abanos cu cap de fildeș sprijinit de un scaun.

Daryal se uită în stânga și-n dreapta, ca și cum Sinan n-ar fi putut fi departe. Bineînțeles, nu era acolo, nu putea să fie. Dar Hilmi era. Cu siguranță Sinan îl trimisese și el venise. În numele prieteniei...

Abdurrahman, văzându-l încremenit la un capăt al barului, veni în fugă din partea cealaltă și-i spuse în șoaptă:

– S-a eliberat o cameră cu aer condiționat; v-am mutat acolo și i-am dat lui camera dumneavoastră. Nou-veniții să sufere!

După ce-i făcu cu ochiul, întrebă cu voce tare:

– Doriți ceva, domnule? Veniți să vă fac cunoștință cu noul nostru oaspete...

Când își dădu seama că Hilmi nu se uita nicidecum în direcția lor, crezând că poate a făcut o gafă, încercă să-și scuze înflăcărarea spunând:

– E un hotel mic; oaspeții noștri sunt ca o familie...

Abia atunci, întorcându-se spre Daryal, Hilmi îl liniști pe proprietarul hotelului cu un zâmbet larg:

– Sigur, sigur. Mă numesc Morin, mă bucur să vă cunosc, domnule...

Își mușca interiorul obrajilor ca să nu râdă. Apucă mâna întinsă de Hilmi și nu se mulțumi doar să o strângă, ci o scutură îndelung:

– Nej... Daryal, Daryal! Și eu sunt încântat.

Nu-și putu reține râsul când văzu că Hilmi își freca mâna pe care și-o recuperase, de parcă l-ar fi durut. Dădu drumul unui al doilea hohot de râs ca să-l explice pe primul și spuse:

– Ha-ha! Deci sunteți englez!

Abdurrarhamn, care nu se aștepta la asemenea gafă din partea lui Daryal, se scărpină în cap și se îndepărtă; începu să urmărească desfășurarea de la distanță, cu ochi îngrijorați.

Daryal glumise întotdeauna pe seama asemănării lui Hilmi, ștrengarul cu care se bătuseră amândoi la Istanbul, cu un nobil englez, deși era cetățean al Franței.

Hilmi intră în joc pe un ton serios. Ridică sprâncenele și spuse:

– Nu, *sir*... Prefer picioarele de broască în loc de rosbif!

Se referea la etichetele stereotipe de „mâncători de rosbif", folosită de francezi pentru a-i descrie pe englezi, și de „mâncători de broaște", folosită de englezi pentru a-i descrie pe francezi.

Se uitară unul la altul zâmbind. Ochii lui Daryal spuneau: „Mulțumesc c-ai venit", iar ochii lui Hilmi: „Nu mai ești singur...".

Văzând că oaspeții se împăcaseră, Abdurrahman se liniști.

– Simțiți-vă ca acasă; dacă aveți nevoie de ceva, sunt la recepție, zise el înainte să-i părăsească.

Rămăseseră în sfârșit singuri, dar era periculos să vorbească la bar.

Hilmi zise în turcă:

– Hai în altă parte! Unde-am putea merge?

Gândindu-se că Destina nu era prea departe, Daryal întrebă:

– N-ai văzut pe-aici o brunetă cu părul scurt?

– Dacă te gândești la aceeași, da. N-am putut vorbi mult, dar ne-am înțeles.

Daryal se uită mirat la prietenul lui.

– Nu știai? E din tabăra prietenă...

Excluzând UE, „prietenă" însemna, bineînțeles, SUA. Daryal era și mai surprins. Hilmi știa cu siguranță ceva, dar nu era locul potrivit să-i ceară o explicație.

Întrebă doar:

– Acum unde-i?

– A plecat la Famagusta chiar înainte să vii tu. Știi, e de la UNESCO... Avea treabă la Castelul Othello. De fapt, trebuie să spun că mi se pare oarecum ciudat că a dat detalii despre destinația ei.

Daryal își dădu o palmă peste frunte. Zeul Negru, Noirallah, prințul negru Othello... Acum pricepea.

Sări în picioare:

– E un mesaj pentru mine. Sus, Călăule, plecăm! Ai mașină?

– Da, am închiriat una care-ți ia ochii... Prowler 2001, frumos monstru!

Daryal oftă:

– Sper să nu se transforme în mielușel pe drum. Altfel ne curățăm pe căldura asta!

Tunelul semnelor rele

Pe Sinan îl trezi propriul țipăt.

Înțepenise de frică.

Inima i se izbea de piept de parcă avea să-i rupă coastele și să explodeze.

Țipătul fusese cumplit. N-ar fi crezut că venea de la el dacă n-ar fi horcăit, simțind încă o durere în gât. Cum și de unde putuse scoate acest sunet sălbatic și brutal?

Vru să-și ridice mâna; nu putea. Vru să-și miște piciorul; nu se mișca.

Trupul lui, care-și striga din toate puterile frica primordială moștenită în gene de la strămoșii lui preistorici, era ca gelatina, istovit de efortul depus.

Nu putea decât să deschidă și să închidă ochii pe patul pe care era pironit; deocamdată numai ochii se supuneau creierului său trezit.

Își lăsă corpul în pace și așteptă să se mai liniștească.

Pe măsură ce inima își încetinea bătaia nebunească, iar respirația devenea regulară, încercă să înțeleagă coșmarul care-l aruncase în chinurile unei asemenea groaze.

Își amintea fiecare amănunt ca și cum le-ar fi trăit cu adevărat.

Mergea printr-un tunel întunecat care semăna cu zidurile interioare ale unui castel, construite din pietre simple și solide. De afară se auzeau sunete de animale sălbatice; știa că în jur umblă creaturi înfricoșătoare, dar nu se temea. Nu puteau ajunge la el; era în siguranță în adăpostul acesta cu toate cele patru laturi închise.

Deodată, o umbră se strecură dintr-o gaură ca un crenel în tunelul prin care mergea. Un animal semănând cu un linx îi sări în față. Era mic, dar feroce, atacându-i picioarele. Dar lui Sinan tot nu-i era teamă. Era sigur că nu-l poate răni. Se aplecă, îl apucă de gât și i-l suci. Brusc, linxul muribund din mâinile lui se transformă într-un iepure alb.

Sinan aruncă jos hoitul iepurelui și merse mai departe prin tunel. Striga „Daryal, Daryal!"

Știa cumva că prietenul lui îl aștepta în față, ceva mai departe.

Tunelul, cu cele patru laturi de zid de castel, dădea într-o cameră construită asemănător, din pietre vechi. Daryal era înăuntru, zâmbindu-i.

Când făcu un gest de bucurie înspre el, prin ușa pe jumătate deschisă a camerei apăru capul unui lup negru. Încă o dată, Sinan nu se temea. Însă lupul era periculos. Încercă din toate puterile să împingă ușa spre capul lupului; în același timp, striga la Daryal să vină și să-l ajute.

Dar prietenul lui nu venea.

Îi simțea prezența la capătul celălalt al încăperii. Stătea nemișcat, privindu-l.

Străduindu-se să închidă ușa în fața lupului, Sinan nu putea înțelege de ce nu alerga să-l ajute, de ce stătea acolo uitându-se la el.

În timp ce împingea ușa, plin de sudoare, întoarse capul și privi către Daryal.

Tocmai atunci fu trezit de propriul țipăt, țipătul acela de nedescris revărsat din frica de animalele sălbatice gravată în memoria lui ancestrală cu mii de ani în urmă.

Capul lui Daryal era capul lupului.

Pe umeri purta capul lupului negru pe care Sinan încerca să-l zdrobească.

Când mușchii încordați i se relaxară, iar cumplitul țipăt care încă-i mai răsuna în urechi se pierdea încet, auzi în sfârșit scâncetele ușoare de alături: Gökçe se chircise pe

partea cealaltă a patului și plângea. Cu siguranță fusese trezit de țipătul lui și se speriase.

Sinan îl cuprinse și-l trase spre el. Mângâindu-l pe cap, îi spuse:

– Gata. Nu-i nimic. A trecut. Am avut un vis urât, atâta... Cum visezi tu câteodată, la fel. Vezi, acum m-am trezit, râd. Gata.

Băiețelul părea să se fi liniștit. Își fixă ochii mari și inteligenți în ochii tatălui și întrebă:

– A fost urât tare?

Sinan puse capul fiului său la piept și spuse „Da" ca și cum ar fi murmurat pentru el.

– Dar nu a fost ceva urât cu adevărat, fiindcă era numai un vis... Îmi pare rău că te-am speriat. Vezi? Și tații se pot speria în vise!

Spunând asta, înțelese că oamenii rămân pentru totdeauna copii în vise și că simbolurile fricii din subconștient rămân neschimbate de la naștere până la moarte; se miră de acest adevăr de care-și dădea seama abia acum.

Gökçe nu mai puse alte întrebări. Părea că, dintr-un sentiment instinctiv de autoprotejare, nu voia să știe „lucrul" care-l speriase atât de tare pe tatăl lui. Își sugea degetul în tăcere.

Sinan se uită la ceas.

După ce călătorise până la Paris și înapoi fără să doarmă, siesta de după amiază pe care o făcuse ca să fie lângă fiul lui cât se odihnea puțin se terminase pentru amândoi cu un țipăt.

Urma să petreacă noaptea la CEICS, în laborator.

Însă voia s-o aștepte întâi pe Christine să se întoarcă de la serviciu, ca să nu-l lase pe Gökçe singur.

Bineînțeles, dacă Christine se mai întorcea acasă după muncă...

BRABANȚIO:
Pe turc în Cipru lasă-l deci stăpân:
Cât timp zâmbesc, nu-1 pierd, ci-n el rămân.
Proverbele-s folositoare foarte
Unui setos de mângâieri deșarte,
Dar cel ce-ndură pildă și durere
Doar în răbdare alinarea-și cere,
Și, fie zahăr, fie fiere, ele
La fel fiind, la fel sunt și de rele.
Că vorbele-s doar vorbe; niciodată
Nu-i inima prin ele vindecată.
Prea m-am lungit – acum te rog
Să trecem la problemele de stat.

DOGELE:

Turcii se-ndreaptă cu forțe uriașe spre Cipru. Tu, Othello, cunoști mai bine ca oricine întăriturile din partea locului. Și, cu toate că avem acolo un locțiitor care și-a dovedit destoinicia, dorința poporului, acest stăpân atotputernic al hotărârilor noastre, către tine își îndreaptă alegerea și toată încrederea ei. Trebuie, deci, ca tu să-ți umbrești de bunăvoie tânăra fericire în această expediție vijelioasă și plină de primejdii.[1]

---

1. William Shakespeare, *Othello, The Moor of Venice*, 1604 [*Othello*, traducere de Ion Vinea, în *Opere complete*, vol. 6, Univers, București, 1987, pp. 281-282].

– „...Preavrednici senatori, obișnuința
A prefăcut, neîndurată cum e,
În pat de puf culcușul meu războinic
De fier și piatră. Știu că-mi regăsesc
În aspră viață apriga-mi pornire,
Și, deci, îmi iau pe seamă-acest război.
Dar rob smerit mă-nchin puterii voastre
Și stărui să-nlesniți soției mele
Tainul, casa, rangul și suita
Ce se cuvin femeilor de neam...“

Soarele coborâse mult spre apus, dar căldura era încă apăsătoare. Urcau pe meterezele cetății de o oră. Amândoi erau plini de sudoare. Daryal se opri bombănind:

– Ce tot îndrugi acolo?

Era evident că lui Hilmi, care-l urma cu câțiva pași în urmă, îi era greu să țină ritmul cu piciorul lui beteag, dar ascundea asta. Își desfăcu brațele în lateral și își apăsă palma dreaptă pe frunte cu o mișcare teatrală.

– Ce altceva le poți recita zidurilor acestea dacă nu Shakespeare? Othello vorbește, ignorantule! Ciulește urechile la mine și ascultă!

Darial rânji spunând:

– Fugi de-aici!

– Idiotule!

S-o caute pe Destina printre pietrele vastei cetăți, bătute toată ziua de căldura soarelui, era ca și cum ai căuta un chibrit aprins în iad, mai ales în mulțimea de turiști.

Cel mai bine ar fi fost să întrebe un angajat al cetăţii, de vreme ce ea lucra la excavaţii.

Paznicul grec al muzeului situat în aripa de sud-vest a cetăţii, numită Turnul Canbolat, îşi legănă mătăniile din mână şi spuse căscând:

– Persoana de la UNESCO? Trebuie să fie în temniţa subterană. Acolo se fac excavaţii...

Privind în jos din turnul pe care tocmai îl escaladaseră, Daryal se gândi la Hilmi. Să coboare tocmai de sus treptele cetăţii, fiecare înaltă cât două trepte obişnuite, avea să fie şi mai greu pentru el. Dacă i-ar fi spus „Hai să ne odihnim!", i-ar fi rănit orgoliul.

Nu spuse nimic. Acum sau mai târziu, oricum trebuia să coboare. Se hotărî să glumească:

– Hai atunci, diavolul n-are odihnă! De mult nu ne-am antrenat împreună; acum avem ocazia!

– Eu nici fără tine nu m-am antrenat de mult! Ştiam ce-o să se-ntâmple. Ştii că Sinan, de câte ori ne întâlnim, mă bagă în necazuri! Cred că acum se gândeşte la noi, din camera lui cu aer condiţionat, ticălosul!

Daryal râse.

– Absolut. Se gândeşte la noi. Pe deasupra, sunt sigur că-i foarte supărat pe mine!

– De ce?

– Am petrecut ultima noapte la Bruxelles împreună. Mi-a descris entuziasmat proiectul Kufernesis şi eu l-am ascultat nevinovat. A aflat că fac parte din proiect după ce ajunsesem în Cipru...

Hilmi se încruntă:

– Atunci de ce nu i-ai spus?

– S-a înmuiat. Crede că şi noi ne-am înmuiat. Nu i-ar mai fi tăcut gura încercând să mă convingă să renunţ.

– Nu vorbeşte chiar fără rost, băiete! Şi eu cred că am cam îmbătrânit cu toţii...

Daryal, care cobora treptele în ritmul lui Hilmi, acceleră nervos.

– Vorbiţi pentru voi! Eu sunt ca nou...

Hilmi bombăni în urma lui:

– Sigur că eşti... Sigur sau poate!

Când ajunse în curtea cetăţii, Daryal stătea pe o piatră, aşteptându-l. Avea expresia ghiduşă a unui copil căruia i-a trecut supărarea. Arătă cu bărbia şi spuse:

– Acolo trebuie să intri.

Locul spre care arăta era gura unui tunel unde fuseseră puse bariere de construcţie. Daryal îl apucă de braţ pe Hilmi, care pornise spre intrarea galeriei:

– Am aruncat o privire înăuntru, zise. Scările sunt abrupte şi-i destul de întuneric. Nu-i nevoie să mergem amândoi. Am observat o cameră, un fel de centru de presă, la poarta muzeului; trebuie să aibă telefon, videofon etc. Nu voiai să-l contactezi pe Sinan? Du-te şi ocupă-te de asta, te găsesc eu mai târziu...

Hilmi înţelese. Zâmbi trist.

– Şi totuşi Sinan ăsta, de care zici că s-a înmuiat, s-a gândit că până şi eu aş putea fi de ajutor, de m-a trimis aici să am grijă de tine!

Daryal ştia că l-ar fi jignit insistând. Îl bătu afectuos pe spate pe prietenul lui şi zise:

– Chiulangiilor ce sunteţi, aţi ajuns voi să aveţi grijă de mine? Hai atunci, coborâm amândoi!

Hilmi scutură din cap râzând:

– Tu eşti ăla dur, băiete! Doar nu crezi că o s-o iau eu înainte? Ba încă pe întuneric... Du-te, te aştept aici. De fapt, trebuie să-i dau veşti lui Sinan. Dacă este aici o cameră de presă, poate reuşesc.

Daryal îşi ţuguie buzele:

– Zi-i ticălosului că-i transmit sărutări!

Şi intră. După treizeci de trepte, scara care cobora spre temniţă lăsa loc brusc unei cărări de pământ abrupte.

Daryal se împiedică pe întuneric şi aprinse bricheta ca să cerceteze locul.

Un tunel cu ziduri de piatră solidă se întindea în fața lui. După flacăra brichetei, se părea că vine un curent de aer. Răcoarea uscată a galeriei, în ciuda adâncimii, confirma că la celălalt capăt se afla o ieșire.

Atent la sunetul înăbușit al treptelor, înaintă pe pământul tare, bătătorit vreme de mii de ani.

Deodată un animal sări dintr-o gaură ca un crenel în perete. Se opri în fața lui, parcă surprins de flacăra brichetei, și apoi dispăru.

Era un șobolan mare cât un iepure, cu ochii aprinși.

„Fix locul potrivit pentru femei!", glumi el. „Oare Destina se teme de șobolani?", se întrebă.

Când bricheta fierbinte îl arse la mână, fu nevoit s-o stingă. Merse mai departe un timp pe întuneric, sprijinindu-se de pereți.

Trase adânc aer în piept când văzu o lumină. Părea să fi ajuns la capătul drumului. Grăbi pașii spre lumină.

Galeria, pe care și-o închipuise ca măruntaiele cetății, se deschidea într-un uriaș semicerc construit ca un dom subteran. Scena era ireală.

Daryal încremeni pe loc.

Era o iluzie sau un vis?

Zona de excavație era întinsă, la vreo trei metri adâncime din locul unde se termina galeria. În centrul gropii, înconjurată cu scânduri, era statuia unui lupoaice în mărime naturală: animalul sacru care-i alăptase pe Romulus și Remus!

Pământul proaspăt săpat de la baza sculpturii, care nu era încă vizibilă complet, arăta că abia fusese descoperită. Nu era greu de ghicit că era făcută din bronz masiv, deși își pierduse strălucirea.

Capul lupoaicei era întors spre stânga, exact ca în replica romană. De altfel, trebuia numită mai degrabă o geamănă identică decât o replică. Era exact Lupa Capitolina[1]

1. Lupa Capitolina: numele dat statuii lupoaicei descoperite pe Capitoliu.

însăși, de la pielea încrețită sculptată pe spinare până la sfârcurile ascuțite.

Cu o singură excepție: Romulus și Remus nu erau sub crupa ei.

O femeie stătea întinsă în locul unde ar fi trebuit să se afle cei doi frați, presupușii întemeietori ai Romei. Era ca și cum traiectoria luminii care pătrundea prin gaura rotundă a domului fusese anume făcută să lumineze scena, dar să lase restul în penumbră. Razele cădeau direct pe statuia lupoaicei și se reflectau pe hainele albe ale Destinei.

Daryal era amuțit de uimire. Voia s-o cheme pe femeie, să-i strige numele. Dar vocea i se înăbușea în gâtlej și nu răzbătea. Renunță și se așeză să privească incredibila imagine. Tânăra era ghemuită pe piedestalul lat de sub statuia lupoaicei, dormind adânc.

Uimirea încremenită a lui Daryal se transformă în curiozitate când cercetă împrejurimile. De fapt, scena pe care o vedea nu-i era deloc străină: dacă spațiul în formă de dom era o replică a camerei rotunde descoperite de excavațiile de pe Dealul Paladiului din Roma cu douăzeci de ani în urmă, atunci trebuia să aibă un diametru de 7,5 metri.

De atunci, templul subteran preistoric din vârful Dealului Paladiului era cunoscut ca „vizuina lupoaicei care i-a alăptat pe Romulus și Remus". Dacă imaginea pe care o vedea nu era un vis de trezie, aceeași lupoaică hrănise un mit într-un templu subteran asemănător în Castelul Othello din Famagusta, Cipru, dar unul diferit de mitul care stătea la temelia Romei.

Inima lui Daryal începu deodată să bată nebunește când își mută ochii de la Destina și scrută împrejurimile.

Pe unul dintre zidurile de piatră, mai mare și mai alb decât celelalte, pesemne curățat recent, chiar în fața sculpturii, era o formă cunoscută: o cruce verticală cu un șarpe tăiat în mijloc de o sabie orizontală. Era săpată atât de adânc, cu o asemenea pricepere, într-o piatră specială, încât supraviețuise mileniilor și nu fusese afectată de timp.

Sub lumina razelor din mijloc, care scotea în evidență relieful, chiar și limba bifurcată a șarpelui era vizibilă.

Când Destina gemu ușor în somn și Daryal își întoarse ochii spre ea, se simți deodată amețit, cu un zumzet în urechi.

Parcă era tras într-un puț. Conștientul lui încerca să reziste și se agăța de o realitate care nu părea reală; nu mai putea rezista.

Era prins într-un vârtej al cărui vuiet era tot mai puternic pe măsură ce se cufunda mai adânc în el.

Pe când cădea învârtindu-se, simți că începea pentru ultima oară o călătorie neterminată, ca s-o ducă la capăt. Nu doar simțea, ci era absolut sigur.

***

În camera de presă nu era nimeni decât Hilmi. Numai două birouri se aflau în spațiul transformat, cu siguranță, dintr-o veche gheretă de santinelă a castelului, dar echipamentul tehnic era complet.

De când lumea se transformase într-o uriașă ureche și fiecare îl asculta pe fiecare, nici un agent de informații nu mai umbla cu aparate de comunicare care puteau fi purtate în buzunar, darămite să le folosească. Era ciudat că propagarea excesivă a comunicațiilor adusese și restricții, uneori chiar făcând lipsa lor necesară.

Înainte de a se așeza ca să folosească videofonul, Hilmi se gândi un moment. Nu se punea problema să-l sune direct pe Sinan sau la Bruxelles. Cel mai bine era să contacteze ISIS-ul printr-un centru intermediar „neoficial". În orice caz, o dată ce intra în sistemul intranet al ISIS-ului, era pe liniile impenetrabile dintre Paris și Bruxelles.

Dar cine ar fi înțeles imediat indiciile pe care le-ar fi dat centrelor intermediare? Trebuia să se fi decis asupra unei asemenea intermedieri înainte să vină aici. În graba lor, nici Sinan, nici el nu se gândiseră să întrebe cum vor stabili contactul fără să fie detectați de sateliți. Se enervă

dându-și seama că făcuse o greșeală profesională. Așadar, nu numai că îmbătrânise, ci își ieșise din mână și devenise stângaci în munca de teren...

În cele din urmă se hotărî să adopte poate cea mai bună cale: să sune la ziarul *Le Nord Est*. Îi vizitase cu numai două săptămâni în urmă pe eroii marii povești de dragoste care începuse la Istanbul în timpul cutremurului și continuase la Paris. După Feride, care-și găsise de lucru la *Le Nord Est*, dr. Lucas se mutase și el la Strasbourg și își găsise un post într-un spital privat. Erau fericiți. Puteau să-și facă o viață nouă într-o lume nouă, spre deosebire de Yazgülü, care se hotărâse în ultima clipă să nu urmeze grupul spre libertate, preferând să împărtășească destinul amar al orașului în care se născuse și crescuse.

Deodată chipul trist al lui Sinan, privind pe geamul elicopterului pentru ultima oară Istanbulul, orașul distrus care n-avea să mai fie al lor după reconstrucție, lăsându-o în urmă pe Yazgülü în necunoscut după ce o așteptase până-n ultima clipă, apăru în fața ochilor lui Hilmi. Inima i se strânse ca și atunci. Însă el era întins pe targă și știa că va rămâne cu un handicap. În lungile ore de zbor (sau ar fi trebuit să spună evadare?), dr. Lucas, care nu se mișcase deloc de lângă el, îi spusese, cu obișnuitu-i cinism:

– Ai putut să scapi din partea cealaltă! Dar în partea asta ai să șchiopătezi!

Sinan nu putuse trece ușor peste vijelioasa poveste de dragoste pe care o trăise cu o viteză și o intensitate posibile numai în vreme de catastrofă și peste ieșirea lui Yazgülü din viața sa. Nu se putea spune că găsise consolarea căutată în Christine, în vechiul și liniștitul paradis în care se întorsese.

Momentul când prietenul lui zâmbise din nou și-l amintea de parc-ar fi fost azi. Vestea „Christine e însărcinată! O să avem un băiat..." pecetluise întoarcerea la viață a lui Sinan.

Era semnificativ și faptul că-și numise fiul Gökçe, numele copilului orfan adoptat de Yazgülü după cutremur.

Se desprinse din gânduri și sună la videofon. Aproape pe loc, Feride apăru în fața lui. El își începu imediat monologul pe care-l repetase înainte, lipsind-o chiar și de șansa de a-i rosti numele:

– Ai avut dreptate, surioară! Mi-ai zis să-mi iau pantalonii scurți, nu te-am ascultat, am pantalonii leoarcă de sudoare, soarele apune în Famagusta, dar încă sunt 40 de grade! Insula e grozav de frumoasă după reunificare. A început restaurarea siturilor antice din fosta regiune ocupată. Am scris un articol bun. Dar nu pot să dau de biroul cultural. Șeful e în vacanță sau ce?

Feride rămase tăcută o clipă, cu ochi întrebători. Se uita atentă la chipul prietenului ei de pe ecran. Hilmi aștepta, neclintit și calm de parcă ar fi purtat o mască.

În cele din urmă Feride spuse:

– Poate...

Precauția ei dovedea că înțelesese situația. Hilmi continuă ușurat:

– Știi articolul despre statuia din fața bisericii Saint-Germain din Paris? Ăsta e la fel. Sunt sigur c-o să-i placă. Dar, dacă el e în concediu, cine o să-l aprobe?

Statuia despre care vorbea era idolul zeiței egiptene Isis. Povestea acestuia îi era foarte cunoscută lui Feride: în Franța, unde cultura Egiptului antic era foarte populară, numele capitalei Paris venea de la „Par Isis", care însemna „orașul lui Isis" în limba egipteană antică.

Sculptura care o înfățișa pe zeița Isis în barca ei stătuse printre sfinții creștini cărora li se aprindeau lumânări în biserica Saint-Germain până acum două sute de ani. Până când un preot catolic fanatic se înfuriase pe adorația eretică arătată idolului de credincioși și zdrobise magnificul monument cu ciocanul...

În noaptea pe care o petrecuseră împreună, Hilmi îi spusese că biserica Saint-Germain era de fapt ridicată pe o veche „Casă a lui Isis" și că barca latină cu pânze din emblema istorică a Parisului trimitea la barca lui Isis. Adăugase că

deviza „Fluctuat nec mergitur", însemnând „este bătută de valuri, dar nu se scufundă", de pe blazon evidenția curajul zeiței Isis în călătoria făcută pentru a-și căuta tatăl și fratele, care-i era și soț.

Ultima ispravă a zeiței Isis era identificarea cu serviciul subteran de informații al Franței, din întâmplare, fără îndoială.

Bineînțeles că Feride știa toate acestea. Știa, de asemenea, unde și pe cine trebuie să sune ca să intre în sistemul intranet al ISIS-ului.

– Îți fac legătura cu cineva, îi zise lui Hilmi. Așteaptă un pic, să întreb la biroul redactorului-șef cine se ocupă de...

Hilmi îi făcu cu ochiul:

– Bine, aștept...

Mesajul fusese receptat; nu mai era nici o problemă să ia legătura lui Sinan după ce se făcea conexiunea cu ISIS.

***

Despărțit de lungul coridor al CEICS-ului printr-un perete de sticlă, laboratorul semăna cu un uriaș motor lăsat în ralanti, cu un zumzet scăzut. Celulele vii din inteligența lui Hal dormeau și părea că și luminile părților artificiale fuseseră stinse. Nu era nimeni, în afară de doi oameni în halate albe, aflați în tură, în fața consolelor informatice din jurul Cyber-Idolului.

Sinan o găsi pe cea pe care o căuta și pe ceilalți în camera de „pauză", instalată într-un colț nefolosit al laboratorului. Sylvie Braibant stătea cu picioarele încrucișate pe canapea, cu o ceașcă de cafea în mână, uitându-se la televizor cu restul personalului de laborator. Unii stăteau în picioare, alții pe jos, dar atenția tuturor era concentrată spre ecran.

Sinan se așeză lângă Sylvie și, fără să spună nimic, o trase pe tânăra femeie spre el și o sărută ușor pe păr. Nu vedea nici un motiv să țină relația aceea ascunsă, din moment ce singura persoană care-ar fi putut fi deranjată de faptul că se culcase cu Sylvie, dr. Fleming, era în spital.

Și cum soția lui, Christine, îl înșela... Oricum celorlalți nu le păsa.

Sylvie Braibant răspunse sărutându-și degetul și apăsându-i-l pe buze înainte să arate spre televizorul dat încet.

În transmisia de pe ecran, cu specificația *live*, se vedeau niște scaune goale; zeci de oameni întorceau scaunele cu picioarele în sus, unii cu aparate electronice în mâini, căutând cine știe ce.

Când o ascultă cu atenție pe reportera care vorbea peste imagini, Sinan înțelese ce se întâmpla: „...În această vizită istorică a președintelui Lubakov, care se va adresa Adunării Generale după un interval de zece ani, este de așteptat ca el să facă o propunere surpriză reprezentanților ONU despre Administrația Mondială a Noii Rome. Spun «surpriză» pentru că diplomații ruși, care întotdeauna lasă să se scurgă informații despre propunerile ce urmează să fie făcute la ONU pentru a testa opinia publică, sunt de data aceasta mai muți ca niciodată. Cu câteva ore înainte de sosirea șefului de stat rus, o armată de bodyguarzi ruși aproape că a invadat ONU. După numărul și agitația personalului de securitate care inspectează fiecare ungher din sala Adunării Generale, se pare că se așteaptă ca discursul lui Lubakov să arunce o bombă. Atât de la New York deocamdată, Jennifer Marquez, MBC International...".

Unul dintre doctorii bărbați care se uitau la frumoasa brunetă scăpă o exclamație:

– Jennifer, scumpo, tu ești adevărata bombă! Și eu am fitilul pe care-l cauți. Ți l-aș da dac-ai veni la mine...

Rugămintea lui era atât de sinceră încât întreaga echipă izbucni în râs înainte să se împrăștie. Toți se întoarseră la lucru, în afară de dr. Braibant.

Când rămaseră singuri, flirtând, Sylvie își îngropă fața în brațul lui Sinan; apoi deveni serioasă și zise:

– Nu cred că o să reușim la timp...

Sinan era gânditor. Spuse în cele din urmă:

– Nu-s sigur. Adică nu știu cât de important e să reușim înainte de discursul lui Lubakov. Să presupunem că nu reușim... Lubakov o să pretindă că patriarhul rus Hilarion e singurul moștenitor al tronului ecumenic al Noii Rome, fiindcă se trage din prințul Vladimir al Kievului. Conform protocolului Conferinței Internaționalei Marmara, nimeni din ONU nu poate refuza această cerere. Trebuie acceptată. Însă dacă moștenitorul întemeietorului Noii Rome e găsit, el va trece înaintea moștenitorului rus chiar și după revendicarea sta, și pe bună dreptate! I se va da un titlu de genul „guvernatorul Noii Rome", iar patriarhul Hilarion va trebui să se mulțumească cu ecumenismul spiritual. Important pentru noi e să găsim un moștenitor din descendența lui Caesar Crispus. Să-l găsim mai devreme sau mai târziu...

Sylvie era pesimistă. Se îmbufnă.

– Sigur, dacă există o asemenea persoană!

– Ce s-a întâmplat? Parcă nu mai crezi în operațiunea asta... Dar tu conduci acum proiectul Kufernesis I. Dacă nu crezi în ceea ce faci, nu putem reuși!

Înainte ca tânăra să-i poată răspunde, un specialist din echipă apăru și o anunță gâfâind:

– Dr. Braibant, Hal a început să înregistreze! Implantul e activ...

Sărind în picioare, Sylvie se uită la ceas surprinsă:

– E cinci jumătate după-amiaza în Cipru... Deci subiectul trebuie să viseze treaz!

Sinan nu se putea obișnui ca Daryal să fie numit „subiectul", dar vestea putea fi considerată bună. Se grăbi spre capul fosforescent al lui Hal, urmându-i pe experți. Dar, la jumătatea drumului, auzi un bip de la aparatul de intranet cu circuit închis care lega lumea subterană a CEICS-ului de agenția Europol de deasupra.

Butonul roșu al aparatului clipea arătând că semnalul venea din „peștera" de la etajul unsprezece. Când Sinan

apăsă pe buton, pe ecran apăru un mesaj: „Domnul Morin solicită o convorbire prin ISIS".

Inima lui Sinan prinse să bată mai repede. Era ciudat că Daryal începuse să viseze chiar în momentul când Hilmi voia să-l contacteze.

Se întrebă dacă se găsiseră unul pe celălalt. Ce se întâmpla în Cipru?

Prioritatea era stabilirea contactului cu Hilmi. Ieşind în fugă din laborator, se îndreptă spre complicatul traseu care duce la etajul unsprezece.

Istoria nescrisă a unui vis

Conducătorul lictorilor se opri la picioarele patului. Surdo-mutul cu funia de mătase în mână se postă la căpătâi. Ceilalţi îşi ocupară locurile între ei.

Daryal ştia că priveşte o ceremonie atroce.

Mişcările exersate ale celor doisprezece asasini arătau că execuţia avea o procedură repetată înainte.

Împreună şi în acelaşi timp, dându-şi la spate colţul drept al pelerinelor negre, scoaseră săbiile romane scurte şi le ţinură deasupra saltelei.

Mulţimea săbiilor scoase şi unitatea lor în acţiune îi transmiteau mesajul „N-ai nici o şansă!", precum şi „Moarta ta este la porunca lui Caesar Augustus!" lui Caesar Crispus, care avea să se trezească în curând.

Din porunca tatălui său.

Lictorul care stătea la căpătâi duse funia de mătase, întinsă între mâini, spre capul lui Crispus.

Deodată, un strigăt neaşteptat răsună în cort:

– Gărzi!

Strigătul, care-i trezi pe Caesar Crispus şi pe soţia lui, nu fusese, cu siguranţă, auzit de lictori. Dar pesemne că simţiseră vibraţiile vocii, căci se întoarseră spre neaşteptatul pericol.

În cort intrase un roman cu o constituţie de uriaş. Era limpede că nu era un soldat de rând, căci ţinea două săbii în mâini. Începu să se lupte cu lictorii fără să mai aştepte legiunea pe care o chemase în ajutor. Lupta cu amândouă săbiile, arătând un curaj şi o îndemânare de necrezut, de parcă ar fi fost doi oameni.

Urechile lui Daryal răsunau de zăngănitul săbiilor; scântei de oțel și stropi de sânge îi zburau prin fața ochilor. Încercă să se smulgă din vis și să-și aducă aminte cine era uriașul roman.

Acum erau doi împotriva lictorilor. Caesar Crispus apucase și el sabia, profitând de faptul că un camarad îi sărise în ajutor, și-i atacase pe lictori.

Când alți câțiva războinici, care nu semănau deloc a legionari, se năpustiră în cort, romanul cu două săbii strigă:

– *Cimbres nobiscum!*

Atunci Daryal își aminti.

Uriașul roman nu era altul decât tovarășul de destin al lui Caesar Crispus, vărul lui care fusese ucis o dată cu el.

Cuvântul *cimbres* strigat de el se referea la barbarii puternici și cu înfățișare sălbatică pe care romanii îi numeau „tâlhari" din pricina părului blond și dezordonat și a bărbilor. *Nobiscum* însemna „cu noi".

Soldații germanici recrutați în armată săriseră în ajutorul lui Caesar Crispus și al vărului său, care tocmai anexaseră Germania la Imperiul Roman.

Ceilalți nu veneau. Deși însărcinați să-l păzească pe tânărul cezar, pretorii romani nu s-ar fi împotrivit nici împăratului, nici călăilor trimiși de el să-i ucidă propriul fiu, oricât de mult și-ar fi iubit comandantul...

Ca număr, echipa lui Crispus era în minoritate. Dar luptau cu îndârjire.

Cortul comandantului era o cumplită scenă de război.

Deodată, cursul visului se schimbă.

Daryal vedea acum o femeie în afara cortului sau, mai degrabă, o însoțea în fuga ei.

Frumoasa soție a lui Crispus era călăuzită de un soldat roman plebeu.

Fără îndoială că același soldat o scosese din cort. Elena alerga după soldat ținându-și copilul în brațe, cu părul în vânt, răvășit ca și sufletul ei.

Se opri în fața altui cort, gâfâind. Încercă să intre. Soldatul care o însoțea îi opri trecerea și o sili să meargă mai departe.

Daryal nu-și putea da seama dacă acesta auzea sau nu. Însă era sigur că soldatul roman spusese „E fată!" referindu-se la copilul din cortul unde o oprise pe Elena să intre.

Visul nu se termină brusc. Daryal se detașă ușor de leitmotivul memoriei moștenite pe care o urmărea. Ecoul vocii blânde a Elenei i se pierdu din urechi, părul ei despletit dispăru, iar femeia care fugea cu copilul în brațe se șterse ca o vedenie albă în întunericul nopții.

Nu dormea, așa că se smulse de sub stăpânirea visului ca și cum ar fi fost o iluzie.

Când i se mai limpezi mintea, știa ce nu se scrisese în istorie: Elena putuse scăpa de măcel când soțul ei fusese ucis. Pruncul din brațe era un fiu, iar în cortul unde nu putuse intra se afla, fără îndoială, fiica ei de patru ani, cu dădaca.

Așadar fiul lui Caesar Crispus fusese salvat. Avea să transfere trauma pe care mama i-o gravase cu grijă în memoria lui tânără ca istoria lor ancestrală în vise ce aveau să supraviețuiască sute de ani, din generație în generație.

Cu el începea legătura de sânge ce avea să zguduie pământul, iar ereditatea, în care nici o verigă a lanțului nu putea fi distrusă, ci doar adăugate unele noi, era încrustată pentru prima oară în ADN-ul unei memorii comune.

Istoria înscrisă în vise nu se deosebea de cea scrisă: o dată în plus, copilul de sex femeiesc era sacrificat. O femeie, al cărei sfârșit n-avea să fie cunoscut niciodată, lăsată în voia sorții pentru că putea purta copii, dar nu putea fecunda.

***

Un paznic cu șapcă albă umbla prin cetate sunând dintr-un clopot și strigând:

– Închidem!

Hilmi se uită îngrijorat la ceas. Nu știa dacă să se teamă sau nu. Trecuseră cincisprezece minute de când ieșise din camera de presă și aproape o oră de când Daryal

intrase în tunel. Dacă acesta nu ieşea până se închideau uşile, fie intra după el şi rămâneau amândoi închişi în cetate până a doua zi dimineaţa, fie pleca să-l aştepte undeva şi să moară de grijă.

Cât stătu în curte uitându-se la ultimii turişti care ieşeau din cetate, îşi aminti apelul codat al lui Sinan şi râse. De fapt, nici nu fusese nevoie să vorbească în cod. În principiu, comunicarea prin ISIS era impenetrabilă. Nici nu aveau vreun cod convenit între ei. De fiecare dată inventau un puzzle nou, dar întotdeauna în turcă, pe care o înţelegeau prin inferenţă. În felul acesta se amuzau cu puzzle-uri pe care numai ei le puteau rezolva şi totodată îşi păstrau vigilenţa.

După ce aşteptase mult să i se facă legătura, în scurta lor conversaţie Hilmi îl anunţase că totul e în ordine spunând:

– Ayşe a plecat în vacanţă.

Cine, în afară de câţiva turci *heimatlos* ca ei, îşi mai amintea că a doua debarcare a armatei turce în Cipru începuse cu aceste cuvinte cu o jumătate de secol în urmă?

Replica era pe cât de ciudată pe atât de comică. Răspunsul lui Sinan suna exact aşa:

– Ţi-ai recăpătat liniştea, aveai o nevoie urgentă. Noaptea asta e noaptea mea. Acum eşti ca o rugăciune mereu pe buzele mele.

Hilmi rezolvase puzzle-ul din prima frază ca „ţar la ONU" unind primele litere ale cuvintelor. Ce-a de-a doua, „Noaptea asta e noaptea mea", îl informa că preşedintele rus Lubakov urma să ţină un discurs la Adunarea Generală a ONU, după ora Bruxellesului şi a Ciprului.

Dar nu putea să dea nici un sens cuvintelor „ca o rugăciune mereu pe buzele mele".

În timp ce se plimba de colo-colo prin curtea cetăţii de unde pornea galeria cu semnul „Construcţie/Excavaţie", îşi repeta întruna aceste cuvinte pe care nu le putea pricepe. Deodată, îi veni pe limbă un refren dintr-un cântec vechi:

„Eşti ca o rugăciune mereu pe buzele mele,
Eşti aievea şi ca un vis totodată,

Ca un vis nemuritor în sufletul meu,
Lasă-mă să fiu al tău şi tu să fii a mea".

Parcă versurile acestea prosteşti dintr-un popular cântec turcesc, mereu pe buzele lor când erau elevi la Liceul Galatasaray, fuseseră scrise pentru asta şi căpătau sens astăzi. Cum se putea transmite mai bine că Daryal avea un vis nemuritor chiar în acel moment, la unison cu Moştenitorul, decât adăugând „acum" la început?

Hilmi nu se putu abţine să şoptească „Bravo, băiete!", ca şi cum ar fi vorbit cu Sinan.

Dacă înţelesese el bine, Daryal găsise fie visul căutat, fie pe Moştenitor în galerie, ca Bruxellesul să poată înregistra!

***

Ieşind de sub influenţa visului, primul lucru pe care-l percepu Daryal fu sunetul unor suspine.

Destina plângea, ghemuită sub statuia lupoaicei.

În imaginea ei fragilă înveşmântată în alb, lui Daryal i se păru că o vede pe fetiţa lăsată în urmă de Elena, soţia lui Caesar Crespus. Se ridică de unde zăcuse întins, sări în gaura de excavaţie şi se apropie de ea; o cuprinse în braţe pe tânăra femeie ca şi cum ar fi îmbrăţişat un copil părăsit.

– Nu plânge... S-a terminat... Gata... S-a terminat, nu?

Destina se calmă după alte câteva suspine. Daryal inhală parfumul capului delicat îngropat în umărul lui şi o mângâie pe păr. Nu vorbiră un timp.

Daryal se gândi că alcătuiau o imagine stranie, îmbrăţişaţi sub protecţia preistoricei lupoaice-zeiţă într-un templu subteran. Până la urmă, „agentul Nejla" din el câştigă:

– Deci tu eşti... Tu eşi Moştenitoarea.

Destina îşi ridică de pe umărul bărbatului capul şi-l scutură în sus şi în jos ca să spună „nu" într-un fel pe care numai turcii şi grecii îl înţeleg.

– Nu eu. Tatăl meu este.

Daryal fu surprins:

– Dar tu ai visat visul...

– E prima dată. De fapt, a doua oară. Cred că am văzut amândoi totul o dată cu tine. Asta dacă nu cumva memoria ta a produs execuția prințului Mustafa... Chiar și asta...

Daryal era complet năucit. Nu se putea hotărî ce să întrebe mai întâi, dintre toate întrebările care i se îngrămădeau în cap. Din fericire, Destina părea să-i citească gândul:

– Nu, n-am un implant. Știam că o să văd visul tatălui meu lângă lupoaica sacră. El e Moștenitorul pe care-l urmărești. De fapt, pe el îl cauți. Ca și mine.

Daryal era dispus să creadă. Dar mai întâi trebuia să pună în ordine ceea ce auzea, ca să poată înțelege.

– Stai puțin, zise. S-o luăm de la capăt. Cine ești? Cine e tatăl tău?

Înainte ca Destina să poată răspunde, o explozie ca un dop de șampanie care sare răsună dinspre pereții galeriei. Și, imediat, încă una, mult mai puternică. Daryal o aruncase pe Destina la pământ încă de la primul foc și o acoperise cu trupul lui. Nu-i luă mult să-și dea seama că un foc obișnuit răspunsese la primul, tras dintr-o armă cu amortizor. Își dăduse seama și că primul glonț ricoșase după ce lovise bronzul lupoaicei sacre, în timp ce al doilea pătrunsese într-o ființă care strigase „Ah!".

Cât Daryal încerca să se adăpostească în spatele piedestalului cu Destina, pe care o apăra cu trupul lui masiv, gemetele cuiva aflat în chinurile morții fură curmate de un al treilea glonț.

Din sunetele care răsunau între pereți, se părea că arma cu amortizor fusese învinsă de cea simplă. Însă Daryal nici nu putea scoate pistolul și își pierdea speranța că el și femeia pe care o acoperea mai puteau scăpa din situația aceasta în care erau o țintă deschisă.

Deodată, o voce veselă răsună sub domul galeriei:

– Dă-te jos de pe femeie, băiete! O s-o sufoci...

Corpul lui încordat se destinse cu o ușurare comparabilă numai cu orgasmul, iar Daryal strigă:

– Vocea ta e muzică pentru urechile mele!

Hilmi stătea în gura galeriei cu un zâmbet pe față. Arătă spre cadavrul căzut în gaura de excavație cu țeava pistolului Glock 45 din mâna dreaptă:

– Cine-i ăsta?

Ridicându-se cu ajutorul lui Daryal din locul unde era aproape îngropată, Destina spuse în engleză:

– Cred că mi-ai salvat viața. Dar cine ești?

Hilmi, care până atunci vorbise turcește, îi răspunse tot în engleză:

– Cineva care știe cine ești. O să-ți explic. Îl cunoști pe omul ăsta?

Se apropiară de cadavru. Zăcea întins pe spate. Avea ochii deschiși și gura strâmbă. Unul dintre gloanțe îi sfâșiase plămânii, iar celălalt îi străpunsese vizibil inima. Daryal ridică ochii și-i aruncă o privire plină de înțeles lui Hilmi.

Hilmi citise întrebarea „De ce al doilea glonț?" în ochii prietenului său. Ridică nonșalant din umeri: „Era și el de-al nostru... Nu merita să moară în agonie".

Daryal își amintea vremurile când prietenul lui, care semăna cu un nobil englez, era „Călăul". Și nu putea spune cu siguranță dacă trăsese al doilea foc din milă sau din plăcere.

Destina cercetă pe îndelete fața cadavrului, cu un sânge rece neașteptat la o femeie, nemișcată. Se ridică în picioare și spuse:

– Ciudat. Parcă-l cunosc, dar de unde, n-aș putea spune. Poate o să-mi amintesc mai târziu.

– Îl cunosc eu, zise Daryal. L-am întâlnit la hotelul unde am stat astă-noapte. Servea la bar... Ciudat. Nu m-am gândit nici o clipă că am putea fi dușmani.

Se întoarse spre Hilmi și adăugă:

– Ai venit exact la timp. De unde a apărut, cum a coborât în galerie, noi n-am auzit nimic. L-au urmărit?

– Da. Dar n-avem timp de vorbă acum. Castelul e închis. Cum ieșim de aici? S-ar putea să urmeze alt atac; și nici să stăm toată noaptea aici n-ar fi prea confortabil.

– Acum vă salvez eu! interveni Destina. Aveţi în faţă un expert în intrarea şi ieşirea din castele!

***

Sinan se trezi faţă în faţă cu soţia lui când uşa liftului se deschise la etajul şase; cobora spre parcare, ca să se întoarcă la laboratorul CEICS după ce vorbise cu Hilmi.

Christine ezită o clipă; spuse „Bună!" politicoasă de parcă ar fi salutat un coleg de birou, apăsă butonul etajului trei şi rămase tăcută într-un colţ.

În timp ce liftul cobora silenţios, erau ca doi străini stând alături.

Abia când soneria anunţă etajul trei şi soţia lui dădea să coboare, Sinan găsi curajul să spună:

– Despre ce să vorbim? Cred că despre despărţire.

– De unde-a venit asta?

– De la loterie! S-a tras un ungur...

Uşa deschisă a liftului începuse să-i despartă. Christine se răzgândi şi intră înapoi. Vocea ei era aspră, dar calmă:

– Bine! Să vorbim acum. N-o să-ţi spun că, pe lângă ce-ai făcut tu, ce-am făcut eu e nimic. Nu-s îndrăgostită de el. Dar nici între noi nu e dragoste. Poate că nici n-a fost vreodată. Zi-i afecţiune sau obişnuinţă... Nu m-am gândit la despărţire. Dacă asta vrei, hai să facem aşa. Nu-i o problemă să împărţim casa. Copilul rămâne la mine.

Sinan scutură hotărât din cap.

– Nu. Casa e a ta, copilul al meu. Poţi să-l vezi oricând vrei.

– Nici nu se pune problema!

Liftul se opri la nivelul parcării.

Coborând ca şi cum şi-ar fi lăsat înăuntru jumătate din viaţă, Sinan lăsă ochii în jos şi spuse încet:

– Să nu vorbim despre asta dacă ne întâlnim acasă. Te sun eu. O să vorbim într-un moment potrivit...

Inhală cu plăcere mirosul gazelor de eşapament din garajul cu tavan scund în timp ce mergea printre maşinile

parcate. Auzise de la Christine ce voise să audă. Ea nu se gândise la despărţire. N-ar fi renunţat la copil. Cum nici Sinan n-ar fi făcut asta, aveau să ajungă la o înţelegere. Fiecare se va culca cu oricine va voi, iar acasă vor fi prieteni. Nu aşa supravieţuiesc oricum majoritatea căsniciilor?

În felul acesta, Gökçe nu va avea inima sfâşiată de despărţirea dintre mama şi tatăl lui.

Era aproape fericit când intră în laborator. De fapt, se gândea să sărbătorească într-un mod special cu Sylvie Braibant, dacă visul înregistrat de entitatea pe jumătate vie oferea speranţe că Daryal poate duce operaţiunea la bun sfârşit.

Însă n-o găsi pe dr. Braibant aşa cum o lăsase. Tânăra era albă la faţă şi foarte încordată. Luminile lui Hal erau stinse şi nimeni din echipa de la panoul de control nu deschidea gura.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Sylvie arătă cu capul spre inteligenţa artificială pe jumătate vie şi spuse:

– A înregistrat tot visul. L-a localizat pe Moştenitor. Era foarte aproape de subiect...

Lui Sinan îi luă iar câteva secunde să înţeleagă că „subiectul" era Daryal.

– Asta-i o veste foarte bună! Dary... Înseamnă că agentul Nejla a ajuns la Moştenitor; suntem aproape!

Dr. Braibant îşi trecu mâna peste frunte.

– Nu-s sigură.

– Ce vrei să spui?

– Hal a înregistrat, în afară de implant, vibraţiile visului original. Adică a monitorizat şi visul Moştenitorului. Dar...

– Dar ce?

– Totul era în ordine până când visul s-a terminat. Dar, la scurt timp după ce Moştenitorul s-a trezit, toate funcţiile cerebrale s-au oprit.

– Ce înseamnă asta?

– Mă tem că înseamnă că Moştenitorul e mort, fiindcă-i monitorizam undele cerebrale. Facem la fel cu subiectul nostru. Chiar dacă nu visează, ştim că funcţiile sale cerebrale sunt active şi deci este în viaţă. Dar energia emanată de Moştenitor s-a oprit brusc. Stinsă. Hal a început să înregistreze din nou numai undele cerebrale ale creierului cu implant.

– Nu-i posibil ca pur şi simplu să se fi îndepărtat? Poate accesaţi creierul Moştenitorului când e aproape de subiect.

– Aproape? Nu vorbi prostii. Înregistrăm deja unde de la mii de kilometri. Nu. Hal nu pierde sursa de energie pe care o reperează.

Sinan trase adânc aer în piept. Dacă Moştenitorul murise, însemna că operaţiunea Kufernesis I intra în faza „post-mortem". Şi să te gândeşti că Moştenitorul murise din cauze naturale în preajma lui Daryal era cel puţin nerealist.

Mâna destinului

– Când n-a mai rămas nimeni în castel, am coborât în tunel după tine. De fapt, nu-l urmăream pe omul pe care l-am omorât; nici nu l-am văzut intrând.

Se opri un moment şi se lovi uşor peste piciorul bolnav.

– N-a fost uşor să merg pe întuneric cu piciorul ăsta. Norocul meu că înaintam încet. Spre capătul galeriei, am simţit prezenţa cuiva. A ieşit dintr-o cavitate din zid. Era în lumina care venea dinspre galerie, iar eu în întuneric. M-am lipit de zid şi am început să-l privesc. Era ciudat. Mergea de parcă ar fi fost beat, legănându-se. La început am crezut că-i vreun vagabond care a adormit în galeria răcoroasă. Dar când s-a apropiat de gura galeriei, s-a oprit o clipă şi a ascultat. Poate mi-am închipuit, dar mi se părea că devenea mai lat şi mai înalt... Crezi că visam cu ochii deschişi? Oricum, transformarea ciudată a tipului mi-a tras un semnal de alarmă. Când am văzut că scoate pistolul, n-am ezitat. Restul îl ştii. Barman, ziceai? Ştii cum îl cheamă?

Daryal se opri o clipă şi înghiţi înainte să răspundă. Un amănunt din povestea lui Hilmi, ideea că omul pe care-l omorâse ar fi putut fi „vreun vagabond care a adormit în galeria răcoroasă", împletită cu altă ciudăţenie a barmanului care se prezentase ca Nikolaos, abilitatea lui de a citi gândurile, alcătuia un portret care-i stârnea o bănuială neplăcută. Mai mult decât neplăcută, o bănuială înfiorătoare.

Se întrebă dacă nu cumva cadavrul pe care-l lăsaseră în urmă era al Moştenitorului, nu al unui spion rus.

Poate că în galerie, împreună cu Destina, împărtășiseră un vis privat pe care-l vedea el când dormea într-un adăpost.

Parcă vrând să alunge un gând rău, nu voia să pună imediat în cuvinte scenariul dezastruos care-i venise în minte.

Luă o înghițitură din whiskyul cu multă gheață și își întoarse ochii spre Destina.

Tânăra femeie stătea întinsă pe canapeaua roșie din camera spațioasă și fuma cu plăcere o țigară. După ce ieșiseră din Castelul Othello printr-o poartă pentru angajați de la care ea avea o cheie, coordonând excavațiile ca oficial al UNESCO, nici nu le trecuse prin gând să se întoarcă la Kyrenia sau măcar să pornească mașina.

Hilmi era îngrijorat și în privința hotelului din Kyrenia:

– Toți trei stăm la Courtyard. E clar că suntem supravegheați acolo de ruși. Mai mult, numai cineva de la motel, cel mai probabil Abdullah, putea să-i informeze că venim la Famagusta după Destina...

Logica era corectă. Era mai bine să se refugieze la cel mai apropiat hotel decât să fie o țintă pe drum, presupunând că existau pe afară tovarăși vii ai cadavrului pe care-l lăsaseră în urmă.

Avuseseră noroc să găsească un hotel minunat. Închiriaseră un apartament superb la ultimul etaj, cu vedere spre Mediterana precum cabina unui căpitan de navă. Hilmi insistaseră să stea împreună la ultimul etaj; rezolvase problema plății dând numărul de telefon al unei băncii elvețiene, căci nici unul dintre ei nu folosea cărți de credit, ca să nu lase urme. Când CIA fusese inclusă în cooperarea cu ISIS și Europol, standardul de viață al agenților aliați crescuse firesc...

Hilmi nu dormise de două zile; ceilalți erau obosiți de adrenalină. Dar n-aveau mult timp. Trebuia să pună cărțile pe masă și să compare informațiile.

Se uitară la Destina fără să vorbească.

Femeia se ridică, stinse țigara în scrumieră și spuse:

– OK. Cu ce începem?

Răspunseră amândoi în același timp:

– Cu tine!

– De ce cu mine? Știu cine-i Daryal, dar despre existența ta n-am fost informată. Spune-ne mai întâi cine ești și ce cauți aici!

Până atunci vorbiseră în engleză. Daryal se uită la prietenul lui și-i zise în turcă:

– Are dreptate. Hai, spune totul.

Destina interveni atunci spunând cu accent în turcă:

– De fapt, nu-i nevoie. Să scurtăm lucrurile. Tu trebuie să fii Călăul din operațiunea Istanbul!

Amândoi bărbații făcură ochii mari de uimire.

Destina continuă conversația în engleză, mulțumită de surpriza pe care o provocase:

– Ocupi un loc important în dosarul lui Daryal, mai bine zis al agentului Nejla. Nu te teme; n-am pus mâna pe dosar clandestin. Când mi s-a repartizat sarcina asta, serviciile noastre l-au cerut și ale voastre s-au conformat cu amabilitate. Trebuia să știu pe cine urmăresc și protejez...

Hilmi zise:

– Măi să fie! Profesia asta n-ar mai trebui numită secretă, ci transparentă. Și eu m-am mirat că ți-au dezvăluit identitatea înainte să vin aici... Dar nu ne-au dat dosarul tău!

Destina râse:

– Vi l-ar fi trimis dacă-l cereați... Tabăra iudeo-creștină e acum împărțită în două. Ne-am întors la tiparul Războiului Rece. Alianța europeană și americană contra Rusiei. Țările din cealaltă jumătate a lumii, care nu țin de cultura iudeo-creștină, își aleg poziționarea în funcție de aceste două tabere. Ca pe vremuri. Numai etichetele s-au înnoit. Acum suntem împotriva Rusiei nu pentru că e comunistă și nu are religie, ci pentru că e fascistă și ortodoxă. Pe de altă parte, am progresat de la creștinismul democratic la creștinismul conservator. De vreme ce am „trasat“ o economie globală, piețe liberale și am făcut ca inamicul comun, islamul, să se supună civilizației creștine, bineînțeles că era

nevoie de un „celălalt" alternativ. E o chestie de echilibru. Așa că am scos din cutie rețeta veche de două mii de ani și ne-am implicat în ciocnirile sectare ale creștinătății. Cât despre giganții asiatici, ei n-au nici o legătură cu problema, în ce ne privește. De când au devenit rivali în economia de piață, și-au creat dușmănia necesară între ei, așa că n-au nici nevoie de inamici intercontinentali, nici energie pentru asta...

Daryal interveni:

– Ne ții un curs frumos, dar am studiat și noi lecția asta de istorie. Nu-i problema noastră. Treci la subiect!

Tânăra își aprinse altă țigară:

– Ce vreți să știți?

– Tot. Cine ești? Ai zis că Moștenitorul e tatăl tău. Te tragi din descendența lui Constantin? Atunci de ce CIA, aliatul nostru, a pus-o pe fiica Moștenitorului pe urmele mele? Ce legătură are Castelul Othello cu asasinarea lui Caesar Crispus? Ce făceai sub statuia lupoaicei? Mai am și alte întrebări; astea-s primele...

– Poveste lungă, zise Destina dând din mână. Ar trebui să vă spun povestea vieții mele ca să răspund la întrebările astea. Dar nu-i momentul acum. Aveți încredere-n mine. N-avem timp. Trebuie să ajungem la Castelul Hilarion la răsăritul soarelui. Am putut rezolva unele ghicitori. De pildă, Noirallah de pe hârtia pe care ți-a dat-o nu trimite numai la zeița-lupoaică din Castelul lui Othello cel negru; trebuie citită și pe cealaltă parte: Hallarion! Adică numele pronunțat adesea greșit de englezi al Castelului Hilarion. Acolo se găsește amprenta unei palme. Existența ei a fost descoperită acum douăzeci, douăzeci și cinci de ani. S-a crezut că-i mâna imprimată a unui zidar. Nu e. Fiul lui Caesar Crispus a fost adus pe ascuns în Cipru; a fost ascuns aici, a crescut aici și a murit aici. Câte o relicvă a lui se află în toate locurile sacre de aici. Crucea cu șarpe din fața lupoaicei de la Castelul Othello e crucea lui, simbolul lui...

Numele lui era Christus. Christus, fiul lui Crispus. Lăsat orfan de bunicul lui, un Hristos fără tată, ca și cel original. Amprenta mâinii de la Castelul Hilarion are opt sute de ani, fiindcă tencuiala are opt sute de ani. Dar zidul roman de dedesubt e vechi de douăsprezece secole și pe el a fost întipărită mâna lui Christus, fiul lui Caesar Crispus. Poate Christus a fost un zidar care a lucrat la construcția castelului, cine știe? Castelul Hilarion a fost ridicat peste un turn de pază roman. Istoria romană a Ciprului începe în 58 î. Ch. și continuă până în 969 d.Ch. Și să nu uităm că a fost pământ bizantin până în 1192... Așadar numai moștenitorii care poartă memoria genetică în visele lor, dar nu toți din descendența lui Caesar Crispus, au venit în toți acești ani să-și apese mâna peste amprenta de la Castelul Hilarion, ca puii de țestoasă care găsesc drumul spre mare după ce ies din ouă... Persoana care și-a apăsat mâna pe tencuială acum opt sute de ani a pus-o exact peste amprenta de dedesubt. Mâna stângă. O mână viguroasă, cu degete lungi. Căci copiii lor vor avea visul respectiv numai dacă își apasă mâna pe semnul acela. Oricâți copii ar avea, numai unul va purta cunoașterea ancestrală în memoria lui genetică.

– Cum ai ajuns să afli toate astea?

Întrebarea o pusese Hilmi.

– Nu-s un agent propriu-zis, cu arme și chestii, ca voi. Sunt istoric, zise Destina. Chiar lucrez la UNESCO. Instituțiile americane mă consultă din când în când. Uneori sunt și agenții de informații printre ele... De data asta am ghicit că e vorba de CIA, dar am fost angajată de Departamentul de Stat, ca de obicei. Lor le dau socoteală... Când te-au trimis aici, ți-au spus de ce? întrebă ea întorcându-se spre Daryal.

– Determinaseră că Moștenitorul se află aici.

– Cum au făcut asta? Primul implant care poate înregistra visul altcuiva e în capul nostru. Nimeni nu are așa ceva!

Daryal se foi inconfortabil pe loc. O privea pe Destina parcă așteptând o explicație. Era convins că tânăra spunea

ceea ce credea, chiar dacă nu era adevărat. Era limpede că-şi iubea meseria din informaţiile detaliate pe care le dădea şi din plăcerea cu care vorbea. Obrajii i se îmbujoraseră, iar ochii ei scăpărau o lumină pasionată.

Când văzu că Daryal nu avea nici un răspuns, alunecă pe marginea canapelei, fără să-i pese că fusta îi alunecase în sus pe coapse; desfăcându-şi picioarele, îşi aşeză cu fermitate tălpile pe podea. Părea ca un copil provocator care voia să şocheze prin ceea ce avea să spună. Ochii lui Daryal şi-ai lui Hilmi au fost atraşi în acelaşi moment spre locul întunecat şi ispititor dintre picioarele ei superbe, dar nu merseră până la capăt. Clipiră ca orbiţi, făcând un efort de voinţă să-şi îndrepte privirile în altă parte.

Frumuseţea Destinei începea să acţioneze ca un magnet. Mai ales când se aplecă de parcă ar fi dezvăluit un secret şi sânii ei, lăsaţi liberi sub bluza de vară, întinseră materialul alb...

– Toate informaţiile astea se găsesc în cărţi! zise ea încet. În cărţi antice scrise de istorici romani şi bizantini, accesibile cercetătorilor, dar ţinute secrete printr-un acord tacit. Toate statele implicate ştiu ceea ce v-am spus. V-au trimis aici pentru că, dacă încă există un moştenitor din linia lui Constantin, el nu poate fi găsit decât în Cipru!

Nimeni nu vorbi un timp.

După ce se plimbă gânditor prin cameră, Daryal se opri în faţa ferestrei care reflecta în cameră întunericul Mediteranei. Simţea stinghereala pe care o au toţi bărbaţii în prezenţa unei femei inteligente. Cum de nu se gândise la întrebarea tinerei, „De ce Cipru?", şi nu căutase singur răspunsul? Era prea obişnuit să execute ordinele de sus fără să pună întrebări? Atunci cum se deosebea el, cu implantul din creier, de Hal, robotul pe jumătate viu?

Vocea lui Hilmi rupse tăcerea. Scuturând mătăniile din mână, el zise:

– Să zicem că mâine dimineaţă...

Se uită la ceas şi continuă:

– Adică acum, că s-a făcut dimineaţă de un minut, să zicem că mergem la Casteul Hilarion. De unde ştim că Moştenitorul o să fie acolo? Ne-a aşteptat pe noi toţi anii ăştia?

Destina râse veselă:

– Nu! Nu ani, numai mâine. Am publicat un anunţ în ziarele locale şi i-am dat întâlnire la Hilarion...

Daryal scăpă un strigăt puternic:

– Nu se poate!

Tânăra îi răspunse în turcă:

– Ba sigur că da!

Apoi îşi scutură arătătorul de parcă ar fi ţinut o lecţie şi continuă:

– Elementar, dragul meu Watson! Anunţul spune exact aşa: Menekşe împlineşte azi 33 de ani. Îl aşteaptă pe tatăl ei la locul relicvei.

Hilmi sări în picioare şi o certă:

– Eşti nebună, fetiţo? De ce n-ai scris şi „Vodcă gratis, ruşii sunt bineveniţi"? Crezi că ruşii n-au ghicit numele de cod Meneşke Rumba? Un agent trimis de CIA să te protejeze a dispărut; poate cadavrul ascuns de Daryal e al lui!

Expresia de tachinare de pe chipul Destinei lăsă loc ezitării:

– Mi s-a spus că o să lucrez singură. N-am ştiut de bodyguardul care mă apăra.

Se uită la Daryal:

– Iar cadavrul... N-am intrat în contact cu nimeni în afară de tine.

– Şi cu Little John, care zice că-i american, o corectă Daryal.

– Nu ştiu cine-i. Când mi-ai tras clapa la Gurunoklado, a venit şi-a intrat în vorbă cu mine. Nu i-am spus nimic, decât că te-am întâlnit întâmplător. Am stat cu el un timp... Bineînţeles, ar fi trebuit să remarc biletul pe care l-a lăsat paracliserului pentru tine... Apoi m-am descotorosit de el. Nu ştiu despre mort. Despre ce cadavru vorbeşti? De aia ai plecat în grabă de la biserică?

– Da! zise Daryal supărat.

Apoi vorbi cu o voce mai înaltă, ironic:

– Poveste lungă. Ar trebui să-ți spun povestea vieții mele. Dar n-avem timp. Va trebui să ai încredere-n mine, mai bine zis în noi!

Se întoarse către Hilmi și-l întrebă:

– Ce facem acum? Pot să jur că tipului care-și zice Little John nu i-a scăpat anunțul! N-a făcut nici o greșeală când vorbea cu mine. Poate chiar e un agent prieten. Dar nu putem fi siguri. Descrierea agentului dispărut pe care ți-a dat-o CIA se potrivește cu înfățișarea mortului din mașina mea. Cine ne așteaptă la Castelul Hilarion, dacă mergem? Rușii sau Moștenitorul?

Hilmi spuse printre dinți:

– Toți! Și nu uita de americani! Dacă lui Little John nu i-a scăpat, fii sigur că nici celor de la CIA! Nici bazei din Cipru. Se pare că mâine toată lumea o să-și ia rămas-bun la Hilarion!

Destina, pe care ei o ignoraseră supărați un timp, interveni:

– Exagerați! Cred că fără să fi dat anunțul era imposibil să-l găsim pe Moștenitor. Sper că tatăl meu o să-l citească și o să vină; și nici nu cred că o să fie o invazie de spioni la Hilarion! În plus, cine vrea să vină, n-are decât. Americanii și rușii or să se neutralizeze unii pe alții; noi o să fim liberi să-l găsim pe omul nostru; ce ziceți?

Dinspre cei doi bărbați nu se auzi nici un sunet.

Hilmi scoase distrat arma de la spate și o puse pe măsuța de cafea. Apucă bastonul pe care-l purta întotdeauna și-l rupse în două. Se dovedi că folosea bastonul nu numai ca să-l ajute la mers cu piciorul bolnav, ci și ca să depoziteze gloanțe. Scoase încărcătorul pistolului Glock și înlocui cele două gloanțe lipsă, cu un sunet rău-prevestitor.

Apoi, ca și cum atunci și-ar fi amintit, scoase de sub cureaua pantalonilor arma omului pe care-l omorâse în galeria

subterană și amortizorul din buzunar. După ce-l cercetă meticulos, declară:

– Un Taurus Titanium complet automat.

Daryal scăpă un fluierat.

– Măi să fie! Nu fac economie la dolari! Tipul pe care l-ai omorât nu era un oarecare.

În timp ce lui îi trecea iar prin minte bănuiala înfiorătoare că îl „eliminaseră“ pe Moștenitor, Hilmi îi întinse pistolul Destinei, întrebând-o:

– Îl vrei?

Daryal se stăpâni cu greu. Deși avea încredere într-o anumită măsură în Destina, nu credea că-o idee bună s-o înarmeze pe tânăra femeie. Așteptă reacția ei, gata să intervină dacă ar fi încercat să ia pistolul.

Amândoi se liniștiră când Destina ridică din umeri și spuse:

– V-am zis, nu mă pricep deloc la arme!

În plus, oferta lui Hilmi însemna că femeia, mustrată un timp din pricina anunțului, era acceptată înapoi în grup.

– Dă-l încoace! Al meu e jucărie de copii pe lângă ăsta...

Inspectând minunăția tehnologică făcută în Brazilia, puternică, dar ușoară datorită compoziției de titan, Daryal întrebă:

– E adevărat că azi împlinești 33 de ani? Chiar e ziua ta?

Desina aprobă din cap.

– Da. Sper că n-o să fie sărbătorită cum au fost cei 33 de ani ai lui Hristos!

Zâmbiră cu toții, dar pe fețe li se citea neliniștea.

– Să ne odihnim puțin, zise Hilmi. Eu unul, cel puțin, o să mă întind. Altfel n-o să vă fiu de nici un folos mâine. Voi dormiți cu rândul.

Însă Daryal trebuia să afle.

Înainte să pornească spre destinația finală, trebuia să afle cine încercase să-i ucidă în temnița Castelului Othello și dacă mai exista un moștenitor pentru amprenta de pe meterezele Castelului Hilarion.

***

Iuri Kramar îl găsi pe generalul Kuliev, pe care-l căutase la agenția SVR de la etajul opt, pe holul Adunării Generale a ONU.

Andrei Kuliev dădea ordine în dreapta și-n stânga, îmbrăcat într-un costum bleumarin ca un bodyguard civil. Se părea că el însuși comanda unitatea rusească de securitate care cerceta sala Adunării Generale înainte de discursul președintelui Lubakov.

Percheziția se terminase; acum ușile sălii aveau să fie deschise, sub supravegherea oficialilor ONU care așteptaseră răbdători câteva ore și nimeni nu avea să fie lăsat să intre înainte de discursul președintelui.

Dar șeful agenției SVR de la ONU nu avea încredere în oficialii ONU să încuie ușile, știind foarte bine ce metode folosise el însuși de multe ori ca să-i înșele.

Acceptase să-i permită unui oficial ONU să țină cheia electronică după o scurtă dispută cu șeful securității instituției. Dar pusese condiția ca în fața ușilor Adunării Generale să stea câte un rus până va începe discursul președintelui.

Iuri Kramar se uita cu admirație la chipeșul general, bărbatul pe mult timp îl dorise sexual de la distanță, lipsit de orice speranță. Andrei Kuliev încetă în sfârșit să vorbească după ce termină ordinele scurte și răstite pe care le dădea printr-un microfon pus aproape de gură pentru a dirija personalul rus de securitate spre uși.

După ce-și inspectă încă o dată oamenii care stăteau în fața celor zece uși ale sălii Adunării Generale, se uită la ceas și o luă spre lift, însoțit de staff-ul lui.

Iuri Kramar îl urmă.

Îi era interzis să-l contacteze în public pe șeful serviciului de informații. Dacă Kuliev se îndrepta către „submarinul" de la etajul opt, era în ordine. Dar dacă avea altă destinație, atunci Kramar trebuia să-i atragă atenția cumva și aștepta ca șeful să-i ofere ocazia.

Era clar că nu putea urca în lift alături de echipa de securitate. Dar se apropie și stătu în spatele lor. Când simți ochii generalului Kuliev ațintiți către el, își transmise mesajul în limbajul de semne special creat de unitățile ruse de informații, în timp ce privea în altă parte, prefăcându-se că se scarpină în palmă: „Moștenitorul a fost găsit!"

Apoi se întoarse și-l privi pe Andrei Kuliev. Tânărul general își atinse vena jugulară cu mâna pe care o lăsă înapoi jos după ce-și scoase microfonul.

Răspunsul era clar: „Felicitări. Lichidați-l".

Mai erau numai trei ore până la declarația președintelui Lubakov despre dreptul istoric al Rusiei la moștenirea Noii Rome și la conducerea ei spirituală.

Destina

– Când a fost abandonat la uşa orfelinatului Aya Triada, avea doi ani. Nu se ştie cine au fost părinţii lui, nici dacă s-a născut pe Insula Halki[1] sau a fost adus din altă parte. A crescut la Mănăstirea Aya Triada, dar nu putea fi educat. Când turcii au închis Seminarul Ortodox în 1971, avea 9 sau 10 ani. Preoţii care aveau grijă de el îl credeau sărac cu duhul, fără-ndoială din cauza viziunilor lui. După ce s-a închis seminarul, a continuat să trăiască acolo. Pesemne că avea mâini pricepute, căci restaura ornamentele cărţilor vechi din biblioteca mănăstirii şi copia texte manuscrise. Bunica mea îmi povestea toate astea. Acum cărţile găsite la Aya Triada sunt o referinţă pentru restaurarea Noii Rome. Poate chiar manuscrisele restaurate şi copiate de el... Când s-a căsătorit cu pe mama mea, era cizmar pe Insula Proti[2]... Eu tot acolo m-am născut. Dacă estimarea mea e corectă, trebuie să aibă cam şaizeci de ani. Nu ţin minte Proti, nici nu cunosc Prinkiponisia[3]. Când am imigrat în Peninsula Peloponez aveam doi ani. Dar îl ţin minte pe tatăl meu. Umbla noaptea prin casă, venea lângă patul meu şi vorbea singur. Nu înţelegeam ce spune. Simţeam însă că mă iubeşte şi nu mă temeam. Când a dispărut, aveam cinci ani. Şi aveam opt când mama, care n-a putut îndura pierderea lui, a murit... Am plecat cu bunica

1. În turcă, Heybeliada.
2. În turcă, Kınalıada.
3. Insulele Prinţilor, lanţ de insule din Marea Marmara, în largul Istanbulului, din care fac parte Heybeliada şi Kınalıada.

în America, unde erau fraţii mamei. N-aveam nici o veste de la tata. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să fac o legătură între puterile supranaturale, mistice pe care bunica i le atribuia tatei şi domeniul istoric în care m-am specializat. Nici măcar nu m-am gândit la tata în toţi anii ăştia în care am călătorit spre Cipru şi înapoi. Ba chiar am uitat de existenţa lui, mai ales după ce a murit bunica. Acum ştiu că dragostea mea pentru Cipru, eforturile mele de a convinge UNESCO să-şi asume responsabilitatea istoriei lui, excavaţiile la care mi-a dorit să particip erau toate expresia unei cunoaşteri, o intuiţie. N-am făcut legătura nici când mi-au oferit sarcina asta! Eram oricum în Cipru şi era firesc să apeleze la expertiza mea istorică. Să urmăresc pe cineva care căuta pe altcineva mi s-a părut amuzant; am acceptat. Bineînţeles, era o întorsătură interesantă a sorţii faptul că linia lui Constantin cel Mare nu era dusă mai departe de fiii lui cărora le lăsase tronul, ci de acela pe care l-a ucis; descendenţă ale cărei semnificaţie şi rol au fost ţinute secrete până când Nova Roma a fost recuperată de la turci. Şi totuşi am făcut legătura între tatăl meu şi soarta aceasta abia când am aflat că poartă memoria genetică a Moştenitorului într-un vis. Mi-am amintit cuvintele pe care bunica i le spunea mamei despre coşmarul lui: „Ce-au făcut cu orfanul ăsta? Vede sânge, numai sânge!“ Sigur, bietele femei nu puteau da un sens acestui lucru. Cred că faptul că vorbea singur, frazele parţiale pe care le rostea lângă patul meu în nopţile când se trezea din coşmar au creat o memorie instinctivă în subconştientul meu. Când am început să cercetez urmele lăsate de fiul lui Caesar Crispus în Cipru, am înţeles că Moştenitorul pe care ai fost trimis să-l cauţi era tatăl meu şi de fapt îl urmăream şi pe el...

– Ai spus ceva din toate astea superiorilor tău? Departamentul de Stat sau altcineva ştiu cine eşti?

Era o distanţă în care ar fi încăput o persoană între ei, pe patul mare pe care stăteau întinşi, îmbrăcaţi. Daryal o

privea în timp ce vorbea. De cealaltă parte, Destina se sprijinea pe mai multe rânduri de perne, vorbind uneori spre depărtări pe care nu le putea vedea și alteori spre tavan.

– Am transmis tot ce știam când mi s-a dat sarcina. Nu-s sigură încă, săpăturile nu s-au terminat, dar cred că Christus e îngropat sub monumentul lupoaicei. Le-am spus și despre crucea cu șarpe: forma crucii care a devenit emblema creștinătății după ce Constantin a spus că a văzut-o pe cer și a pus să fie brodată pe steagul lui; primele două litere din „Hristos“ în greacă, Chi și Ro, pe scurt, simbolul pe care noi îl numim X...

Se auzi o bătaie ușoară în ușa deschisă a dormitorului, care dădea spre livingul apartamentului. Hilmi stătea în prag.

– N-am somn. Pot să intru?

Se așeză la picioarele patului. Erau ca niște copii obraznici puși în același pat pentru somnul de după-amiază și care continuă să vorbească în ciuda interdicției.

– ...Oricum, crucea înseamnă Christus! continuă Destina. Felul în care sabia orizontală taie șarpele vertical este prescurtarea istoriei purtate de copilul lui Caesar Crispus: sabia e povestea strămoșului asasinat. Cât despre șarpe, simbolizează capacitatea de a năpârli spre a se naște cu o piele nouă, continuitatea vieții. De aceea e simbolul medicinii, al medicamentelor și al tratării bolilor. De ce crezi că a fost transformat într-un simbol al răului în creștinism? Pentru că-i făcuse pe Adam și Eva să mănânce mărul, simbol al cunoașterii, și le dăduse conștiința că sunt oameni. Pe hârtia pe care ți-a lăsat-o americanul era simbolul acesta de care ți-am spus... Probabil că și el și-a dat seama că invers se citește Hilarion. Când am început, i-am informat numai că semnul de pe zidul de la Hilarion este mâna lui Christus. Apoi mi s-a spus să nu mai intru în contact și n-am mai transmis informații. N-am vorbit despre ritualul păstrat de moștenitori, de a-și apăsa mâna pe semn.

Am ținut secret și cine era tatăl meu și faptul că-l căutam. Drept să spun, m-am gândit că n-ar fi bine pentru mine.

– Ei, asta-i ceva! zise Hilmi. Dar o să fie alertați dimineața de anunțul din ziare. De ce-ai pus numele „Menekșe“ în anunț? Cei care știu vor deduce că are legătură cu numele de cod Menekșe Rumba!

– Pentru că numele meu de botez e Menekșe Rombopulos! Tatăl meu mi-a pus numele Menekșe; altfel nu-i pot da de știre că eu sunt. Menekșe, violeta, simbolizează amintirile, memoria. Numele Destina, pe care mi l-am ales singură și l-am adăugat la identitatea americană, a căpătat un sens astăzi: cine aș putea fi dacă nu destinul unei memorii?

Se lăsă tăcerea. Daryal și Hilmi se uitau unul la altul parcă încercând să-și citească gândurile.

Destina adormi, doborâtă de oboseală.

Ei priviră o vreme frumusețea aceea feminină întinsă pe pat.

Trupul suplu și armonios părea destul de puternic și fragil totodată ca să ceară protecție în somn.

Daryal întinse mâna și-i aranjă părul lipit de transpirație pe frunte. Hilmi șopti din vârful buzelor:

– Las-o să doarmă!

Deschiseră ușile de sticlă ale apartamentului care dădeau spre Mediterana și se sprijiniră de marginea balconului unul lângă altul.

La orizont se crăpa de ziuă; soarele care lumina ușor cerul avea să fie la zenit în câteva ore, nemailăsând nici o întunecime necucerită în colțul acesta al lumii.

Își aprinseră câte o țigară și suflară primul fum al zilei spre largul mării. Nici unul nu era fumător înrăit, dar în dimineața aceasta aveau nevoie de nicotină ca să-și limpezească mintea.

– Aș fi putut-o asculta ore întregi, zise Hilmi. E o povestitoare bună...

Daryal îl privi uimit. Oare n-o credea pe Destina, o lua peste picior?

– Nu-i poveste; ea spune o istorie!

În contrast cu ce crezuse el, pe chipul lui Hilmi se citea o seriozitate visătoare.

– Vasăzică istoria poate fi mai fantastică decât poveştile câteodată.

– Poate te-ai îndrăgostit. E într-adevăr o frumuseţe. Şi dacă nu te-ai săturat s-o asculţi vorbind...

– Ei, hai! Cu tine aici, n-am nici o şansă! Sunt sigur că mi-ai luat-o înainte...

Dându-şi seama că Hilmi îl încerca prin răspunsul lui, Daryal nu-şi găsea cuvintele. Dacă ar fi spus că nu e interesat de femeie, nu era adevărat. Dacă ar fi spus că da, era pe jumătate o minciună.

Ocoli subiectul spunând „Nu s-a întâmplat nimic între noi" şi trecu la altceva.

Îi împărtăşi lui Hilmi îngrijorarea lui cu privire la cadavrul pe care-l lăsaseră în galerie.

Dacă bărbatul împuşcat era Moştenitorul, lucrul acesta ar fi avut consecinţe grave.

Cum Moştenitorul trăsese primul, însemna că era de partea inamicului, ceea ce ar fi fost surprinzător. Dacă era omul ruşilor, atunci de ce l-ar fi folosit ruşii ca asasin plătit în Cipru în loc să-l învelească în vată şi să-l prezinte la ONU?

Dacă murise în temniţă, pe cine mai aşteptau ei în dimineaţa aceea la Castelul Hilarion?

Şi, în sfârşit, întrebarea cea mai grea: cum aveau să-i spună Destinei că tatăl ei încercase mai întâi să-i omoare şi apoi fusese el însuşi ucis?

Hilmi se gândi un moment şi spuse:

– Am putea să nu ne ducem la castel.

– Dar cum putem şti sigur că l-ai omorât? N-am întrebat-o pe Destina cum îl cheamă pe tatăl ei. Chiar dac-aş fi întrebat-o, nu însemna nimic. Tipul mi-a spus că Nikolaos. Poate fi un nume fals. Cea mai sigură cale e să mergem la Hilarion. Dacă nu apare, o să fim siguri că-i mort. Şi atunci o să ne gândim ce-i de făcut.

– Dacă nu vine, or să vină alţii! S-ar putea să ne punem în pericol inutil, şi pe noi şi pe fată.

– Dacă ne răzgândim, n-o putem opri pe Destina să se ducă. Sunt sigur că o să meargă să-l aştepte chiar dacă-i spunem că tatăl ei a murit. N-o putem lăsa să meargă singură... Dar asta nu-i datoria noastră, e a mea. Tu nu trebuie să vii. Ba chiar e mai bine dacă nu vii!

– Nătărău fără minte! E a doua oară când aduci vorba de handicapul meu, ajunge! Eşti viu tocmai pentru că n-am băgat în seamă sfatul tău când mi-ai zis „nu veni". Poate o să-mi datorezi din nou viaţa, javră nerecunoscătoare!

În felul în care Daryal îl apucă de gât pe Hilmi după aceste cuvinte era grijă, recunoştinţă şi nevoia de grijă. Dar cineva care ar fi privit din afară ar fi crezut că se bat.

De unde să ştie că turcii îşi arătau afecţiune prin gesturile acestea dure?

Ciprul de Nord, Sf. Hilarion

În timp ce silueta roșie a Prowler-ului 2001 înghițea kilometrii pe drumul liber, Daryal avea sentimentul că era într-un film.

Un film vechi ca mașina de sub ei, povestea în alb-negru a doi bărbați care iubesc aceeași femeie, *Jules și Jim* al lui Truffaut...

Personajul Jim îi venea lui Hilmi ca o mănușă, iar el însuși ar fi fost potrivit pentru Jules. Dar Destina, înghesuită între ei în mașina cu două locuri, semăna mai mult cu Irene Papas decât cu Jeanne Moreau. Era o autentică frumusețe grecească, potrivită pentru tragediile grecești.

Se gândi cât de demodate deveniseră punctele lui de referință. Mai era cineva de vârsta lui care să-și amintească fețele din filme datând chiar dinaintea generației lui? Cei care găseau un Prowler 2001 de închiriat în Cipru și-ar fi amintit cu siguranță. Dacă i-ar fi spus „Irene Papas" lui Hilmi, era sigur că acesta i-ar fi răspuns „Zorba!".

Se întrebă dacă Destinei îi plăceau filmele alb-negru la fel de mult cum iubea istoria.

Oricum ar fi fost, se îndreptau către aventura care-i aștepta la Castelul Hilarion într-un mod cât se poate de bătător la ochi.

Chiar și coborând o treaptă de la tragedia shakespeariană jucată în Castelul Othello la castelul care-l inspirase pe Walt Disney pentru cel din *Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici*, tot arătau impunător pe șosea, în Prowler-ul roșu.

La kilometrul treizeci începură să pună în practică planul pe care și-l făcuseră. Hilmi coborî la ieșirea spre Hilarion,

care părăsea șoseaua spre Kyrenia. Avea să aștepte autocarul turistic la care-și făcuse rezervare de la hotel și să intre în hotel cu grupul de turiști.

Daryal se așeză la volan și întoarse mașina pe urcușul spre Hilarion.

Opriră înainte să se termine drumul de asfalt spre castel. Destina coborî din mașină. Daryal ascunse Prowler-ul după niște tufișuri unde nu putea fi văzut ușor și o urmă.

Din acest punct, urma să urce spre castel pe un drum lateral știut de ea.

Era o potecă îngustă și abruptă, nefolosită de nimeni, iar din loc în loc pământul alunecase. După pietrele de caldarâm păstrate, era evident că rămăsese din vremuri de demult.

Amândoi erau transpirați când ajunseră în spatele castelului, protejat numai de niște tufișuri. Daryal sări peste un zid prăbușit, după ce Destina făcu loc prin tufiș fără să țină seama de faptul că își însângerase mâinile, și se trezi în castel. Părea să fie o parte istorică a castelului nedeschisă vizitatorilor. Destina urcă precum o pisică înaintea lui pe o scară din care jumătate din trepte lipseau și arătă spre ceva când ajunse în vârful meterezului căzut.

– Acolo!

Arăta spre o bucată mai mare de tencuială, lăsată intenționat neatinsă, de pe zidul restaurat de la nivelul al doilea al castelului. Firește, nu puteau distinge semnul mâinii de unde se aflau. Dar erau într-o poziție bună ca să vadă din lateral pe oricine ar fi stat în fața semnului.

Destina intră în coridorul îngust de pe meterezele prăbușite și se adăposti după pietre. Daryal se ghemui lângă ea. Începură să aștepte. Mai erau zece minute până la deschiderea castelului. Conform planului, aveau să-i urmărească pe Moștenitor ori pe oaspeții nepoftiți de deasupra și pe Hilmi de dedesubt.

Cum nu se aștepta la o vizită atât de devreme, Daryal se sprijini cu spatele de zid și încercă să se relaxeze.

– De ce erau cheile mașinii la tine când am plecat de la Panaghia Araka?

Întrebase asta ca să mai omoare timpul, dar și ca să scape de ultima bănuială din suflet.

Destina își întoarse surprinsă ochii către el dinspre pereții pe care-i fixase.

– Ai sărit din mașină și ai lăsat cheile în contact. Așa că le-am luat...

– Tu ai încuiat portierele?

Femeia se gândi un moment și spuse:

– Nu-mi amintesc. Dar, dacă ce le-am descuiat când am ieșit de la toaletă și-am venit la tine, trebuie să fi fost încuiate. De ce întrebi? Acum e momentul să-ți faci griji pentru încuietoarea mașinii?

Daryal simți că i se luase o greutate uriașă de pe umeri. O problemă măruntă, dar importantă care-i rămăsese în cap era acum lămurită: Destina nu încuiase mașina când luase cheile. Apoi, crezând că o descuie, făcuse exact contrariul. Asta explica de ce Daryal găsise mașina, în care cadavrul fusese băgat fără nici o problemă, încuiată.

Trase aer în piept și spuse:

– Ai dreptate. Nu mai contează.

– S-au deschis porțile, îl avertiză Destina cu o voce emoționată.

Vizitatorii începeau să intre în castel în grupuri mici. Daryal nu putea să vadă drumul în pantă unde se afla casa de bilete, dar se gândi că grupul de turiști al lui Hilmi avea să înceapă vizitarea castelului din curte.

De fapt, în curte se adună o mulțime întreagă.

Explozia se produse când el îl căuta cu privirea pe Hilmi. Destina și Daryal fură aruncați dintr-un perete în altul pe coridorul meterezelor, iar urechile le vibrară de un zgomot asurzitor. Însă ruinele rezistară.

În timp ce Destina încerca să se ridice, Daryal scoase pistolul și se târî mai încolo să privească în jos.

Scena pe care o văzu era stranie. În mulțimea de jos nu păreau să fie multe victime. Mai mulți turiști alergau urlând panicați, dar cei mai mulți se desprinseseră în liniște de grup, încercând să se adăpostească lângă zidurile din jurul curții. Aveau arme în mâini, dar păreau să nu-și fi reperat încă țintele.

Încercând să înțeleagă unde explodase bomba, văzu în sfârșit gaura mare din zid. Zidul gros nu fusese străpuns, dar în locul tencuielii cu mâna era acum un crater fumegând.

În aceeași clipă izbucniră focurile mai multor arme automate. Ploua cu gloanțe peste mulțimea din curte care încerca să se adăpostească. Uitându-se în direcția în care trăgeau cei de jos și gândindu-se că atacatorii erau la nivelul lui, Daryal îl văzu pe Hilmi. Era la nivelul unde tencuiala de pe perete fusese aruncată în aer, încercând să înainteze spre ei și adăpostindu-se în spatele coloanelor.

Daryal înțelese că cel puțin unul dintre atacatori era pe aceleași metereze ca și ei.

După ce-i spuse Destinei să nu se miște și porni aplecat în căutarea unei treceri pe unde să coboare de partea cealaltă a scărilor pe care urcaseră. Dar se dezlănțui un adevărat iad înainte ca el să poată ajunge prea departe. Gloanțele vâjâiau peste tot și pietrele cădeau sfărâmate de pe metereze.

Se părea că-i aproape de ținta spre care trăgeau oamenii din curte. Se întinse la pământ și așteptă. N-avea altă variantă decât să spere că Hilmi va da dovadă de același simț practic.

Armele tăcură după câteva minute care păruseră ore.

– Al treilea e aici! Luați cadavrele! Câte arme ați găsit? Toate ies la socoteală.

Cum comenzile și răspunsurile erau în engleză, se părea că „turiștii" din curte câștigaseră lupta.

Daryal privi în jos ascunzându-se. O grămadă de oameni se învârteau prin curte. Cele trei cadavre de pe jos fură băgate cât ai clipi în saci cu fermoar și luate de acolo. Era clar că oamenii de jos veniseră bine pregătiți. Nu păreau

să fi suferit pierderi în rândurile lor. Nu era cine știe ce faptă de vitejie pentru atâția oameni să elimine trei inși, dar era de așteptat: Ciprul era proprietatea alianței occidentale și era greu ca rușii să pună piciorul aici.

Când o echipă se împrăștie și începu să cerceteze castelul, lui Daryal i se strânse inima. Era limpede că oamenii de jos nu dădeau doi bani pe interogatorii. Probabil că știau cine este Destina, dar dacă el și Helmi erau capturați, puteau fi uciși în confuzia aceea, înainte de a avea șansa să le explice că erau aliații lor.

Spera că se ascunseseră bine. Și că Hilmi nu era printre cele trei cadavre pe care nu le putea vedea prea bine.

Închise ochii. Când îi deschise iar, auzind zgomot de pași pe pietriș, Hilmi era lângă el.

– Au plecat.

Sări în picioare. Castelul era complet gol și peste tot domnea liniștea.

– Hai s-o găsim pe Destina!

Femeia nu era unde o lăsase Daryal.

– Se poate să fi plecat cu ei?

– Nu cred, zise Hilmi. Dar cine știe? Să ne uităm.

Când coborau pe scările sfărâmate, un sunet ca un geamăt îi făcu să tresară.

– Vine din partea asta!

Dând la o parte frunzișul smochinului care creștea între treptele de piatră și zidul meterezelor, găsiră o deschizătură mare. Hilmi intră după Daryal, care scosese deja arma.

Deschizătura dădea în coridorul de la nivelul al doilea. După ce li se obișnuiră ochii cu întunericul, văzură un trup prăbușit într-un colț. Nu mai avea putere să ridice arma automată care-i alunecase din mână.

Înaintară amândoi, îndreptând armele spre el.

Daryal îl recunoscu pe Little John abia când ajunse foarte aproape. Se părea că Little John n-avea să fie înmormântat învelit în steagul american.

Își înălță cu greutate capul din balta de sânge de sub el și se uită la ei.

– Moștenitorul... cine era?

Întrebase în rusă.

– Nikolaos, zise Daryal. Omul vostru.

Little John sau cum l-o fi chemând nu putu decât să închidă ochii, dar ei înțeleseră că nu era de acord. Spuse gâfâind, cu un ultim efort:

– *Niet!* E rus. Medium... tovarăș.

– O să-l întrebi când vă întâlniți! zise Hilmi.

Nu era sigur dacă omul îl auzise sau nu. După un horcăit groaznic, capul îi căzu în față. Era mort.

O găsiră pe Destina în fața zidului zdrobit de bombă.

Se uita la gaura lăsată în urmă, parcă sub puterea unei vrăji. Urmărind privirea femeii, Daryal făcu și el ochii mari.

Un zid din pietre fin tăiate apăruse sub straturile de tencuială distruse de explozie. În mijlocul granitului masiv și solid se afla urma perfectă a unei mâini, ceva mai întunecată decât culoarea pietrei.

Relieful adevărat al unei mâini puternice cu degete lungi și palma lată.

– Mâna lui Christus..., șopti Destina și își ridică încet mâna, desfăcu degetele și o întinse spre semn ca și cum îi așteptase pe ei pentru acest ritual.

Hilmi o apucă pe femeie de încheietură și-i spuse:

– Oprește-te! N-au să te lase să trăiești, Destina. Tatăl tău nu era Moștenitorul. Nici tu nu ești. Moștenitorul e mort. Trupul lui e înăuntru. Du-te să vezi dacă vrei...

Daryal înțelese ce voia să spună. Îl susținu zicând:

– Hilmi are dreptate. Nu te băga în jocul ăsta. E foarte periculos.

Îndepărtând-o încet pe tânăra femeie de piatra sacră care atrăgea ca un magnet memoria ei genetică, Hilmi îi vorbi cu o blândețe pe care Daryal n-ar fi bănuit-o niciodată:

– De ce să fii o pradă în războiul rece? Religia ortodoxă, Nova Roma, toate-s pretexte. Lasă-i să se mănânce între ei. Tu mai povestește-ne despre istorie; trecutul e mai puțin periculos decât viitorul...

Kyrenia, Courtland Inn

Daryal își închidea valiza când auzi o bătaie în ușă.

Abdullah englezul își băgă fața zâmbăreață de un galben închis și zise:

– Au ajuns! Vă așteaptă la bar!

– Fă-mi un *mojito* cu multă gheață, vin acum!

Extazul nopții de dragoste era evident în privirile visătoare ale amândurora.

– Ce v-ați hotărât să faceți?

– O să ne odihnim o vreme într-un loc fără ruine romane. Probabil o să mergem în Thailanda, răspunse Hilmi zâmbind. Dar tu?

Daryal zise:

– Mai întâi, mă duc la Bruxelles să scap de implant. Se întoarse către Destina și adăugă: N-aș vrea să mai intru în visele tale! Acum că ești iubita prietenului meu...

Râseră cu toții.

– Poate mai târziu o să-mi iau și eu o vacanță, continuă Daryal. Cum te simți, Destina? Nu te întreb dacă te-ai putut odihni; ăsta sigur nu te-a lăsat să te odihnești!

– Sunt bine, cred, zâmbi Destina. Ba chiar foarte bine. Dar nu l-am putut găsi pe tata...

– Chiar dacă-l găseai, poate nu v-ați fi înțeles...

– Poate, zise Destina. Poate e mort... Am un sentiment că nu mai e aici.

Lui Daryal i se făcu pielea de găină. Nu se uită la Hilmi. Oare fiica începuse să citească gândurile ca tatăl ei?

Schimbă subiectul spunând:

– Am o ultimă întrebare pentru tine. Hilmi o să se supere și-o să spună „Nu iar despre Roma!“, dar mor de curiozitate: de ce există în Cipru o copie identică a lupoaicei de pe Dealul Capitolului? De ce-a fost îngropat Christus sub idolul etrusc? Nu era creștin?

Destina râse:

– Ca să fie inclus în legenda originară. Căci se trăgea din strămoși etrusci. În vremea lui Constantin, romanii știau că etruscii construiseră Roma și își aminteau că principalul lor zeu, înainte să adopte zeii greci, era lupoaica. Etruscii au ajuns și în Cipru și au continuat să venereze lupoaica aici. Există două civilizații care venerează o lupoaică albă. Una e cea etruscă. Dacă vă gândiți puțin, o s-o găsiți pe cealaltă. Nu-i o coincidență faptul că execuția lui Caesar Crispus s-a amestecat cu aceea a prințului Mustafa în visul nostru comun! Nici repetarea nefericitei crime a lui Constantin cel Mare de către Soliman Magnificul în condiții similare și cu urmări similare... Și totuși, când și-au pierdut memoria genetică adoptând cultura arabă și au decăzut, turcii au uitat ce civilizație moștenesc. Și au pierdut Nova Roma... când n-au mai meritat-o.

Sculptura lupoaicei cunoscută ca Lupa Capitolina este o capodoperă a artei etrusce din secolul al V-lea î.Ch., iar lucrarea artizanală în bronz masiv este citată ca dovadă a stadiului avansat al civilizației etrusce.

Romulus şi Remus, alăptați de Lupa Capitolina, au fost adăugați sub sculptură în secolul al XV-lea d.Ch. Există o diferență între corpul original al sculpturii şi cele două adăugiri de bronz plasate mai târziu.

Se poate observa că simbolul lupoaicei, de unul singur, a fost folosit în numeroase situri istorice din Italia, începând cu catedrala din Siena, oraş etrusc în Antichitate, al cărui simbol era un lup alb. Lucrările care-i înfățişează pe Romulus şi Remus alăptați de lupoaică au devenit răspândite după Evul Mediu.

În lumina descoperirilor recente, în cercurile ştiințifice este acceptată presupunerea că etruscii, considerați a fi cultura întemeietoare a civilizației romane, erau primii turci care au migrat spre Europa.

Până de curând, informația că limba etruscă nu este indo-europeană era considerată suficient de satisfăcătoare, iar limba era clasată ca având „rădăcini necunoscute". De fapt, rădăcina limbii etrusce este ural-altaică.

Abia cum câțiva ani s-a înțeles că o specie de vite specifică Italiei era o rasă din Anatolia care supraviețuise numai în regiunile etrusce.

Asena, presupus a fi un lup de către turcii „alterați", este de fapt o capră de munte şi apare ca o capră sacră în reprezentările etrusce.

Cea mai mare zeiță a turcilor, pe care turcii „alterați" o numesc „lupul cenuşiu", este lupoaica albă Akana.

Iar turcii care adoptă cultura arabă sunt cauza şi consecința acestei alterări.

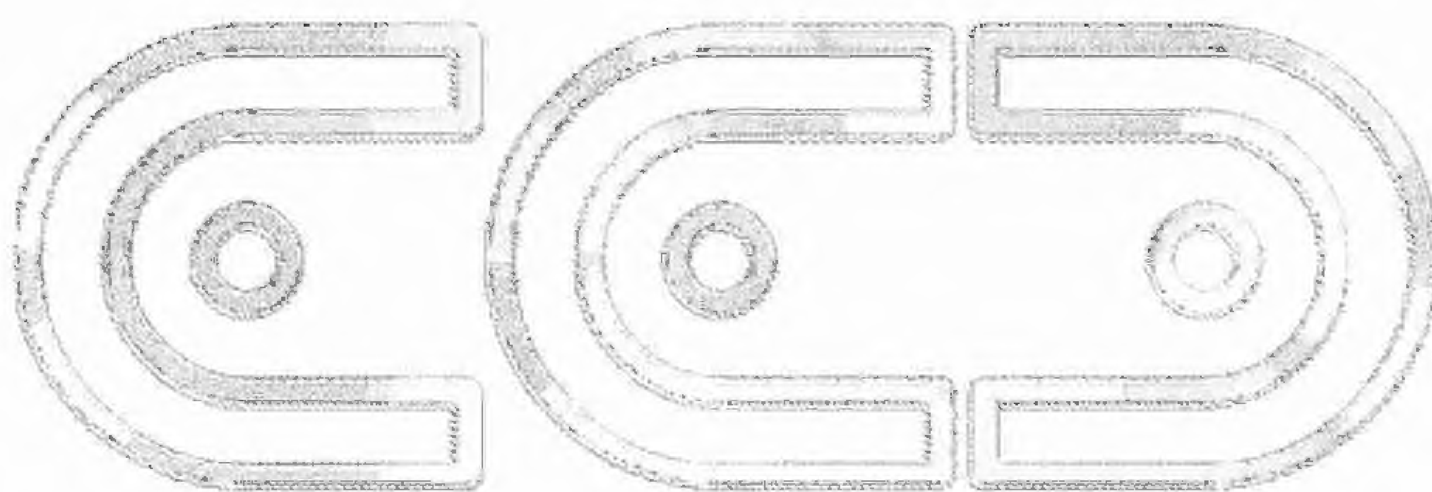
...Dar adevărul se dovedeşte la sfârşit.

August 2008, Istanbul

Cuprins

CLUB

Scanare și prelucrare digitală

de

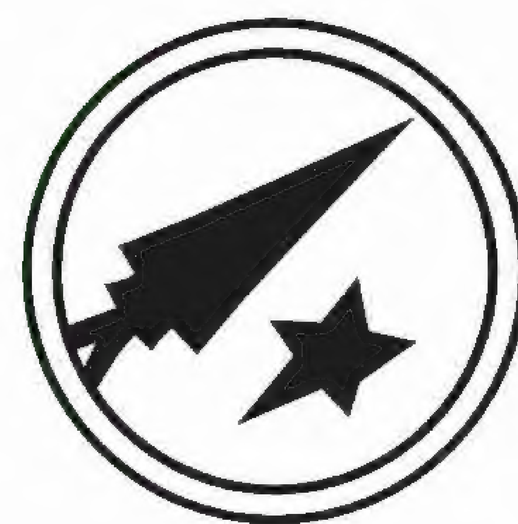

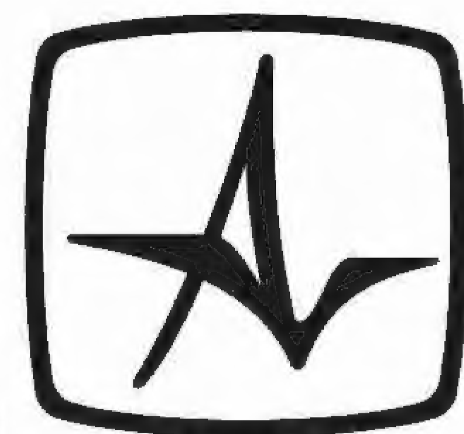
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

